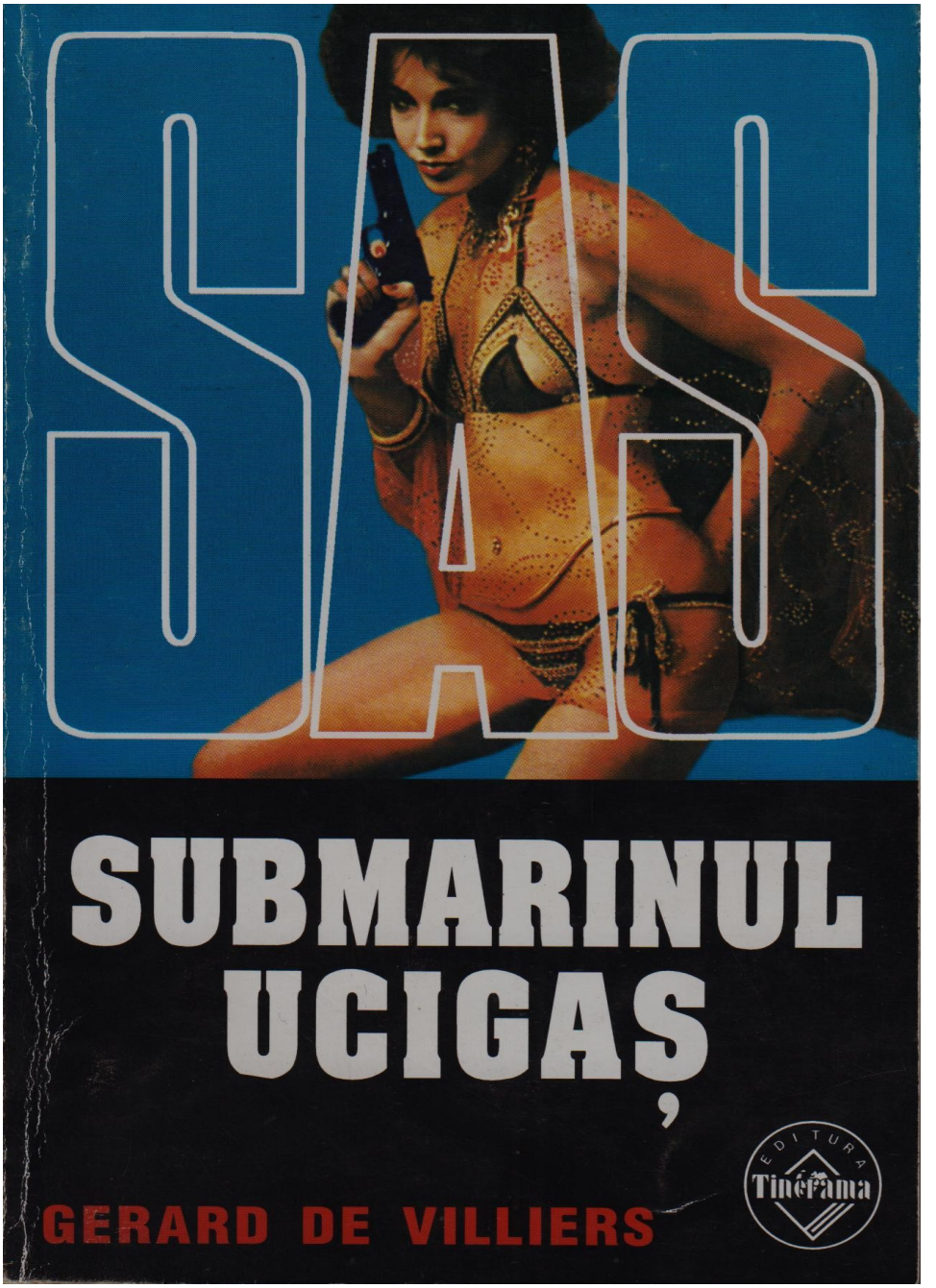

Gérard de Villiers

Submarinul ucigaş

ISBN: 973-8070-18-x

Malko Productions-Paris,
Operation Matador
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:

© TINERAMA 2000

Gérard de Villiers

Submarinul ucigaş

În româneşte de Cristina Szabo

2000

Capitolul I

Roy Stockton puse paharul de whisky pe măsuţa joasă, şi cu o mimică voit admirativă, fluieră şi spuse vesel:

— Draga mea, arăţi formidabil!

Jane, soţia lui, făcu câţiva paşi spre el. Tocurile înalte ale escarpenilor se înfundau aproape complet în covorul gros de culoarea untului. Se opri în faţa soţului ei, învârtindu-se pe loc ca un manechin. Fusta taiorului de mătase cu imprimeu multicolor îi dezveli picioarele lungi şi musculoase. O ultimă piruetă, şi Jane se trânti pe canapea lângă soţul ei, sărutându-l uşor pe gură.

— Mulţumesc, dragule, e o frumuseţe. Cinci sute de dolari!

După amiază fuseseră la cumpărături în Beverly Hills, şi Jane căzuse în admiraţie în faţa soldurilor de la Saint Laurent, pe Rodeo Drive, solduri la care fiecare bucăţică de material costa totuşi o avere.

— Patru sute nouăzeci şi şapte de dolari cu taxe cu tot, o corectă Roy Stockton.

Anii în care lucrase ca analist pentru CIA îl făcuseră să aprecieze precizia. Îşi puse mâna bronzată cu vene proeminente pe genunchiul femeii. Atingerea neobişnuit de mătăsoasă îi dădu ghes să mângâie coapsa. Mătasea imprimată alunecă uşor, şi degetele atinseră pielea dezgolită. Jane îl privea zâmbitoare. Întoarse capul spre ea, jenat şi încântat în acelaşi timp.

— Ţi-ai pus ciorapi?

— Nu-ţi place? Astă seară a fost cam frig…

Nopţile de iunie la Huntington Beach, în sudul Californiei erau deseori răcoroase. Casa pe care o închiriase Roy Stockton, între Newport şi Long Beach, era despărţită de plajă doar de autostrada de coastă nr. 1, şi de la apusul soarelui, briza Pacificului cobora temperatura destul de mult. Roy Stockton făcea de acolo până la birou mai bine de o oră, dar locul era extrem de plăcut şi mult mai abordabil decât Malibu.

Obişnuitul „foc de lemne” californian – buturugi false şi flăcările unui arzător cu gaz – ardea în şemineu. Jane Stockton se ridică de pe canapea şi dispăru în bucătărie, de unde apăru cu două pahare cu vin roşu. Cu graţia neîndemânatică a unei

gheişe de ocazie, îngenunche pe covorul ivoriu în faţa soţului ei, întinzându-i paharele.

— Chateau Haut-Brion 1970, spuse ea râzând. Patruzeci şi şapte de dolari sticla.

Stockton luă un pahar şi ciocni cu ea. În ochii albaştri avea o licărire amuzată şi excitată. Părul argintat nu-l îmbătrânea, la fel şi ridurile de pe chipul bronzat. Nu-şi arăta vârsta de cincizeci şi şapte de ani.

— Se pare că vom petrece o seară plăcută, dragă, spuse el.

Era unul din puţinele weekenduri pe care le petrecea cu Jane. De luni de zile făcea naveta între Long Beach, San Diego şi Pearl Harbour, la Oahu, încercând să coordoneze proiectul cel mai dificil din câte însărcinări avusese în lunga sa carieră la CIA. Fusese în al nouălea cer când Compania îl detaşase pe coasta de vest, la Century City, unde avea un birou superb, chiar în vis-à-vis de Country Club în Los Angeles, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea pe autostradă sau în avion…

Băură solemn din Haut-Brion. Casa era liniştită, zgomotul autostrăzii de coastă nu ajungea până la ei. Lilian, menajera de culoare, plecase de o oră, după ce pregătise totul. Aflată la capătul străzii Brookhurst, vila era ultima clădire până la faleza care domina plaja. Roy Stockton puse paharul pe masă.

— Nu vrei să pui un film, iubito? îi spuse el. Mi-ai spus că ai închiriat ceva nou.

Unul dintre colţurile încăperii era ocupat de un televizor uriaş, cu un ecran de aproape doi metri lungime, conectat la un aparat video, un lux obişnuit în California.

Jane se ridică, îndreptându-se spre televizor. Se aplecă, permiţându-i bărbatului să admire şoldurile frumos cambrate, cu toate că femeia avea patruzeci şi doi de ani, şi introduse o casetă în aparat. Apăsă pe butonul de pornire, şi se aşeză din nou pe canapea.

Ecranul se lumină. Imaginea, la început neclară, deveni mai precisă. Lui Roy Stockton îi trebuiră câteva clipe ca să se dumirească. Ceea ce vedea era gura unei femei înghiţind sexul unui negru, care ocupa tot ecranul pe diagonală. Imaginea se lărgi arătându-i pe cei doi protagonişti, o blondă şi un negru musculos, îmbrăcat doar cu un chilot alb, şi care se mişca obscen.

Roy Stockton simţi brusc o greutate în stomac. Inima începu

să-i bată mai repede. Înghiţea în sec, în ritmul mişcător de pe ecran.

Se întoarse spre soţia lui, încercând să nu pară prea idiot. Jane Stockton surâdea larg. Gura ei îl fascinase întotdeauna. Avea dinţi albi şi regulaţi, ca de fiară. În ochii negri văzu o lucire tulbure.

— Am închiriat-o de curând, spuse ea surâzând ambiguu. M-am gândit că te va amuza. Atâta vreme cât stăm aici liniştiţi…

Amuzament nu era cuvântul potrivit. Roy Stockton avea impresia că pulsul i se accelerase primejdios şi că nu mai avea aer. Nu îndrăznea să o privească pe Jane în faţă. În douăzeci şi opt de ani de viaţă conjugală, ea încercase mereu să rupă monotonia sexuală.

Se înţelege că Roy Stockton nu suflase o vorbă colegilor de la CIA, în privinţa acelor mici nebunii. În Companie domnea o atmosferă strictă, aproape puritană.

Roy Stockton fusese atras de femei toată viaţa.

Seara se anunţa plăcută. Se lăsă pe spate, cu o mână pe coapsa lui Jane, incapabil să-şi ia ochii de la felaţia care continua pe ecran, de un irealism pe măsura dimensiunilor imaginii. Pe ecranul imens, sexul negru părea uriaş. Roy Stockton fu cuprins de fiori când degetele lui Jane îi atinseră coapsa. Femeia îi şopti la ureche.

— Vrei să fac acelaşi lucru?

El surâse, prea jenat să răspundă. Jane Stockton luă telecomanda de lângă ea şi apăsă pe butonul de sunet. Suspinele extaziate, prea apăsate pentru a fi sincere, invadară camera, acoperind zgomotul fermoarului desfăcut cu grabă de degetele agile. Roy Stockton fu gata să strige de plăcere când simţi strânsoarea delicată. Imaginea se schimbă, cu un plan apropiat al unui vagin care ar fi făcut neputincios şi un obsedat sexual. Roy închise ochii. Cu un foşnet mătăsos, soţia lui îngenunche în faţa lui, pe covor. Senzaţia extrem de excitantă care urmă fu întreruptă brusc de un zgomot distinct venind dinspre piscină. Sunetul unui geam spart. Roy Stockton tresări. Jane ridică privirea şi îl întrebă surprinsă:

— Te-a durut?

Roy Stockton ciuli urechea. Se lăsase din nou tăcerea. Cu toate acestea, era sigur că nu visase. Huntington Beach era un cartier rezidenţial, unde poliţia patrula frecvent, iar furturile

erau rare. Era însă sâmbătă seara şi nu se putea şti niciodată. Nu putea să nu verifice dacă se petrecuse ceva sau nu.

— Am auzit un zgomot în grădină, spuse el. Prefer să verific.

La rândul ei îngrijorată, Jane se ridică.

— Eşti sigur? Am să chem poliţia.

— Nu, n-are rost, zise Stockton. Probabil că nu e nimic, dar vreau să văd dacă n-a rămas ceva deschis.

Se ridică, şi îşi aranjă maşinal ţinuta. Jane făcu la fel.

— Vin cu tine.

Cu un gest potolit, o făcu să se aşeze la loc.

— Nu, rămâi aici.

Ieşi din living şi traversă holul ducând spre un vechi garaj, care îi servea drept birou. Deschise un sertar şi luă un pistol automat, un Smith & Wesson cu 14 focuri. Arma lui de serviciu. Toţi funcţionarii de la CIA aveau dreptul să poarte armă. Roy Stockton nu se atinsese de ea de luni de zile. Strânse în mână patul pistolului şi îl armă. Avea cartuş pe ţeavă. Verifică piedica şi se îndreptă spre living, simţindu-se uşor ridicol cu o armă atât de puternică. America era însă o ţară plină de violenţă. Cu o oră în urmă, îl văzuse la televizor pe guvernatorul statului Alabama îndemnându-i pe drumarii care nu participau la grevă să se înarmeze şi să tragă în cei care i-ar fi împiedicat să lucreze... Ca să ajungă în dormitor, în partea opusă a casei în formă de U, trebuia să treacă prin living. Avea să profite de ocazie şi să o liniştească pe Jane.

Canapeaua pe care o lăsase era goală. Mai făcu un pas, fără să bănuiască nimic şi rămase înţepenit, de parcă ar fi primit o lovitură puternică drept în ceafă. Stomacul i se strânse şi simţi cum i se usucă gura.

— Aruncă imediat arma, spuse o voce necunoscută.

*
* *

Jane stătea în picioare în capătul celălalt al livingului, cu chipul schimonosit de groază. Roy Stockton nu văzu decât lama de oţel a briciului proptit în gât. Cel care ţinea arma semăna cu un animal enorm. Cu un braţ păros, o ţinea pe Jane pe după mijloc, lipită de el. Era mai înalt decât ea cam cu un cap, şi Roy văzu mustaţa groasă, nasul lat, ochişorii înfundaţi în grosime şi

fruntea acoperită de laţele negre şi slinoase. „Un mexican” îi trecu prin minte.

Rămase pironit pe loc, cu pistolul în mână, neştiind ce să facă. Deodată, pe uşa din partea opusă intrară alţi trei, identici cu cel care îi ameninţa nevasta: jeans, cămaşă pestriţă, curea lată peste pântec. Mustăţile groase acopereau buze pline, croite parcă în serie; patru perechi de ochi negri, mai lipsiţi de expresie ca ţeava unei arme, îl fixau. „Animalele” cântăreau împreună o jumătate de tonă. Nou-veniţii se proţăpiseră în faţa lui Roy Stockton. Cel care vorbise, repetă cu o voce bolovănoasă.

— Aruncă arma.

Roy Stockton ezită o fracţiune de secundă. În aceeaşi clipă, mâna care ţinea briciul făcu o mişcare imperceptibilă, şi un fir de sânge se prelinse pe gâtul alb al lui Jane Stockton. Aceasta scoase un urlet ascuţit.

— Roy!

Fără să mai stea pe gânduri, americanul aruncă arma cu un gest maşinal. Pistolul se afundă în covorul ivoriu, fără să facă zgomot. Cel care vorbise îi dădu drumul lui Jane şi înaintă fără grabă, apucă arma şi o strecură la brâu, după ce verifică încărcătorul. Filmul porno rula în continuare pe ecranul enorm, obscen şi lipsit de cuviinţă, urmărit cu coada ochiului de intruşi. Roy Stockton făcu un efort să-şi recapete stăpânirea de sine. În casă avea puţini bani, şi încă şi mai puţine bijuterii.

Se apropie de soţia lui care i se prăbuşi în braţe. Tăietura de la gât sângera uşor. Bărbatul o mângâie pe păr.

— Ce vreţi? îl întrebă el pe cel care îi luase arma.

Acesta întinse mâna dreaptă.

— Cheia.

— Care cheie?

Fără o vorbă, intrusul îl dădu la o parte pe Stockton. Îndreptându-se spre birou şi făcându-i semn să-l urmeze. Ajuns acolo, dădu la o parte un tablou abstract, aruncându-l pe podea. În spatele lui se afla uşa blindată a unui seif zidit în perete. Roy Stockton albi. Nici vorbă să fie de acord cu deschiderea seifului. Mexicanul se întoarse, cu mâna întinsă.

— Cheia şi combinaţia cifrului.

— Cheia e la mine în birou, zise Stockton sec. Oricum, în seif nu se află bani.

Se aştepta ca mexicanul să-l lovească, dar acesta se mulţumi să clatine din cap şi să spună:

— Rahat!

Duse mâna la gură şi fluieră. Imediat apărură cei trei. Unul o împingea pe Jane Stockton, ţinându-i mâinile la spate. După ce toată lumea intră, mexicanul scoase pistolul de la brâu şi îl îndreptă spre Roy Stockton.

— Vă pregăteaţi pentru o mică petrece, zise el ironic. Ne vom invita singuri. Doamnei o să-i placă, sunt sigur.

Îi făcu semn din cap celui care o ţinea pe Jane. Acesta o prinse de braţe şi o împinse spre o canapea cafenie. Un altul se apropie şi o apucă de ceafă, înfundându-i faţa în perne. Cel de al treilea se apropie pe la spate şi îi ridică fusta de la Saint Laurent, dezvelindu-i portjartierul şi slipul dantelat. Îl sfâşie cu amândouă mâinile, apoi îşi desfăcu fără grabă cureaua, lăsându-şi pantalonii în vine şi dând la iveală un chilot roşu. Roy Stockton scoase un strigăt înăbuşit şi se aruncă asupra lui. Ţeava armei îl împunse în piept.

— Dacă mai mişti, mori, zise mexicanul.

Jane Stockton suspina convulsiv, cu faţa înfundată în catifeaua cafenie. Cu mişcări lente, mexicanul îşi freca pântecul de trupul femeii. Cel care o ţinuse de mâini se îndepărtase, ca să nu-şi stânjenească tovarăşul. Cuprins de groază, Roy Stockton privea picioarele şi fesele acoperite de păr negru ale celui care se pregătea să-i violeze soţia. O clipă, îi zări sexul, apoi bărbatul o pătrunse cu brutalitate. Jane Stockton urlă, dar cel care o ţinea de ceafă îi înfundă şi mai tare capul în perne, şi strigătul se transformă într-un geamăt înfundat.

Cel care o viola nu se grăbea. Ţinându-se cu mâinile de spătar, se zbătea furios, făcând să se clatine canapeaua. Jane striga din ce în ce mai tare. Brusc, bărbatul icni ascuţit şi rămase nemişcat, strivind cu greutatea lui trupul femeii.

Jane Stockton părea o păpuşă neînsufleţită. Cel care o violase se retrase, şi mexicanul care o imobilizase o forţă să ridice capul. Cu mâna stângă îşi descheie centura, desfăcându-şi apoi fermoarul şi forţând-o pe Jane să-şi lipească faţa de pântecul dezgolit.

— Dă-i drumul!

Pentru că ea rămase încremenită, îşi strecură mâna în buzunar, scoţând un brici. Jane Stockton văzu lama apropiindu-

se la câţiva centimetri de gâtul ei şi bolborosi ceva ce semăna cu o implorare. Drept răspuns, lama se propti în locul în care fusese deja rănită.

Înghiţindu-şi lacrimile, se resemnă să facă ce i se ceruse.

Roy Stockton simţea că înnebuneşte. Privirea i se muta de la armă la femeia martirizată. Încercă să se stăpânească, uitându-se în ochii celui care îl ţinea la respect. Era convins că dacă făcea un pas, l-ar fi împuşcat. Oricum, erau patru, şi nu putea lupta contra lor. Mexicanul agită arma lovindu-l peste faţă. Durerea îl făcu să dea înapoi.

— Rămâneţi pe loc!

Ameţit, Stockton încercă să-şi vină în fire şi să priceapă. Nu erau nişte vagabonzi care băuseră prea multă bere sâmbătă seara. Cei patru agresori erau perfect calmi, lucizi şi treji. Voiau să-l înfrângă.

Deodată, cel din faţa canapelei scoase un mormăit extaziat. Jane Stockton se desprinse de el şi căzu pe catifeaua cafenie, suspinând isteric. Din nou, bărbatul întinse mâna.

— Cheia.

Roy Stockton era atât de îngrozit, încât nu putut răspunde. Atunci, oroarea începu. Cel care nu profitase încă de Jane Stockton îi luă locul tovarăşului său. După ce se frecă de fesele victimei, se lipi de ea şi o pătrunse violent. Jane Stockton urlă de se cutremurară pereţii. Se încordă ca un arc, cu chipul inundat de lacrimi şi cu luciri de nebunie în priviri.

Bărbatul care o chinuia îşi luă avânt, sfâşiindu-i din nou trupul. Roy Stockton o auzi urlând şi îşi dădu seama că tortura era şi mai crâncenă. Se năpusti către ea, dar arma îl lovi din nou peste faţă, ameţindu-l aproape. Se împletici, plângând de furie şi de disperare. Mexicanul care îi viola soţia sufla ca un taur. După ce termină, se îndepărtă, aranjându-şi hainele.

Jane Stockton nu mai avea putere să se mişte. Unul dintre ciorapi, îi atârna sfâşiat. Tremura din tot corpul.

Mexicanul care vorbise aşteptă câteva clipe, apoi întinse din nou mâna stângă, spunând pe un ton egal:

— Acum vreţi să deschideţi seiful?

Roy Stockton oftă adânc. Groaza, dezgustul şi furia se transformaseră într-o ură rece, care îi întunecase mintea. Nu puteau merge mai departe. Blestemă obiceiul de a folosi seiful personal, în locul celui de la Century Piaza. Se gândise că cel de

acasă era mai sigur!

— V-am spus că nu am bani, repetă el. Doar hârtii fără valoare.

— Deschideţi-l, zise calm mexicanul. Avem toată noaptea la dispoziţie.

Roy Stockton ezită din nou, cuprins de panică. Jane se ridică greoi şi se prăbuşi pe covor. Cei trei care o violaseră aşteptau cu braţele încrucişate. Era un coşmar.

— Nu voi deschide seiful, zise Roy Stockton.

Trebuia să reziste. Şeful agresorilor clătină din cap şi se întoarse spre oamenii lui spunând:

— Continuăm…

Imediat, doi dintre mexicani o apucară pe Jane şi o târâră până la un scaun. Cel de al treilea scotoci în spatele perdelelor şi se întoarse cu două şnururi lungi. Cu unul o legă pe Jane Stockton de scaun. Cu celălalt, mexicanul făcu un soi de nod, pe care îl trecu femeii pe după gât. Aşezându-se în spatele ei, apucă de capetele şnururilor.

Roy Stockton încerca să-şi domine panica. Blufau într-un mod oribil. Trebuia să reziste şi să câştige timp. Afară patrulau poliţiştii. Dacă vedeau o maşină necunoscută în faţa casei, aveau să vină să verifice. Asta era salvarea. Îi şi vedea încătuşaţi pe toţi patru. Avea să-i ucidă, da, să-i ucidă. Auzi vocea mexicanului ca prin vis:

— Dacă nu deschideţi seiful, vă sugrumăm doamna.

Stockton înghiţi în sec, fără să răspundă. Văzu cum cel care o legase pe Jane începu să tragă de şnururi. Jane nu schiţă nicio mişcare la început, apoi gemu ascuţit! Se zbătu cu disperare, încercând să-şi elibereze mâinile. Degeaba.

Şnurul îi intra în carne, şi Jane deschise gura, horcăind groaznic. Ochii îi ieşeau din cap. Roy înţelese că mai avea puţin şi murea.

— Stop! urlă el.

— Stop, repetă şeful.

Mexicanul nu mai strânse, şi aerul pătrunse din nou în plămânii lui Jane Stockton. Cu părul lipit de sudoare, cu gura deschisă, ea încerca să nu leşine. Roy Stockton, gata să înnebunească, făcu un ultim efort.

— Nu ştiţi cine sunt, spuse el pe un ton voit calm. Rac parte dintr-o agenţie federală foarte puternică. FBI-ul va fi pe urmele

voastre, dacă nu încetaţi imediat.

Celălalt clătină din cap, surâzând ironic.

— Rahat, repetă el.

Făcu un gest către cel care stătea în spatele lui Jane. Mexicanul trase brusc de şnururi. Femeia tresări atât de violent încât Roy Stockton crezu că avea să-şi rupă legăturile. Cu gura larg deschisă, se sufoca, horcăind sub privirile impasibile ale atacatorilor. Şnurul fu lărgit câteva clipe şi ea şuieră cu ultimele forţe.

— R... rrr. Roy!

Fu ca un pumnal în inimă pentru soţul ei. Ochii i se împăienjeniră şi se scotoci grăbit în buzunar. Înfrânt, nu dorea decât un singur lucru: să-i vadă plecând. Superiorii lui l-ar fi iertat, l-ar fi înţeles. Încerca să se liniştească singur, ştiind că nu va fi aşa. În lumea lui nimic nu era trecut cu vederea.

— Luaţi-o, bolborosi el. Luaţi-o şi încetaţi.

— Deschideţi dumneavoastră, zise mexicanul dând înapoi în faţa legăturii de chei de parcă ar fi fost un şarpe veninos.

Jane putu din nou să respire. Cu mâinile tremurând, Roy Stockton se precipită să deschidă seiful. Răsuci mânerul invers, o luă de la început înjurând apoi trase uşa grea. Cu impresia că îşi ia de pe suflet o greutate de zece tone.

Mexicanul îl dădu brutal la o parte şi se apropie de seif. Pe raftul de jos se afla un teanc subţire de bani, pe care şi-i însuşi, nişte hârtii pe care le aruncă pe jos, şi trei casete pe care le deschise, luând conţinutul.

Sus se afla un plic gros şi sigilat. Mexicanul îl luă şi îl deschise. Roy Stockton simţi cum i se accelerează pulsul. Nu era posibil, era vorba de o greşeală. Doar nu voiau asta.

— Opriţi-vă, spuse el pe un ton sugrumat. Aceste documente...

Mexicanul îl pocni cu stânga, crăpându-i buza de sus, apoi scoase din plic o scrisoare pe care o citi. Roy Stockton îi văzu satisfacţia din priviri, înainte să pună scrisoarea la loc:

— Mulţumesc, spuse el.

Roy, Stockton privea uşa larg deschisă a seifului cu cheia încă în broască. Ceilalţi stăteau impasibili. Şeful făcu un semn din cap. Cel din spatele lui Jane Stockton strânse capetele şnururilor şi trase scurt şi din toate puterile. Îngrozit, Roy Stockton văzu venele de pe fruntea femeii stând gata să pocnească, ochii

ieşindu-i aproape din orbite şi gura larg deschisă într-o horcăitură răguşită. Rămase aşa câteva clipe, căutând zadarnic aerul. Roy Stockton se năpusti spre ea strigând sălbatic. Cu o clipă înainte, se şi vedea telefonându-i şerifului din Huntington Beach. Mexicanul îi puse piedică şi bărbatul se prăbuşi pe covor, lovindu-se de piciorul mesei. Ameţit, rămase aşa câteva secunde, apoi încercă să se ridice.

Fără grabă, mexicanul se apropie cu braţul întins, ţintind spre spatele bărbatului căzut.

Urmară trei împuşcături. Prima îl lovi în ceafă, celelalte două în coloană. Roy nici măcar nu mai auzi strigătul de agonie al lui Jane. Mexicanul strânsese atât de tare, încât şnurul intrase complet în carne. Brusc, lui Jane îi căzu capul în piept. Rămase aşa, cu ochii sticloşi şi injectaţi. Limba îi atârna din gură.

Mirosul acru de praf de puşcă plutea în încăpere. Mexicanul scoase o batistă din buzunar, şterse cu grijă patul armei şi o aruncă pe podea. Ceilalţi trei ieşeau deja unul câte unul pe uşa dinspre grădină. În treacăt, şeful privi filmul porno care încă se derula pe ecranul televizorului din living. În mână ţinea strâns plicul galben. Se urcă la volanul camionetei pe care scria „Salubritate”, parcată în spatele Buick-ului lui Roy Stockton.

O luară pe Brookhurst Street, pustie la acea oră, şi când ajunseră pe bulevardul Adams cotiră la stânga, pe Beach Boulevard, spre est, îndreptându-se spre autostrada de San Diego. Vehiculul alb se încadră pe direcţia nord şi pătrunse în şuvoiul circulaţiei spre Los Angeles. Şoferul se destinse, mulţumit de el însuşi. Câştigase într-o oră cât în doi ani de muncă. Se întoarse spre cel care o strangulase pe Jane Stockton:

— Cum te simţi?

Acesta îşi frecă mâinile asudate.

— Mi-ar prinde bine o bere.

— Ne oprim în curând, îl asigură şeful.

Acceleră, având grijă să nu depăşească cincizeci de mile la oră, viteză pe care nimeni nu o respecta însă. Ar fi fost o prostie să se lase arestat chiar atunci… Ca să-şi alunge gândurile, se gândi la femeie. Ce prostie să nu profite şi el.

Capitolul II

Irving Blackjack privea neliniştit oceanul cenuşiu şi crestele înalte ale valurilor albe care se spărgeau la nesfârşit. În aceea zonă a Pacificului de nord, niciodată nu era cu adevărat vreme bună. Deseori valurile aveau şapte sau opt metri înălţime... Hubloul de la pupa vasului *Glomar Explorer*, îl despărţea de vremea de afară, însă nu se simţea prea în siguranţă. Unul dintre telefoanele de pe birou sună. Un aparat roşu, legat de o maşină de codificare-decodificare automată, destinat comunicaţiilor cu Century Plaza, cartierul general al operaţiunii Matador, care se desfăşura la aproape cinci mii de kilometri de Los Angeles. Ridică receptorul şi spuse:

— Blackjack la telefon.

Era unul dintre cei trei supervizori de la CIA pe navă, lucrând în schimburi de opt ore şi controlând în totalitate derularea operaţiunilor. Până şi comandantul navei *Glomar Explorer* îl asculta orbeşte. Dacă Blackjack i-ar fi ordonat să dea foc încărcăturilor explozive plasate în cele patru colţuri ale vasului, făcând astfel să se scufunde de cinci sute cincizeci de milioane de dolari în câteva minute, s-ar fi supus... Irving Blackjack albi la auzul comunicării. Pe jumătate ridicat de pe scaun, explodă:

— Imposibil! *Clementine* a început coborârea acum două ore! Totul merge bine. Timpul s-a îndreptat... Vom...

La celălalt capăt al firului, vocea seacă îl întrerupse. Ordinul venea direct de la Consiliul Naţional al Securităţii, cea mai înaltă autoritate după preşedintele Statelor Unite. Nu se punea problema să nu se supună. Se auzi un „clic”, semn că interlocutorul lui închisese. Irving Blackjack făcu la fel, dând din cap nemulţumit.

— Fi-r-ar să fie! murmură printre dinţi.

Se uită la calendar: 5 iulie. Deşi erau în plină vară, vântul bătea cu patruzeci şi cinci de noduri pe oră, hula era îngrozitoare, iar cerul rămânea ameninţător. Cu toate acestea, Pacificul se liniştise. De patru zile valurile avea şapte, opt metri,

cu punctul de formare precis determinat de calculatoare: 65° vest şi 30° nord, cam la şapte sute de kilometri nordvest de insulele Hawai, în mijlocul Pacificului de nord. O vreme să nu laşi un câine afară.

Acum trebuia să lase totul baltă şi să plece... îi venea să plângă. Cei o sută patruzeci de oameni de pe *Glomar Explorer* aveau să turbeze de furie. Câteva clipe, Irving Blackjack privi fix enorma macara ce ocupa mijlocul navei. O maşinărie automată, semănând cu un monstru SF, o alimenta cu tuburi care pătrundeau în ocean, pe sub vas, cu viteza de un metru optzeci pe minut.

Ridică receptorul telefonului verde, care făcea legătura cu Jim Clark, şeful operaţiunilor.

— Jim, spuse el, sunt Blackjack. Oprim totul. Ordin de la Washington. Ridicăm fiara şi ne întoarcem.

Fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche ca să nu fie asurzit de urletele lui Jim Clark.

*
* *

Tubul care pătrundea lent în Pacific se opri brusc. Rămase nemişcat minute lungi, apoi începu să se mişte în sens invers. Oamenii alergau în toate părţile, ocupându-se de manevrele delicate. Jim Clark apăru ca o furtună pe duneta de unde Irving Blackjack contempla morocănos oceanul.

— Mă rog, ce s-a întâmplat? explodă el. Ce tâmpenie...

Blackjack ridică din umeri.

— Nu ştiu nici eu mai mult. E vorba probabil de vreo ameninţare rusească. Submarine sau nave de suprafaţă...

Jim Clark clătină din cap.

— Rahat! Am fi fost avertizaţi de radare sau de sonare. Nu e nimic pe o rază de cinci sute de mile. Situaţia a fost prevăzută. Nu pot bănui nimic, doar dacă nu e vorba de scafandri. Iar cu ei, ştim noi cum să procedăm...

— Poate cu un satelit.

— Nici asta nu e posibil, îl întrerupse Clark. De acolo de sus nu ne pot vedea decât pe noi. Iar despre noi, ştiu deja.

Blackjack ridică din umeri a neputinţă.

— Ce să-ţi spun? Doar un motiv extrem de serios i-a făcut pe

cei de la Langley să dea ordinul de încetare a acţiunii. Vom afla mai târziu.

Jim Clark ieşi trântind uşa şi lăsându-l pe agentul CIA cu gândurile lui negre. Îşi imagina enorma structură a lui *Clementine,* cincizeci şi patru de metri lungime, cinsprezece lăţime, şase înălţime, urcând încet din adânc, trasă de cabluri, gata să-şi ia locul în cala imensă ce ocupa toată partea centrală a navei *Glomar Explorer.*

Rămase aşa cufundat în gânduri timp de trei ore, adormit parcă de torsul motoarelor. Pe punte, chipurile oamenilor erau ca de piatră.

Mult mai târziu, pe panoul de control din faţa lui se aprinseră beculeţele verzi. Cala în care se afla *Clementine* fusese închisă. *Glomar Explorer* se putea pune în mişcare. Beculeţe galbene clipiră, anunţând că cele patru transpondere aflate sub apă în jurul navei, dând în fiecare clipă poziţia lui *Glomar Explorer,* a lui *Clementine* şi a prăzii, erau urcate la bord.

Puţin mai târziu, vasul începu să se legene pe oceanul dezlănţuit.

Calculatoarele întrerupseseră sistemul stabilizator automatic ce compensa acţiunea valurilor şi permitea navei să rămână perfect nemişcată, chiar pe valuri de cinci metri înălţime. Zumzetul motoarelor deveni mai înfundat. Etrava tăia spuma albă în direcţia sudest. Se întorceau la locul de ancorare obişnuit de la începutul operaţiunii, capul Punoona în insula Maui, arhipelagul Hawai.

Irving Blackjack îşi prinse capul în mâini, încercând să-şi oprească lacrimile. Atâtea eforturi şi riscuri, ca totul să înceteze din cauza unui contra ordin!

Şi de ce, fi-r-ar să fie? CIA prevăzuse toate situaţiile, chiar şi un atac al navelor de război ruseşti. Invizibile la trei mii de picioare înălţime, avioanele Phantom ale Marinei supravegheau vasul *Glomar Explorer* zi şi noapte. Centrul de ascultare din Hawai, care supraveghea mişcările submarinelor ruseşti în Pacific, înconjura vasul cu o plasă electronică de protecţie. Două submarine Tresher de roteau în jurul lui în imersiune.

Cu toate acestea, Washingtonul dăduse ordinul de suspendare a operaţiunii Matador, cea mai costisitoare din istoria CIA.

*
* *

Richard Berkins puse pe birou creionul cu care dezlega cuvinte încrucişate şi ridică receptorul telefonului care bâzâia:

— Bună ziua, CIA, spuse ei cu o voce indiferentă.

În fiecare zi existau douăzeci de apeluri la acel număr public care se găsea în toate cărţile de telefon: 622.68.75. Teoretic, era creat pentru cetăţenii cu conştiinţă care doreau să denunţe intrigi antinaţionale, sau se întorceau din călătorii în străinătate şi credeau că deţin informaţii vitale pentru ţara lor. În 99 din cazuri era vorba despre nebuni sau despre lucruri fără interes, care erau totuşi verificate cu scrupulozitate, pe spezele contribuabililor. În fiecare mare oraş din SUA se putea suna la CIA.

— Ascultaţi cu atenţie, spuse o voce de bărbat, la capătul celălalt al firului. Spuneţi şefilor dumneavoastră că dacă vor să recupereze hârtiile din seiful domnului Stockton, trebuie să dea cinci milioane de dolari.

— Ce?

— Aşteptaţi, spuse celălalt pe un ton ameninţător. Mai spuneţi-le că au la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să se hotărască. Vă sun mâine la aceeaşi oră.

— Ei, aşteptaţi… Domnule… Cine…

„Clic”. Necunoscutul închisese. Richard Berkins rămase nemişcat, privind prin ferestrele largi un enorm „747” în culorile Air France care se pregătea să aterizeze la Los Angeles, pe aeroportul internaţional. Acest birou „oficial” al CIA se afla la etajul doisprezece din Tishman Building, pe Century Boulevard, la câteva sute de metri de terminalul aeroportului.

Funcţionarul CIA ezită câteva clipe. Ce auzise semăna afurisit de tare cu o glumă. Apăsă pe un buton, rebobinând banda care înregistra automat apelurile, apoi ascultă din nou convorbirea. Vocea necunoscută era calmă, măsurată, cu o urmă de ironie. Numele pronunţat corespundea cu cel al victimei unei crime recente şi oribile. Richard Berkins nu auzise însă niciodată că victima făcea parte din CIA.

Se decise totuşi să-şi anunţe supervizorul. Formă rapid numărul şi spuse respectuos:

— Domnule, s-a întâmplat ceva care mă intrigă.

Citi mesajul, dar celălalt nu-l lăsă să termine.

— Dumnezeule Atotputernic! exclamă el. Vin. Nu pomeniţi de asta nimănui. Mă auziţi, nimănui. Ultra-secret...

Bolborosea, într-o stare vecină cu isteria. Richard Berkins închise gânditor telefonul. Din centrul Los Angeles-ului până la birou drumul dura pe puţin patruzeci de minute. Avea destul timp să-şi termine cuvintele încrucişate.

Peste douăzeci de minute, supervizorul dădu buzna în birou.

— Vreau să ascult apelul, ordonă el.

Ascultă banda de trei ori la rând, apoi ridică privirea şi spuse pe un ton mai calm:

— Îmi veţi da această bandă şi nu veţi pomeni nimănui de ea, chiar în cadrul serviciului. E vorba de o afacere care vizează securitatea naţiunii. Sunteţi de serviciu mâine?

— Da, domnule, spuse intimidat funcţionarul.

— Foarte bine. Veţi răspunde la telefon. Între timp, veţi primi instrucţiuni.

Capitolul III

Bărbaţii adunaţi în jurul mesei ovale reprezentau floarea unei lumi paralele: directorul CIA, directorul Agenţiei de Securitate Naţională, cel al Diviziei Operaţiuni Interne din CIA, David Wise, şeful Consiliului director al operaţiunilor, aripa „neagră” a CIA, directorul Oficiului de Urmărire Naţională, însărcinat cu activitatea tuturor sateliţilor militari de observaţii, subsecretarul de stat al Afacerilor Externe, patru membri ai Consiliului Naţional de Securitate, doi adjuncţi ai preşedintelui Statelor Unite, specialişti în probleme de spionaj, directorul Diviziei Operaţiuni Interne pentru Coasta de vest, un analist pentru problemele ruseşti la cel mai înalt nivel şi cel care avusese ideea proiectului Matador, Michael Sanders. Purta ochelari cu ramă de baga, avea părul cărunt şi chipul tras. Tenul lui cadaveric era o dovadă că era ros de o boală gravă. Suferea de cancer generalizat şi toată lumea ştia, inclusiv el, dar refuzase să fie scutit de participare la proiectul Matador.

Reuniunea avea loc la etajul şase al aripii executive de la Langley, într-o încăpere dreptunghiulară cu pereţi lambrisaţi. Singura decoraţiune era emblema CIA. Nici urmă de alcool. David Wise bea Pepsi-cola, şi pe masă se mai aflau şase sticle de apă minerală Perrier, ultima modă în Statele Unite.

Toate privirile se întoarseră spre Michael Sanders. Adusese în discuţie problema chiar în acea dimineaţă, când luase micul dejun cu preşedintele Statelor Unite.

— Domnule Sanders, spuse directorul CIA, vă ascultăm.

Michael Sanders îşi încrucişă mâinile, ale căror încheieturi îl dureau foarte tare. Avea o voce joasă, greu de înţeles, aidoma unui mecanism uzat.

— Preşedintele a fost absolut categoric, spuse el. Proiectul Matador nu poate fi dus la capăt decât în cel mai mare secret. Dacă documentele furate vor fi făcute publice, va trebui să-l oprim imediat, oricât ar fi de mari pierderile. De altfel, de la anunţarea furtului care a avut loc acasă la Roy Stockton, acum două zile, am suspendat operaţiunile. În acest moment, *Glomar Explorer* îndreaptă spre insula Maui, unde va ajunge mâine.

— Am putea să ştim în ce constau acele documente furate? întrebă directorul Agenţiei de Securitate Naţională.

— Desigur, spuse Michael Sanders. Este vorba despre o serie de rapoarte asupra rolului jucat în proiect de diferite corporaţii, precum şi compensaţiile financiare primite de acestea. Există chiar şi o notă scrisă de mâna domnului Turner...

— Doamne! suspină directorul Consiliului Naţional de Securitate. Nu e nevoie să spuneţi mai mult. Sunteţi siguri că cel care a cerut răscumpărarea nu glumeşte?

— Vom fi siguri mâine, spuse directorul CIA, când îl vom întreba despre documente. Domnul Sanders se va afla şi el acolo. Imediat va pleca la aeroport.

— Avem idee cine e? întrebă unul din adjuncţii preşedintelui, un tânăr georgian cu coşuri pe faţă.

— Nu, domnule.

— FBI-ul a fost anunţat?

— Nu, domnule.

— Departamentul Poliţiei din Los Angeles?

— Nu, domnule. Ar fi prea periculos, din cauza posibilelor indiscreţii.

— Chiar când e vorba de FBI? protestă adjunctul

preşedintelui, care văzuse probabil multe filme.

— Domnule, remarcă uşor agasat şeful CIA, nici măcar spionajul armatei nu este la curent cu operaţiunea Matador. Nici vorbă să-i informăm pe cei de la FBI... Multă lume de acolo nu ne agreează.

Tăcerea se prelungi câteva clipe. Directorul Agenţiei de Securitate Naţională se întoarse spre Michael Sanders.

— Ce ne sfătuiţi, domnule?

Michael Sanders se gândi înainte să răspundă.

— Dacă vrem să continuăm proiectul, spuse el pe un ton obosit, nu avem de ales, trebuie să plătim. Nu se pune problema să anunţăm poliţia locală său FBI-ul. Nici măcar nu le putem spune ce căutăm. *Los Angeles Times* are informatori foarte bine plasaţi în poliţie. Ne-a fost destul de greu să ţinem secret până acum proiectul Matador.

— Cinci milioane de dolari reprezintă o sumă colosală, remarcă descurajat adjunctul preşedintelui.

Câştiga opt sute de dolari pe săptămână...

— Anularea operaţiunii Matador ar reprezenta o pierdere netă de şapte sute de milioane de dolari, remarcă rece directorul CIA. Ne-a înghiţit bugetul pe trei ani.

Tăcerea se prelungi. Toate privirile se întoarseră spre David Wise care fuma un Rothmans, fixând ţesătura verde care acoperea masa. Unul dintre membrii Consiliului Naţional de Securitate îşi luă inima în dinţi:

— Domnule Wise, credeţi că puteţi rezolva problema?

David Wise ridică spre el o privire lipsită de expresie şi spuse cu o voce moale:

— Dacă e vorba de recuperarea documentelor plătind o răscumpărare, cred că da. Însă...

— Însă ce? zise adjunctul preşedintelui.

— Mă tem că va fi o soluţie de moment. Dacă cei care au comis această dublă crimă sunt destul de inteligenţi ca să ne şantajeze, s-au gândit să facă nişte fotocopii... După ce iau banii, vor reveni la atac.

Directorul CIA se întoarse spre responsabilul cu proiectul Matador.

— De cât timp avem nevoie pentru realizarea primei faze a operaţiunii?

Michael Sanders reflectă câteva clipe.

— Călătoria durează trei zile. Trebuie pusă la socoteală minimum o săptămână pentru operaţiunea propriu-zisă, dacă vremea e favorabilă, dacă ne putem apuca de treabă imediat, şi dacă ruşii nu sunt prea curioşi. După părerea mea, trei săptămâni reprezintă un minimum rezonabil, plus exploatarea, desigur.

Se lăsă din nou tăcerea. Deasupra clădirilor albe ale CIA cerul era perfect senin, iar în Maryland pomii înfloriseră. Toţi cei prezenţi îşi ţineau răsuflarea, nebuni de furie. Reuşiseră să păstreze secretul unui asemenea proiect timp de trei ani, şi se loveau de o problemă... Ca şi când preşedintele nu avea destule pe cap cu restricţiile de benzină şi cu Salt II! Directorul CIA îşi drese cu zgomot glasul şi spuse pe un ton egal:

— Cred că trebuie să plătim. Totuşi dată fiind importanţa mizei, aş vrea să votăm prin ridicarea mâinii. Cine este pentru plata răscumpărării?

Toate mâinile se ridicară ca una. Doar cei doi adjuncţi prezidenţiali manifestară o anume reţinere.

Directorul CIA coborî primul mâna şi privi asistenţa. Chipul sever îi era luminat de un soi de satisfacţie.

— Cred că s-a luat o hotărâre inteligentă. Această sumă reprezintă mai puţin de 1% din banii deja investiţi.

Unul dintre adjuncţi ridică mâna.

— Domnule, obiectă el, pe un ton cam înalt, aţi spus că plătim degeaba... Că au făcut în mod sigur fotocopii.

— Nu eu am spus-o, remarcă directorul, ci domnul Wise. Sunt însă de aceeaşi părere.

— Şi atunci?

David Wise părea încremenit ca o statuie. Adjunctul se aplecă spre el.

— Domnule Wise, ne-aţi putea preciza la ce v-aţi gândit?

Şeful consiliului director al operaţiunilor îl privi vag ironic pe tânărul georgian care era cu cel puţin cincisprezece ani mai tânăr ca el.

— Desigur, domnule. Dacă mi se dă mână liberă, cred că pot merge pe filieră, încheind această afacere cu un prejudiciu maxim pentru cei care au conceput-o şi realizat-o.

Adjunctul preşedintelui nu înţelese imediat. În jargonul CIA, „prejudiciu extrem” însemna ceva anume.

— Vreţi să spuneţi că îi asasinăm? spuse el îngrozit.

Fără să scoată o vorbă, David Wise ridică din umeri, apoi scoase din servietă un teanc de poze pe care le aruncă pe masă spre adjunctul preşedintelui.

— Aruncaţi o privire asupra acestor clişee, spuse el pe un ton usturător. Au fost făcute a doua zi după dubla crimă, acasă la domnul Stockton.

Chipul palid al adjunctului preşedintelui se albi şi mai tare la vederea oribilelor imagini.

— Doamna Stockton a fost violată şi sodomizată de trei bărbaţi, aşa cum s-a constatat la examenul medico-legal, preciză pe un ton rece David Wise. După aceea a fost strangulată foarte lent.

Timp de câteva minute domni o tăcere grea. Adjunctul preşedintelui împinse pozele de parcă i-ar fi ars mâinile. Îşi netezi părul lung şi negru, încercând să prindă puţin curaj.

— Aveţi dreptate, finalul a fost oribil, conchise el, dar trebuie să respectăm legea…

David Wise îl scrută pe tânărul georgian cu furie şi milă în acelaşi timp.

— În acest caz, spuse el, oamenii mei nu se amestecă.

— De fapt ce doriţi? zise adjunctul.

David Wise surâse cu zgârcenie.

— Pace, zise el. Dreptul de a nu răspunde nici unei întrebări puse de oricare dintre afurisitele acelea de comisii ale Congresului pe această temă. La cea mai mică mişcare, sar opt pe capul nostru. Iar acest drept numai Casa Albă mi-l poate da.

Din nou tăcere. Adjunctul preşedintelui, depăşit de situaţie, nu ştia ce atitudine să adopte. Unul dintre membrii Consiliului Naţional de Securitate rupse tăcerea întrebând:

— Dacă am supune la vot propunerea domnului Wise? În ceea ce mă priveşte, sunt pentru.

Ridică mâna, imitat imediat de toţi, în afara celor doi adjuncţi care clătinau din cap cu un aer nedumerit. Membrul consiliului de securitate reluă:

— Domnilor, spuse el, adresându-se în mod special celor doi adjuncţi, se întâmplă că mâine mă voi întâlni cu preşedintele. Îi voi explica personal în ce constă problema, şi îi bănuiesc răspunsul. În consecinţă, cred domnule Wise, că din acest moment puteţi să treceţi la treabă.

Adjuncţii nici nu clipiră, fericiţi că pasează mingea. David Wise

încetă să mai mâzgălească sugativa.

— Foarte bine, domnule, spuse el, dacă suntem de acord, îmi asum responsabilitatea. Sper că totul va fi în regulă. Dumnezeu să ne aibă în pază...

*
* *

Niciodată nu fuse atâta lume în micul birou al lui Richard Berkins. Funcţionarul CIA îşi ascundea cu greu nervozitatea. Îi privea cu coada ochiului pe cei din cameră: Gordon Hawkins, directorul adjunct al amiralului Turner, bosul cel mare de la CIA, cu ochelari rotunzi şi aer de funcţionar model, David Wise, omul misiunilor secrete, foarte elegant în costumul de flanel, nepotrivit pentru California, fumând fără încetare Rothmans, Frank Danon, scund şi roşcovan, responsabil în cadrul Diviziei Operaţiuni Interne cu acţiunile pe coasta de vest şi un necunoscut palid, al cărui nume nu-l ştia, şi care nu prea părea în apele sale. În încăpere se mai aflau supervizorul său şi mai mulţi agenţi sosiţi cu un charter de la Langley, împreună cu David Wise.

— La ce oră trebuie să sune?

Richard Berkins se dumiri cu greu că Gordon Hawkins i se adresa.

— Cred că în jur de trei, domnule, bombăni el. La fel ca ieri.

— Veţi comuta apelul pe difuzor, îi spuse Hawkins.

Era trei fără cinci. Stăteau toţi în birou de o oră. Linia telefonică era conectată la nişte dispozitive electronice care înregistraseră multe apeluri anonime.

Telefonul sună. Richard Berkins ridică receptorul şi spuse pe un ton răguşit:

— Bună ziua, CIA.

Vocea din ajun, seacă şi zeflemitoare, izbucni în difuzorul fixat într-un colţ.

— Aţi transmis patronilor dumneavoastră ce v-am spus?

Richard Berkins era atât de intimidat, că rămase mut. David Wise făcu brusc un pas şi îi smulse receptorul din mână:

— Sunt directorul CIA, spuse el pe un ton ferm. Cine sunteţi?

Se lăsă un moment de tăcere. Interlocutorul fu surprins de schimbarea vocii, dar îşi reveni imediat şi spuse brutal:

— Nu-mi pasă cine sunteţi! Aveţi de gând să plătiţi sau preferaţi să fac publice micile dumneavoastră afaceri?

— Înainte de a discuta, zise ferm David Wise, vreau să fiu sigur că sunteţi în posesia acestor documente…

Un bărbat intră grăbit, cu o hârtie în mână, pe care i-o arătă lui David Wise.

„O cabină telefonică în colţul bulevardului Sycomore cu Pico” citi el. David Wise acoperi receptorul cu mâna şi spuse:

— Trimiteţi forţele speciale.

— Hei, se auzi în difuzor, nu-mi plac uneltirile, sun mai târziu.

Se auzi un „clic” care răsună în toată încăperea. Se priviră unii pe alţii, şi David Wise clătină din cap.

— Afurisitul! Nu vrea să rişte. Nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

Peste trei minute, un alt bărbat intră în birou. Urmărise din camera de alături vocea, cu ajutorul unui aparat numit „analizor vocal de stres”.

— E foarte calm, spuse el, foarte sigur pe sine. Nu cred că glumeşte. Doar înainte de a închide, am înregistrat o uşoară nelinişte.

— Mulţumesc, spuse David Wise.

Din nefericire, nu era o persoană dezechilibrată. Se scurseră mai multe minute. Telefonul rămânea mut. În sfârşit, la patru fără un sfert sună din nou. De această dată, David Wise ridică receptorul şi spuse:

— Bună ziua, CIA.

— Eu sunt, spuse vocea. Vă voi citi ceva: „proiectul Matador va fi coordonat de Sunowar Corporation. Aceasta se angajează să finalizeze în bune condiţii construcţia…”

— Destul, îl întrerupse David Wise nervos.

În afara unui număr de şase înalţi funcţionari şi a celor de pe *Glomar Explorer,* nimeni nu ştia ce era proiectul Matador. Persoana necunoscută avea documentele furate de la Roy Stockton. De altfel, nu mai pierdu timpul, şi spuse zeflemitor:

— Sunteţi mulţumit?

— Sunteţi conştient la ce vă expuneţi cu acest şantaj? întrebă David Wise. Vă…

— Rahat. Plătiţi sau nu?

David Wise înclină uşor din cap.

— Da, spuse el.

— Foarte bine, zise necunoscutul. Vă mai sun mâine. Pregătiţi paralele, în bancnote uzate de o sută de dolari.

Sunetul legăturii întrerupte răsună dureros în difuzor. Primul se ridică Michael Sanders, responsabil cu proiectul Matador, şi ieşi din cameră, urmat de ceilalţi. David Wise şi Frank Danon, mâna dreaptă a amiralului Turner, şeful CIA, rămaseră pe coridor. Luându-l de braţ pe David Wise, îl chestionă.

— David, spuse el, ştiţi ce aşteptăm de la dumneavoastră? Preşedintele ne-a dat acordul verbal acum o oră.

Cei doi schimbară o privire lungă şi apăsată. În cazuri similare, nu existau nici rapoarte, nici arhive, doar ordine verbale, întotdeauna negate de cei care le dăduseră şi de cei care le executaseră. Divizia Operaţiuni se ocupa cu manipulări, intrigi, ocazional cu asasinate, dar nu exista în mod oficial.

— Da, domnule, zise David Wise pe un ton neutru.

Trăsăturile lui regulate, uşor trecute, nu exprimau absolut nimic.

Capitolul IV

Malko Linge privi pentru a o suta oară uşa întredeschisă a cabinei telefonice aflate la câţiva metri de Ford. Trei tineri vorbiseră insuportabil demult. Maşina era parcată pe o mică esplanadă din faţa celui mai mare magazin de discuri din Hollywood, pe partea nordică a bulevardului Sunset, aproape de colţul cu Doheny Drive. Asfaltul ardea. De cealaltă parte a esplanadei, torente de muzică pop se revărsau din magazin. Pe bancheta din faţă a Ford-ului stăteau doi bărbaţi în costume deschise la culoare, având aceeaşi privire azurie şi rece. Părul

tuns scurt, cravatele de club, mâinile enorme şi neîngrijite şi privirea fără expresie le dădeau un aer uşor alarmant, dar justificat.

Chris Jones şi Milton Brabeck asasinaseră deja din ordinul CIA destule persoane, cam peste tot în lume. Nu o făceau cu plăcere, dar erau eficace... Sub acoperirea de anchetatori ai Serviciului Secret, foloseau de obicei metode mult mai directe decât interogatoriul politicos. Înarmaţi ca nişte portavioane, compensând astfel simplitatea cu care gândeau, erau în permanenţă gata să-i spintece pe duşmanii ţării, cu condiţia să aibă acoperire administrativă. Între ei se afla o valiză din piele maron.

Ford-ul cenuşiu era parcat în faţa a două cabine telefonice, la capătul bulevardului Sunset, acolo unde acesta face o curbă spre nord, intrând în Hollywood. Cu toate că era cinci după amiaza, căldura lipicioasă făcea maşinile să se târască pe asfalt. Pe bancheta din spate a Ford-ului, Malko transpirat tot, şi îşi ţinea cu greu ochii deschişi. Cele nouă ceasuri de decalaj orar îşi spuneau cuvântul. Un Boeing 747 al companiei Air France îl adusese direct de la Paris la Los Angeles. Se oprise doar la Roissy pentru cumpărături, între zborul de Viena şi cel intercontinental.

De abia avusese timp să-şi lase valizele la *Beverly Hills Hotel.* CIA îl smulsese pur şi simplu din castelul de la Liezen, trimiţându-i chiar un elicopter ca să poată prinde zborul Viena-Paris. Chiar atunci când în capitala Austriei începuse sezonul recepţiilor! Castelul lui, cu acoperişul întins pe hectare, rămăsese însă la fel de lacom de reparaţii, şi nu putuse spune nu.

O limuzină lungă şi neagră îl aştepta la aeroportul din Los Angeles, împreună cu vechii lui prieteni Chris şi Milton, „gorilele” de şoc, fericiţi să guste din frumuseţea vieţii californiene, visul tuturor provincialilor din Middle West. Pentru moment, se coceau calmi în maşină, în ciuda aerului condiţionat. Cerul era acoperit, şi un strat gros de smog acoperea zonele joase din Los Angeles. Chiar şi la Hollywood, aerul era greu de respirat. Malko Linge căscă să-şi rupă fălcile. De mult timp nu mai lucrase în Statele Unite. Teoretic, teritoriul american era de competenţa FBI, iar CIA nu se putea manifesta. De la teorie la practică era însă cale lungă...

Lângă el, pe banchetă, se afla un Ingram, o mitralieră scurtă, ascunsă pudic sub un *Los Angeles Times.* Cele două gorile păreau diforme din cauza umflăturilor costumelor. Lui Chris Jones îi plăcea în mod special un Smith & Wesson „357 Magnum” cu ţeavă lungă, care semăna mai degrabă cu un tun de campanie decât cu o sarbacană. Avea două asupra lui, plus un mic „Stainless” legat de glezna dreaptă. Vesta antiglonţ de abia se ghicea sub costumul croit larg, dându-i un aer nefiresc, de împrumut.

Milton Brabeck se îndrăgostise de un „Magnum 44” automat, o armă capabilă să pulverizeze orice mamifer de la zece metri. Purta în plus un Ingram pentru „munca brută”. Până şi Malko avea pistoletul lui extraplat, cu gloanţe de 22 mm, capabil să facă praf şi cel mai rezistent craniu. În plus, era îndeajuns de plat ca să fie purtat pe sub smoking fără să fie observat, un avantaj deloc neglijabil pentru un om de lume…

Telefonul din cabină începu să sune.

Malko era atât de toropit de căldură, încât îl auzi cu greu. Ţâşni din Ford şi ridică receptorul.

— Alo?

— Cine sunteţi? întrebă o voce de bărbat.

— Matador, spuse Malko.

La capătul celălalt al firului se auzi un soi de oftat de uşurare.

— O.K.. Zise vocea. Aveţi tot ce trebuie?

— Da.

— Nu mă trageţi pe sfoară.

— Nu.

— Bine. Începând din acest moment, nu veţi mai lua legătura cu nimeni. Înţeles?

— Înţeles.

— Aveţi staţie radio la maşină?

— Nu.

— Ar fi bine să nu minţiţi, pentru că vom verifica… Coborâţi cu viteză redusă pe Doheny Road până la Olympic Boulevard. Cineva vă va ţine sub observaţie. Dacă aveţi antenă la maşină, contactul nu va mai avea loc.

— Şi apoi? întrebă Malko.

— Mergeţi până în centru. La intersecţia Olympic cu Figueroa Street se află o benzinărie Arco. Opriţi-vă lângă cabina telefonică şi aşteptaţi. Veţi primi alte instrucţiuni.

— Mai durează mult?

— Gura, zise necunoscutul, şi închise.

Malko ieşi furios din cabină. Era a treia oprire. Cu toate acestea, avea impresia că deznodământul era aproape. Cei cu care trebuia să se întâlnească avuseseră timp să verifice că nu era vorba de o cursă. Chris Jones întoarse spre el o privire somnoroasă.

— Acum unde mergem? În Kansas City?

— În centrul Los Angeles-ului, zise Malko. Drept în smog.

Urcă din nou în maşină. Chris Jones surâse timid înainte de a porni maşina.

— Aş vrea să vă întreb ceva. N-am putea deschide valiza? Măcar o clipă.

— De ce?

— Doar ca să vedem…

— Dacă doriţi.

Cu gesturi aproape religioase, Milton Brabeck puse servieta diplomat pe genunchi şi manevră încuietorile care se deschiseră cu un zgomot sec. Jones se aplecă şi surâse larg, aidoma unuia care vedea o minune.

Teancuri de bancnote de o sută de dolari cu banderole de hârtie se înghesuiau în servietă. Fiecare pachet avea cinci sute de bancnote, adică cincizeci de mii de dolari. Erau o sută de asemenea pachete. Cinci milioane de dolari. Nu ocupau prea mult loc.

— Măi să fie! zise Milton, nici măcar în vis n-am mai văzut atâta mălai.

— Ar trebui să lucrez aproape două sute cincizeci de ani ca să câştig atât, murmură Chris Jones. Fără să-mi plătesc taxele… Nu e drept!

Închise servieta cu acelaşi zgomot sec.

— Să mergem, spuse Malko.

Chris Jones dădu înapoi şi traversă Sunset, coborând pe Doheny Drive. Smogul era atât de dens, încât zgârie-norii din centru de abia se zăreau. Circulaţia era redusă, dar pe Olympic Boulevard erau nenumărate semafoare.

Peisajul se modifica imperceptibil. Casele dărăpănate, micile magazine prăfuite, pizzeriile, luaseră locul clădirilor elegante din Hollywood şi din Beverly Hills. Aerul încărcat de smog era înţepător.

Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră în centrul Los Angeles-ului. Autobuze peste tot, pietoni, vânzători de îngheţată la colţul străzilor, negri aşezaţi pe bănci. America cea săracă. Magazine de amanet cu grilaje şi firme atrăgătoare: „Camătă”, „Acceptăm orice”. Deprimant. Găsiră cu uşurinţă benzinăria Arco pe care le-o indicase necunoscutul. Era pustie, şi un şir de steguleţe roşii arătau că nu avea benzină... Comerţul în California lâncezea. Lucru de neconceput, benzinăriile vindeau carburantul alocat de stat, apoi închideau...

Chris Jones opri pe un teren viran, în faţa a trei cabine telefonice. Una era complet distrusă. Până şi geamurile erau zob. Cartierul nu fusese încă atins de inflaţia care făcea moarte de om pentru doar un dolar... Lăsară motorul pornit, pentru aerul condiţionat. Milton Brabeck se uită neliniştit la indicator.

— Mai avem doar o jumătate de rezervor, remarcă el. Dacă ne mai învârtim mult, rămânem în pană. Pe o rază de zece mile nu e nicio benzinărie deschisă...

Ca un făcut, Malko nu se gândise la asta! Hotărât lucru, America se schimbase... Să nu găseşti benzină în California, nici măcar la un dolar galonul! Se puseră pe aşteptat. În mod sigur erau supravegheaţi, dar nu puteau şti de unde. Aerul lipicios şi acru îi ustura. Malko, Chris şi Milton picoteau uşor, sub privirea curioasă a mecanicului de la service... Brusc, o maşină de poliţie apăru de pe Figueroa Street şi opri în spatele Ford-ului. Din ea ieşiră doi poliţişti cu arma în mână. Chris Jones tresări.

— Fi-r-ar să fie!

— Nu mişcaţi, spuse Malko.

Poliţiştii se apropiară precauţi, îndreptând spre ei armele. Chris Jones ieşi din maşină cu o încetineală voită. Unul dintre poliţişti spuse sec:

— Permisul de conducere, vă rog.

Fără o vorbă, Chris Jones scoase legitimaţia Serviciului Secret. Poliţistul o citi, apoi puse arma în toc şi surâse uşurat.

— Ah! mai bine. Ni s-a semnalat o maşină cu trei suspecţi. Am crezut că e o spargere.

— Şi noi muncim, ca şi voi, zise Chris.

— În regulă.

Cei doi se urcară în maşină. Peste cinci minute, telefonul sună în cabina din mijloc, şi Malko ridică receptorul.

Era aceeaşi voce. Repetă codul şi adăugă.

— Nu ne mai plimba atâta. Benzina e pe sfârşite.

— În regulă, spuse celălalt. Gata cu chinul. După ce închideţi, urcaţi pe Figueroa Street spre nord, până la strada 5. De acolo ajungeţi la Harbour Freeway. Vă îndreptaţi spre sud, mergând pe banda din stânga. După o milă şi jumătate, ajungeţi la intersecţia cu Santa Monica Freeway. O luaţi spre est, spre Santa Monica. Chiar sub intersecţie se află un teren viran împrejmuit cu grilaj. Vă opriţi acolo. Vor urma alte instrucţiuni. Parcaţi pe banda rezervată poliţiei. Nu aveţi mult de aşteptat.

Cu un „clic”, legătura se întrerupse.

Malko se întoarse la maşină.

— De data asta, spuse el, cred că vom da obolul.

*

* *

Pe Harbour Freeway circulaţia era intensă. Un şuvoi lent şi continuu rula cu aceeaşi viteză. Chris Jones avea un chef nebun să rupă rândul, ceea ce nu se face în America, pentru a ajunge pe banda din stânga. Când reuşi în sfârşit, se zărea deja Santa Monica Freeway. Încetini. Ajunseră la locul de întâlnire. Malko zări gardul de care pomenise necunoscutul. Delimita un teren viran înghesuit între autostradă şi strada 18, plin de epave de maşini distruse. Harbour Freeway îl acoperea aproape ca o copertină de beton. În spatele Ford-ului se auziră claxoane furioase. Chris Jones rula prea încet. Coti pe banda rezervată poliţiei şi aprinse luminile de avarie, ca şi când ar fi avut o pană. Malko scruta grilajul.

La distanţă de treizeci de metri, zări o furgonetă albă oprită perpendicular, cu spatele la autostradă.

— Ei trebuie să fie, îi spuse lui Chris Jones. Opriţi în faţă.

Chris Jones încetini şi opri în faţa vehiculului. Uşa din spate a furgonetei era deschisă. În penumbră. Malko zări două siluete, şi inima începu să-i bată mai tare. Nu puteau fi decât cei cu care avea întâlnire.

Când Ford-ul ajunse lângă furgonetă, unul dintre necunoscuţi sări afară. Un monstru de o sută cincizeci de kilograme, cu ochelari negri şi o şapcă înfundată pe cap. Se zăreau doar nasul lat, mustaţa în furculiţă şi gâtul de taur. Se apropie de grilaj, examină rapid Ford-ul şi strigă cât îl ţineau plămânii, acoperind

zgomotul circulaţiei:

— Aţi adus biştarii?

Fără să răspundă, Malko ieşi din maşină şi îi arătă servieta. Imediat, namila urcă în furgonetă albă. Malko îl zări atunci şi pe cel de-al doilea, la fel de masiv, ţinând în mână o puşcă de vânătoare cu ţeava retezată, îndreptată spre Ford.

În spatele lor, maşinile curgeau şuvoi pe autostradă. Necunoscutul cu ochelari negri coborî din camionetă, cu un plic gros în mână, şi se apropie de gard.

O maşină a poliţiei putea apărea în orice moment. Malko înaintă până la grilaj şi aruncă servieta cu cele cinci milioane de dolari. Necunoscutul o prinse din zbor. Chris Jones şi Milton Brabeck îşi scoseseră artileria şi supravegheau scena. Cel cu ochelarii negri se lăsă pe vine, puse servieta pe pământ şi o deschise. O închise repede la loc, se ridică, se apropie de gard şi aruncă plicul galben de cealaltă parte. Malko îl prinse înainte să cadă. Celălalt urcă în furgoneta trântind portierele. Maşina demară imediat, ceea ce însemna că mai aveau cu ei şi un al treilea, străbătu terenul viran în mare viteză, coti la stânga pe strada 18, apoi la dreapta, şi dispăru din vederea lui Malko.

— La naiba! explodă Chris Jones.

Cu un gest brutal, puse arma la loc în toc. Ea alb de furie. Nu putea face nimic. Milton Brabeck înjură printre dinţi. Chris Jones porni maşina. Malko privi plicul sigilat. Nimeni în jur nu remarcase nimic. Locul fusese ales foarte bine. Chiar cu un elicopter, furgoneta ar fi fost dificil de urmărit. Chris Jones intră pe banda normală de mers. Deasupra bulevardului Western, un panou indica ironic: „Un galon economisit, un dolar câştigat”.

Milton înjură printre dinţi.

— Cu cât le-am dat, toate maşinile din California ar putea rula timp de un an!

Malko nu-i răspunse. Motivul pentru care CIA pierduse cu bună ştiinţă cinci milioane de dolari, era cu siguranţă extrem de întemeiat. Se întreba în ce buget fuseseră încadraţi banii. Chris Jones mai merse încă două mile până la Robertson Boulevard. Semafoarele făceau drumul interminabil, iar pe Wilshire era şi mai rău. Se scurseră trei sferturi de oră până când Malko zări în sfârşit turnurile gemene şi triunghiulare de la Century Plaza. Intrară în parcarea uriaşă, găsind un loc lângă lift. Ieşiră toţi trei din maşină. Malko ţinând în mână preţiosul plic valorând cinci

milioane de dolari. Se întrebă de ce nu le trimisese doar pe gorile la întâlnire.

Nu găsise răspuns la întrebare nici când ajunseră la etajul zece. Chris Jones se îndreptă spre uşa din stânga, pe care nu scria nimic. Deasupra ei se afla o cameră pentru supraveghere video. Apăsă un buton şi aşteptă.

Peste câteva clipe, uşa se deschise şi cei trei intrară într-un sas închis cu bare groase de oţel. Uşa de la intrare se închise în spatele lor, concomitent cu deschiderea grilajului de oţel. Intrară într-un hol cu mai multe uşi. Una dintre ele se deschise automat. Traversară un birou gol, şi un panou culisă, lăsându-i să pătrundă într-o încăpere unde se afla cineva. Întreg cartierul general clandestin al CIA era plin de camere video şi de dispozitive electronice.

Biroul larg, cu mochetă albastră, era somptuos şi sobru. Pe un divan şi două fotolii stăteau patru persoane: David Wise, vechiul prieten al lui Malko, Frank Danon, căruia îi fusese prezentat, Gordon Hawkins, directorul adjunct al amiralului Turner, şi un al patrulea, cu un chip cenuşiu, pe care Malko nu-l mai văzuse.

David Wise, cu un aer neliniştit, le veni în întâmpinare.

— Totul a decurs bine?

— Schimbul a avut loc, spuse Malko. Iată ce am primit.

Până în acel moment, nu avea cunoştinţă de nimic. David Wise îi ceruse doar să supravegheze un schimb foarte delicat.

Întinse plicul galben pe care americanul îl luă grăbit şi îl deschise imediat. Cel cu tenul pământiu se ridică şi privi peste umărul lui David Wise documentele pe care acesta le scotea din plic. Examinarea dură aproape zece minute. Malko vedea că pe măsură ce citeau, expresia de pe chip li se schimba, într-o tăcere apăsătoare, puseră totul la loc în plicul pe care David Wise îl închise cu grijă.

— E tot? îl întrebă pe cel cu chipul marcat de vârstă.

— Cred că da, spuse acesta.

— Puneţi plicul imediat în seif, îi ordonă David Wise lui Frank Danon.

Acesta ieşi din cameră, cu preţiosul plic sub braţ. Wise schiţă un surâs lugubru.

— Mulţumesc, prinţe.

— N-am făcut mare lucru, remarcă Malko.

— Aveam nevoie de o persoană de absolută încredere, spuse

simplu David Wise. În plus, situaţia ar fi putut deveni periculoasă. Acesta este motivul pentru care aţi fost însoţit de gărzi de corp. Doriţi o cafea?

— Cu plăcere, acceptă Malko.

David Wise îl servi personal. Băură în tăcere. Intrigat, Malko se întreba de ce fusese nevoit să parcurgă douăsprezece mii de kilometri doar pentru acel schimb bizar. Nu înţelegea de ce CIA nu se adresase poliţiei oficiale sau FBI-ului. David Wise se întoarse spre el cu un aer grav.

— Domnule Linge, spuse el, aţi auzit vorbindu-se despre proiectul Matador?

— Niciodată, spuse Malko.

Şeful operaţiunilor secrete dădu din cap.

— Nu e ceva ieşit din comun. Am păstrat cu străşnicie secretul timp de trei ani. Doar câţiva înalţi funcţionari sunt la curent. Permiteţi-mi mai întâi să vi-l prezint pe cel care a avut ideea, domnul Michael Sanders.

Cel cu chipul pământiu se apropie de Malko şi îi strânse mâna.

— Proiectul Matador, spuse David Wise solemn, este cea mai ambiţioasă aventură pe care am întreprins-o de când există „Compania”. A costat până acum şapte sute de milioane de dolari…

Capitolul V

Malko rămase mut de uimire.

Două sute cincizeci de miliarde. Avea la ce visa.

Nu vedea cum ar fi putut cheltui o asemenea sumă. Gândindu-se la miniştrii şi şefii de stat din lumea a treia, putea cumpăra toată planeta. Americanul se ridică, se îndreptă spre perete şi apăsă pe un buton. Un panou culisă, dând la iveală o hartă a oceanului Pacific care se lumină automat. Un punct strălucea la nordest de insulele Hawai. David Wise puse degetul pe el.

— Exact în acest loc, spuse el, la 24 august 1976, un submarin sovietic a explodat în urma unei scurgeri de hidrogen

lichid şi s-a scufundat cu un echipaj de şaizeci şi trei de persoane la bord. Un *Golf II,* destul de vechi, dar dotat cu trei rachete nucleare.

— Ruşii nu au încercat să-l recupereze?

David Wise surâse.

— Ba da, dar nu au reuşit. Din două motive: nu cunoşteau locul exact al naufragiului, pe care noi l-am aflat cu ajutorul sateliţilor, iar *Golf II* s-a scufundat la aproape cinci mii de metri. Până la aceasta adâncime, nimeni n-a ajuns. Un submarin poate coborî până la trei sute de metri, altfel presiunea apei îl striveşte. Nici măcar batiscafurile nu depăşesc o mie de metri.

Tăcu, vrând să dea greutate spuselor. Prin ferestrele largi, Malko zări zona verde cea mai şic din oraş: Los Angeles Country Club. Cu o notă de mândrie în glas, David Wise spuse:

— Am construit o navă extraordinară, capabilă să recupereze acest submarin. Se numeşte *Glomar Explorer* şi construirea lui a durat trei ani. Este unic în lume. Nu intru în detaliile operaţiunii, dar vă pot spune că am reuşit să păstrăm acest secret. Despre el ştiu doar o sută de persoane. Numai vasul a costat trei sute cincizeci de milioane de dolari.

— Cum aţi reuşit?

— Oficial, explică americanul, *Glomar Explorer* este o navă însărcinată să culeagă minereuri de pe fundul oceanului. O acoperire foarte bună.

— Mi-aţi spus însă că acest submarin este vechi, remarcă Malko. Merită?

David Wise înclină afirmativ din cap.

— Da. Nu submarinul propriu zis, dar la bordul lui se găseşte codul marinei ruseşti împreună cu un aparat de codat. Dacă reuşim să punem mâna pe el, le putem descifra mesajele, trecute şi prezente. Ceva nepreţuit. În plus, vom afla mai multe despre construcţia submarinelor lor. Pe scurt…

Lăsă fraza în suspensie.

— Înţeleg, spuse Malko. Ce s-a întâmplat?

— *Glomar Explorer se* pregătea să ridice submarinul, spuse David Wise. Ajunsese la adâncimea cerută, când i-am ordonat să se întoarcă la Maui, portul de înregistrare din Pacific, unde a făcut oficial explorări. Motivul: reprezentantul Companiei însărcinat cu coordonarea proiectului, Roy Stockton a fost jefuit şi asasinat acum câteva zile. Contrar ordinelor, în seiful lui de

acasă se aflau aceste documente cuprinzând esenţialul despre proiectul Matador, precum şi legăturile dintre Companie şi cei care au construit *Glomar Explorer.* Aceste documente, extrem de periculoase pentru securitatea naţiunii, au fost furate.

— Înţeleg, spuse Malko. E vorba despre plicul pe care l-am recuperat.

— Exact, zise David Wise. A doua zi după spargere, am primit un mesaj telefonic în care ni s-au cerut cinci milioane de dolari pentru aceste documente. Directorul a hotărât să plătească această… răscumpărare. Nu puteam anunţa poliţia locală sau FBI-ul. Ar fi existat cu siguranţă scurgeri de informaţii. Am făcut rost de bani şi am acceptat schimbul.

Malko se încruntă.

— Totul e bine când se termină cu bine, remarcă el. Ce vreţi mai mult?

Simţi privirea îngheţată a lui David Wise.

— Domnule Linge, spuse rar americanul, fotocopiile se fac foarte uşor… Pe de altă parte, cei care au comis această crimă ştiu. Nimeni nu-i împiedică să vorbească mai devreme sau mai târziu, sau să-şi continue şantajul.

— Desigur, zise Malko, dar ce puteţi face?

David Wise îl privi drept în ochi.

— Să-i găsim şi să le facem cel mai mare rău.

În încăpere se lăsă tăcerea. Cei din jur nu scoseseră o vorbă. Malko ştia ce însemnau în jargonul CIA acele vorbe. Rareori auzise un înalt funcţionar exprimându-se atât de deschis. Vrând parcă să fie bine înţeles, David Wise adăugă:

— E vorba despre o misiune „Caută şi ucide”.

Malko rămase mut de uimire. CIA ştia că nu era un ucigaş. De ce să i se atribuie o asemenea sarcină?

Simţindu-i ezitarea, David Wise adăugă:

— Am făcut apel la dumneavoastră pentru că nu vrem să folosim un american. Apoi, este vorba despre un caz în care este nevoie de cineva foarte bine pregătit. Nici măcar nu sunt sigur că veţi reuşi, dar atâta timp cât nu vom fi siguri că pericolul a trecut, *Glomar Explorer* nu pleacă la drum.

— Admiţând că îi pot găsi pe hoţi, spuse Malko, ştiţi că nu-mi place violenţa…

— Aşteptaţi, zise David Wise. Vreau să vă arăt ceva.

Se duse la masă şi luă un teanc de fotografii pe care i le

întinse lui Malko. Acesta rămase mut de groază la vederea clişeelor color. Un bărbat, cu faţa la podea şi cu spatele plin de sânge. Oribilă era însă imaginea femeii, violată, strânsă sălbatic de gât, cu limba scoasă şi ochii ieşiţi din orbite şi cu fusta ridicată mai sus de coapse.

— A fost violată şi torturată, se auzi vocea lui David Wise din spatele lui Malko. Apoi amândoi au fost împuşcaţi, fără să li se dea vreo şansă.

Malko îi întinse fotografiile. Înţelegea furia americanului. Era o crimă sălbatică, bestială.

— Aveţi vreo idee?

David Wise clătină din cap.

— Nu, doar că ştiau ce fac. Au luat numai hârtiile, n-au scotocit casa, cunoşteau că există un seif în care se aflau documente. Nimeni nu a văzut sau a auzit ceva. Erau profesionişti, cel puţin trei, poate patru, după opinia specialiştilor. Poliţia locală n-a găsit nimic şi a conchis că a fost vorba despre nişte vagabonzi. Noi ştim că n-a fost aşa.

David Wise îl privea impasibil pe Malko.

— Acceptaţi? îl întrebă el pe un ton egal.

Malko îşi pironi privirea aurie în ochii directorului operaţiunilor.

— Da. Cred că da.

*
* *

Uşurarea celor trei americani fu aproape palpabilă. Frank Danon, şeful Diviziei Operaţiuni Interne, îi surâse călduros lui Malko.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră pentru orice doriţi, spuse el.

Acest entuziasm brusc îi păru suspect lui Malko... Avea impresia că se află în faţa unor copii care făcuseră o prostie gogonată şi nu ştiau cum să o repare. Cu toate acestea, CIA nu era un club de cercetaşi...

— Spuneţi-mi, îl întrebă pe David Wise, s-a făcut o anchetă asupra aceste crime?

— Desigur, admise acesta. Departamentul poliţiei din Huntington Beach ne-a trimis copia dosarului. Nu conţine mare

lucru… Îl veţi primi şi dumneavoastră. Suntem convinşi că cei care au pus la punct această operaţiune au beneficiat de complicitatea cuiva din cadrul proiectului Matador. Îl cunoşteau foarte bine pe Roy Stockton, în orice caz destul pentru a şti de existenţa seifului şi a conţinutului său.

— Bănuiesc că i-aţi verificat deja pe toţi cei implicaţi în proiect.

Frank Danon fu acela care răspunse:

— Da, domnule, însă superficial. N-am avut timp. Şi nu putem apela la poliţia oficială. În orice caz, toţi cei angajaţi au fost verificaţi extrem de sever.

— Cu toate acestea, a existat o scurgere de informaţii, remarcă Malko. Nu aveţi nicio idee asupra celor care au făcut această crimă?

— Seamănă cu o operaţiune a Mafiei, zise David Wise, dar mafioţii sunt mai numeroşi pe coasta de est.

Malko încerca să găsească un punct din care să abordeze problema. Era sigur că pista se afla undeva în fişierele CIA, dar avea nevoie de imaginaţie pentru a o găsi.

— Aveţi un fişier cu cei ce sunt la curent cu proiectul Matador? Aş vrea să arunc o privire.

— Desigur, fu de acord David Wise, e alături. Instalaţi-vă comod şi faceţi ce doriţi.

— Şi victima? Roy Stockton.

— Nimic de semnalat. Şaptesprezece ani în cadrul Companiei. Căsătorit, fără trecut deosebit, fără amante, droguri sau homosexualitate. I-am puricat dosarul filă cu filă. În afara imprudenţei de a păstra documentele în seif…

— Secretara lui?

— Ireproşabilă. Nimic de semnalat.

— Bine, oftă Malko, duceţi-mă la fişier. N-aţi putut supraveghea înmânarea răscumpărării?

David Wise clătină din cap.

— N-am vrut. Tipii sunt foarte puternici şi nu aveam nevoie de vreun incident. Trebuie să-i lăsăm să creadă că am lăsat garda jos.

— Bine, să mergem, spuse Malko.

Frank Danon îl escortă până în biroul vecin, deschise un enorm seif şi scoase un vraf de dosare de toate culorile.

— Acestea sunt toate persoanele susceptibile, spuse el.

Succes!

Închise uşor uşa, şi Malko luă primul dosar. Erau clasate în ordine alfabetică, cu poză şi curriculum vitae. Pe spate erau notate diverse verificări ale securităţii. Primul angajat în proiectul Matador era sudor şi se numea James Abraham. Malko îşi impuse să-i citească biografia, privind fotografia de american din clasa de mijloc şi întrebându-se ce legătură putea avea cu o persoană ca Roy Stockton.

*

* *

Malko se uita năuc la ceas. Trecuseră şase ore de când studia arhivele. Îi fuseseră aduse sandviciuri şi cafea, pe care le înghiţise fără să se oprească din cercetare. Verificase toate dosarele, unul câte unul. Bău ultima gură de cafea rece şi privi chiorâş teancul de fişe. Ancheta lui se oprea acolo. Oare ce-i scăpase? Avea mintea plină de nume bizare, de profesiuni insolite şi de chipuri banale. Nimic însă care să-l frapeze.

Îşi făcu din nou curaj şi se întoarse la fişele albe, silindu-se să examineze fiecare fotografie. Peste treizeci trecu rapid. Îi scădea atenţia şi reuşea cu greu să se concentreze.

Astfel, inconştient zăbovi câteva clipe asupra unei poze color a unei brunete frumoase, tipic latino-americană. Buzele groase şi nările răsfrânte îi dădeau un aer provocator, de târfă tropicală. Citi fişa: Mandy Brown, douăzeci şi doi de ani, secretară dactilo arhivar.

Privi pe verso, zărind o adnotare pe care o mai văzuse pe alte fişe şi semnătura foarte lizibilă a responsabilului cu securitatea, cel care vizase toate dosarele. Şi ea fusese verificată atent. Privi din nou poza, încercând o uşoară îndoială. Fata era prea frumoasă ca să fie doar o secretară. Era genul care se mărita foarte uşor cu şeful. Un indiciu vag, dar totuşi ceva.

Ezită, apoi luă celelalte fişe, silindu-se să privească fiecare fotografie, dar nu descoperi nimic. Se întoarse la fermecătoarea brunetă. Ceva în privirea ei îi spunea că era o stricată. Genul de adnotare pe nu o găseşti în dosare, dar care are importanţa ei. Ovalul feţei era aproape copilăresc, dar emana totuşi o mare duritate. Malko se uită la ceas. Cinci şi un sfert. În orice caz, nu

mai putea.

Lăsă celelalte fişe pe loc, ieşi din cameră şi intră în biroul cu mochetă albastră. Frank Danon moţăia pe canapea, cu ghetele pe măsuţa joasă. La vederea lui Malko, tresări şi se ridică.

— Domnul Wise mi-a spus să vă aştept, explică el. A plecat să se odihnească la *Century Plaza,* camera 1608, dacă aveţi nevoie de el…

Malko îi întinse poza lui Mandy Brown.

— Vă spune ceva?

Americanul o examină atent şi citi fişa.

— Nu, spuse el. Lucra la Tishman Building. De ce?

— Nu ştiu, mărturisi Malko, e doar o intuiţie. Aş putea şti de unde vine fata asta, cum a fost recrutată?

În cel mai rău caz, îşi spuse în sinea lui, avea să întâlnească o creatură încântătoare.

Frank Danon se uită la ceas şi ridică receptorul.

— Sper că Chuck, responsabilul cu securitatea, e încă aici, spuse el. A condus toate interviurile şi le-a supervizat.

Formă numărul, vorbi cu o secretară, şi îl ceru pe Chuck Bantam. Acesta veni imediat la aparat. Frank Danon îi explică problema. Malko auzi că i se spuse să nu închidă, ca să poată verifica.

Danon îi întinse receptorul.

— Poftiţi, vorbiţi cu el, va fi mai simplu. A fost prevenit, ştie cine sunteţi.

Malko aşteptă mai multe minute înainte de a auzi vocea sonoră a lui Chuck Bantam.

— Fata nu mai lucrează la proiect, spuse el. Şi-a dat demisia acum două luni din motive de sănătate. Altceva?

— Dumneavoastră aţi angajat-o? întrebă Malko.

— Nu, spuse responsabilul cu securitatea, eu nu angajez pe nimeni, doar verific să nu apară nedoriţi, cu ajutorul dosarelor noastre, ale FBI-ului, ale poliţiei, locale, plus o mică anchetă particulară…

— Înţeleg, spuse Malko, la ce concluzie aţi ajuns?

Tăcere la capătul celălalt al firului. Îl auzea pe Chuck Bantam frunzărind un dosar. Se întoarse la telefon şi spuse:

— N-am găsit mare lucru, domnule, în afară de o referinţă din partea domnului Stockton. Asta ne-a scutit de ancheta obişnuită.

— Roy Stockton? zise Malko.

— Exact, domnule, cel care a fost ucis în împrejurări oribile.

— Îmi puteţi trimite de urgenţă dosarul? întrebă Malko.

— Absolut, domnule.

Simţi o uşoară surprindere în vocea lui Bantam. După ce închise, rămase cufundat în gânduri o bună bucată de vreme, sub privirea întrebătoare a lui Frank Danon. Privi din nou poza. Ce legătură putea fi între fata frumoasă şi austerul funcţionar CIA, asasinat cu puţin timp în urmă? Bărbatul ireproşabil de la care plecase scandalul.

— Mă întreb dacă n-am găsit ceva, spuse el cu voce tare.

Frank Danon oftă zgomotos.

— Să vă audă Dumnezeu, domnule, fiecare zi în care *Glomar Explorer* stă, costă o jumătate de milion de dolari.

Capitolul VI

Chuck Bantam, responsabilul cu securitatea operaţiunii Matador, roşcovan şi conştiincios, îmbrăcat într-o cămaşă în carouri, nu se simţea în largul lui sub privirile acuzatoare ale lui David Wise, ale lui Frank Danon, şi ale lui Malko.

Acesta, după o noapte de odihnă petrecută la *Beverly Hills,* se simţea mult mai bine. David Wise părea să ia foarte în serios pista Mandy Brown, sau mai degrabă punctul de plecare. Încă de la opt dimineaţa toată Compania se pusese în mişcare. Chuck Bantam repeta ca un disc stricat:

— Nu ştiu nimic. Domnul Stockton mi-a telefonat spunându-mi să o angajez pe această tânără. Mi-a motivat că îi este prietenă şi că răspunde pentru ea. Pentru că era vorba de el, nu am făcut nicio anchetă. Înţelegeţi, domnul Stockton era…

David Wise se întoarse spre Frank Danon.

— Aţi găsit ceva?

— Nimic, domnule, mărturisi Danon, au puricat din nou dosarul lui Stockton şi chiar cel al soţiei lui, dar nu am găsit nimic legat de această Mandy Brown. Sigur, ar trebui să facem o anchetă completă în est, dar ne-ar lua câteva zile.

Malko îl întrerupse:

— Mandy Brown a locuit în est?

— Nu, domnule, zise Frank Danon. Din fişa ei rezultă că s-a născut la Honolulu şi a locuit apoi în California, la Los Angeles, La Hoya şi în Hollywood. Cel puţin, asta a declarat…

— Aţi găsit-o?

Frank Danon luă un aer încurcat.

— Nu chiar, domnule. Am telefonat la numărul pe care ni l-a dat, la domiciliul ei din Hollywood. Am pretextat o eroare la salariu, spunând că are de încasat un cec. Am vorbit cu o altă fată, colega ei de cameră, se pare. Din spusele ei, domnişoara Brown a părăsit oraşul. Pretinde că nu ştie unde se află, dar mi-a spus să-i trimit ei cecul.

— Cum o cheamă?

— Nu ştiu, domnule.

David Wise interveni, plin de nervozitate:

— Vă descurcaţi, zise el. Cu numărul de telefon, veţi afla numele locatarei. Telefonaţi apoi şefului poliţiei din Hollywood şi spuneţi-i orice. Un furt mărunt. Să afle totul despre cele două fete. Repede.

— Să mergem la masă, spuse el, în clădire există un restaurant italienesc. Se pare că aţi găsit ceva… Fata a intrat în concediu medical, ori colega ei de cameră n-a pomenit de asta.

— Nu vă ambalaţi, spuse Malko. Poate că e doar o fată frumoasă cu care s-a culcat cândva, şi a vrut să o ajute. Li se întâmplă asta chiar şi spionilor…

Ieşiră din birou şi luară ascensorul.

În timp ce traversau esplanada de la Century Piaza, fermecătoare cu artezienele ei şi cu magazinele şic, Malko se gândea la Roy Stockton. Un mic detaliu îl făcea să creadă că înaltul funcţionar CIA nu era atât de puritan pe cât lăsa reputaţia lui să se întrevadă. În fotografia crimei, soţia lui purta ciorapi negri. Nu era ţinuta obişnuită a unei neveste de funcţionar american. În general, soţiile purtau colanţi groşi, ca o piele de crocodil…

— Ce reputaţie avea domnul Stockton? întrebă el nevinovat, înainte de a ajunge la restaurant. Vreau să spun, din punct de vedere sexual.

Lui David Wise îi trebui cam un minut să răspundă.

— Trebuie să spun că ceva mă tulbură, mărturisi el. În seara

crimei, familia Stockton viziona un film porno… Sigur că asta nu spune mare lucru, multă lume îşi petrece aşa weekendul în California… în afară de asta. N-am auzit nimic legat de fete.

— Asta dovedeşte că era prudent, zise Malko. Doar n-a cunoscut-o pe Mandy Brown la corul bisericii…

Restaurantul italienesc era plin, dar David Wise reţinuse locuri. Se pare că CIA era foarte bine văzută acolo… Din nefericire, spaghetele comandate de Malko erau de consistenţa cimentului de bună calitate, iar vinul ar fi găurit orice metal.

David Wise de abia gustă, făcând nervos cocoloaşe din miez de pâine. Ceea ce presimţea îi tăia pofta de mâncare. Dejunul lui se reduse la trei Bloody Mary şi o cafea. Era cu gândul aiurea. Malko privea esplanada care domina Century Plaza. O negresă îmbrăcată într-un compleu de piele mov, se legăna încetişor, mâncând o îngheţată.

Brusc, David Wise se aplecă peste masă, la câţiva centimetri de chipul lui Malko.

— Vreau să-mi aduceţi capul ticălosului care a pus la punct porcăria asta, spuse el cu mânie reţinută. Ştiu că nu e genul dumneavoastră, dar aţi văzut pozele…

„Au violat-o şi au torturat-o pe doamna Stockton, ca să-l forţeze să deschidă seiful. Apoi i-au executat cu sânge rece. Dacă aveţi dreptate în privinţa fetei, acum înţeleg tot. Roy Stockton ar fi putut să-i spună câte ceva”.

Se întrerupse, la vederea ospătarului care aducea nota de plată, şi pe care o semnă. Malko se grăbea să afle rezultatul anchetei asupra colegei de cameră a misterioasei Mandy Brown.

*
* *

Chris Jones îi primi pe David Wise şi pe Malko surâzând larg şi lingându-şi buzele.

— N-am găsit mare lucru! mai întâi despre domnişoara Brown. Ştiţi cu ce se ocupa înainte de a lucra la proiectul Matador?

— Cu ce? zise David Wise. Pare semăna cu un bărbat pe punctul de a afla că îl înşală nevasta.

— Era dansatoare! spuse triumfător Chris Jones. Dansa într-un local de pe bulevardul Sunset, aproape goală, într-o cuşcă.

— Fi-r-ar să fie! oftă David Wise, închizând ochii. O secretară

de încredere, lucrând la un proiect ultra confidenţial.

Dacă n-ar fi fost dubla crimă, Malko ar fi izbucnit în râs.

— Staţi puţin! zise sadic Chris Jones. Asta nu e tot. Locuia în mod oficial cu prietena ei în Hollywood, dar în realitate stătea într-un mic apartament din Beverly Hills, care costa opt sute de dolari pe lună. Se pare că nu ducea lipsă de bani.

— Unde se află acum? lătră David Wise nervos.

Chris Jones se posomorî brusc.

— Habar n-am, a dispărut fără să lase o adresă. Prietena ei însă trebuie să ştie. Şi ea e o figură. Priviţi!

Scoase din buzunar o fotografie alb negru luată cu teleobiectivul, şi o puse pe birou. O brunetă superbă, cu sâni agresivi şi chip aproape negroid. Purta un pulover mulat şi o fustă foarte scurtă. Era însoţită de un câine minuscul, pe care îl ţinea în lesă. Buzele groase şi bosumflate, nasul turtit şi picioarele lungi şi fine întregeau tabloul.

— Nu-i rea, nu? zise Chris Jones înveselit. Se numeşte Diana Hogg şi vine din Hawai. Prietenele ei îi mai spun şi „Sugar Mama” pentru că mănâncă fără oprire dulciuri. Lucrează de un an la „Hollywood Escort Service”, altfel spus face trotuarul pe două sute de dolari. O târfă de lux. Are un mic apartament de trei camere pe Romaine Street, în Hollywood, pe care îl împărţea cu Mandy, şi unde nu aducea pe nimeni. Milton a rămas de pază acolo.

Sub chipul ca de piatră, David Wise îşi ascundea tulburarea.

— Trebuie să-i întindem o capcană, îi spuse lui Malko. Ceva beton, în aşa fel încât să intraţi în legătură cu fata fără să bănuiască ceva. E singura noastră pistă.

— De ce să nu apelăm la Escort Service? întrebă Malko.

Americanul clătină din cap.

— Nu. Ca să o aducem unde vrem, fără să trezim bănuieli, avem nevoie de timp. Trebuie să o găsim pe Mandy Brown cu orice preţ.

*

* *

Trei Rolls-Royce-uri opriră unul în spatele celuilalt pe Rodeo Drive în faţa magazinelor Van Cleef şi Arpels. Între Wilshire Boulevard şi Santa Monica, magazinele de lux se îngrămădeau

într-un soi de centru pentru miliardari, unde lumea încerca să se ruineze înainte de a se întoarce pe colinele din Beverly Hills sau Bel Air. Metrul pătrat pe Rodeo costa cât greutatea lui în aur. Nefericitul care risca să fie văzut la volanul unui Mercedes 450 SL trecea drept un sărac fără viitor.

Îmbrăcat într-un costum de in alb, fără cravată, Malko privea vitrinele unui bijutier. Reperase undeva în faţă Ford-ul cu cele două gorile, la fel de nepotrivit cu zona, ca o pubelă în centrul palatului Élisée. Ei îl aduseseră acolo. Filajul începuse din ajun. Era trei după amiază, şi soarele strălucea radios deasupra cocotierilor din Beverly Hills. Malko văzu o creatură superbă admirând una din vitrinele de la Van Cleef. Escarpenii albi, în contrast cu pielea ciocolatie, îi făceau picioarele şi mai lungi. Fusta crăpată pe o parte dezgolea coapsa până sus, iar bluza albă se rula pe sânii grei şi uşor căzuţi. Chipul îi era vulgar, aproape brutal, cu buze răsfrânte şi ochi mari cu gene false. Nasul teşit completa ansamblul provocator şi exotic.

În mâna dreaptă. Diana Hogg ţinea o lesă roz, la capătul căreia se afla un câine ridicol şi minuscul, ceva acoperit cu o blană zbârlită maronie: un yorkshire terrier. Malko se apropie, ca şi când s-ar fi uitat la vitrină, dar de fapt privea în jos. Ajunse până în dreptul animalului. Diana Hogg contempla în continuare bijuteriile. Cu o mişcare bruscă, Malko ridică piciorul şi călcă animalul pe lăbuţa din faţă.

Schelălăitul fu atât de ascuţit, încât îl surprinse şi pe el. Malko îşi trase repede piciorul. Diana Hogg întoarse capul cu o furie de nedescris pe chip. Buzele frumoase păreau că vor să-l muşte pe Malko.

— Nenorocitule, şuieră ea, nu poţi fi atent?

Se aplecă şi luă câinele în braţe. Acesta schelălăia în continuare, scuturând din lăbuţa strivită. Ochii metisei aruncau fulgere, în timp ce examina animalul.

— I-aţi rupt lăbuţa, sărăcuţul de el, suspină ea. Am să vă fac proces.

Avea o voce de vânzătoare de peşte. Malko îi aruncă o privire care ar fi muiat şi o piatră.

— Domnişoară, zise el, sunt absolut dezolat, vă priveam şi nu am observat câinele.

— N-am nimic împotrivă să vă holbaţi la fundul meu! zise metisa, dar mi-aţi rănit câinele. Nu mai poate să meargă.

Nu se exprima cu eleganţă, dar mergea drept la ţintă.

— Ascultaţi, spuse Malko pe un ton conciliant. Cel mai bine ar fi să vă duc la un veterinar. Maşina mea e aproape. Sunt dezolat, ador animalele. Măcar atât să pot face.

Metisa deschise gura dând să spună o obscenitate, dar când întoarse capul rămase mută de uimire: zărise Rolls-ul „Corniche" alb decapotabil. Un cadou provizoriu de la CIA. Privirea i se umezi instantaneu, şi sânii îi deveniră parcă mai agresivi.

— Sunteţi atât de amabil, susură ea. Estelle este foarte fragilă... Ştiu un spital veterinar, dar e cam departe, în North Hollywood...

— N-are importanţă! zise Malko galant.

Deschise portiera şi sub privirile invidioase ale câtorva albi, fata se aşeză pe bancheta de piele, cu oribilul căţel pe genunchi. Malko demară şi coti la stânga pe Wilshire Boulevard. Deschise radioul, din care se revărsară acordurile unei melodii pop. Imediat, Diana Hogg dădu volumul la maximum, începând să se onduleze pe banchetă, cu braţele ridicate şi cu sânii tresăltând în ritmul nebunesc. În colţul bulevardului Robertson, şoferul unui Pontiac încremeni de uimire şi uită să apese pe frână, lovind trei maşini care aşteptau la stop. Metisa izbucni într-un râs dezlănţuit, acoperind zgomotul tablei şifonate.

— Altul care se uită după fundul meu!

Malko micşoră volumul şi o întrebă:

— Cum vă numiţi?

— Diana, zise ea. Diana Hogg. Şi dumneavoastră?

— Malko.

Ea clătină din cap.

— Ciudat nume. Maşina e a dumneavoastră?

— Da, răspunse Malko sigur pe el. Preferaţi maşinile sport? Am una, dacă doriţi...

Îi aruncă o privire în care se simţea iubirea de bani.

— Spuneţi-mi, cu ce vă ocupaţi? Sunteţi american?

— Nu, spuse Malko, sunt neamţ. Mă ocup cu afaceri imobiliare. Peste tot se construieşte. De asta am venit în California. Şi dumneavoastră?

— Eu fac film, afirmă hawaiana. Roluri mici, şi mai şi pozez. E nostim, întâlneşti multă lume.

— Sunteţi superbă, afirmă respectuos Malko.

Ea chicoti fericită. Ajunseră la Santa Monica Freeway care

ducea spre autostrada Hollywood, în nord. North Hollywood se afla de partea cealaltă a colinelor. Din cauza zgomotului circulaţiei, conversaţia lâncezea. Douăzeci de minute mai târziu, Diana puse mâna cu unghiile foarte lungi pe coapsa lui Malko, apăsând puţin mai mult decât ar fi trebuit.

— Ieşiţi pe Oxnard Avenue, strigă ea, şi apoi pe Lankersham Boulevard, spre nord.

Malko se supuse. Se aflau în apropierea studiourilor Universal, într-un cartier destul de deprimant, plin de garaje, mici cabane şi terenuri virane. Lankersham Boulevard era o alee lungă, cu benzinării şi vânzători de maşini de ocazie. La al patrulea semafor roşu, Diana spuse:

— Acolo e.

Un panou plasat în faţa unei case din lemn aflată în stare de degradare, anunţa: „Spital pentru animale”. Malko opri în faţa casei. Un negru veni să le deschidă şi îi pofti într-un salon prăfuit şi pustiu. Peste câteva momente, apăru un hawaian în halat alb, şi îi surâse lui Diana.

— Bună, iubito. Ai venit pentru tine, sau pentru Estelle?

Încântat de glumă, izbucni în râs. Metisa se posomorî vizibil.

— Prostănacule, spuse ea pe un ton reţinut, dacă îţi trece prin minte că te-aş lăsa să-mi palpezi fundul…

Hotărât lucru, pentru ea era o obsesie.

— Ce a păţit căţeluşa?

— Aş vrea să te uiţi la lăbuţa ei, zise Diana Hogg. Domnul a călcat pe ea fără să vrea.

Veterinarul luă animalul şi îl puse pe o masă, examinându-l rapid. Ridică privirea.

— N-are nimic potaia ta, nici măcar o unghie ruptă.

— Ce bine îmi pare! oftă dulce Diana Hogg.

Se apropie de el şi îi şopti ceva la ureche. Veterinarul răspunse cu voce tare:

— Mda.

Dispăru şi se întoarse cu un pachet.

— Poftim, spuse el. Cincizeci de dolari.

— Ia spune, drept cine mă iei! protestă metisa indignată.

— Costă transportul, replică veterinarul pe acelaşi ton. Dacă nu vrei, o păstrez pentru mine.

Malko făcu un pas înainte şi scoase din buzunar un rulou enorm de bancnote de o sută de dolari.

— Vă rog să-mi permiteţi, spuse el, am eu bani. E normal să plătesc pentru medicamentele lui Estelle.

Strecură o bancnotă în mâna veterinarului, care strânse repede degetele, aidoma unui buldog înhăţându-şi prada. Diana Hogg privea fascinată banii din mâna lui Malko.

— Ce dulce sunteţi!

Fata luă pachetul. Malko primi restul şi, cu câinele sub braţ, se îndreptară spre ieşire. Se instalară în Rolls şi în momentul în care porni, o văzu cu coada ochiului pe metresă deschizând pachetul. Ce era înăuntru semăna cu o iarbă.

— Ce este? întrebă el. Cataplasmă pentru lăbuţă?

Ea pufni în râs.

— Nici pe departe! E *pakalolo,* cum se spune pe la noi. Drog. Ah, ce poftă am să fumez...

Malko nu răspunse.

Diana îl întrebă deodată:

— Vă place să fumaţi?

— Din când în când.

— V-ar amuza să fumăm puţin acum?

— De ce nu, răspunse Malko, dar unde?

— Cunosc un loc nu prea departe. Trei străzi mai încolo. Trecură de trei semafoare, apoi Malko zări o firmă pe care scria: „Cesar's Paradise Motel. Televiziune cu circuit închis. Locuri libere".

— Acolo este, zise Diana Hogg.

Malko intră în parcare. Motelul nu era prea arătos. O clădire cu stucatură, cu ferestre zăbrelite şi câţiva cactuşi. Diana se întoarse spre Malko:

— Nu trebuie să credeţi că v-am dus la motel ca să... Mor de poftă să fumez. O să fiţi cuminte, nu?

— Absolut, afirmă serios Malko.

Intrară într-un birou unde un funcţionar bătrân îi privi chiorâş.

— Termen lung sau scurt? întrebă el. Scurt face douăzeci de dolari pentru trei ore.

— Scurt, hotărî Diana Hogg.

Malko plăti cei douăzeci de dolari, şi bătrânul le dădu cheia camerei 20. Diana Hogg părea foarte în largul ei. Trecu în faţă, legănându-şi şoldurile în formă de amforă. Pe sub ţesătura fustei se ghicea conturul slipului.

Se întoarse spre el, înainte de a intra în cameră, cu o lucire

tulbură în priviri:

— O să fiţi cuminte, nu?

Capitolul VII

— Ah, cât e de bun!

Întinsă pe spate, complet îmbrăcată, Diana Hogg trimise spre tavan un şuvoi lung de fum albăstrui, închizând ochii pentru a savura plăcerea. Era la a treia ţigară, şi mirosul persistent de marijuana umplea camera. Malko o privea intrigat. La început crezuse că Diana Hogg i se oferea într-o manieră voalată; acum nu mai era atât de sigur... Nici măcar nu-l atinsese. De abia intrase în cameră, că scosese din poşetă pachetul luat de la veterinar şi hârtia de ţigarete, confecţionându-şi cu rapiditate o „doză”. Începuse să fumeze, fără să se preocupe de Malko.

Decorul era uimitor. Un pat imens şi jos, aproape pătrat, ocupa aproape toată camera. Salteaua de apă oscila ca o trambulină! Malko se instală pe pat, lângă trupeşa lui însoţitoare, aşteptând urmarea. Timpul părea că se oprise în loc. Diana Hogg fuma fără încetare, cu privirile pierdute. Strivi mucul celei de-a treia ţigări şi îl fixă pe Malko, surâzând absent. De fiecare dată când se mişca, îi vedea albul slipului în contrast cu coapsele bronzate, dar se părea că hawaiana nu avea vreo intenţie specială. Aşteptând aşa, ancheta lui nu înainta, iar fumul de marijuana începuse să-l afecteze. Simţea cum începe să „plutească”...

— Aveţi de gând să fumaţi tot pachetul? întrebă el râzând, când o văzu confecţionându-şi o a patra ţigară.

Diana Hogg reveni brusc pe pământ.

— Adevărat, zise ea, vă plictisiţi. Poftim, încercaţi.

Fabrică o ţigară, o aprinse şi i-o întinse. El trase un fum şi tuşi, apoi trase încă unul, şi încă unul, simţind cum mintea îi devine din ce în ce mai limpede... Diana Hogg sări din pat şi porni televizorul atârnat de tavan.

— O să vă distreze, zise ea râzând parşiv.

Se instală din nou pe pat, îşi recuperă ţigara şi începu din nou să fumeze. Imaginea de pe ecran începu să se clarifice: un sex feminin în prim plan, pătruns de un membru monstruos, apoi o femeie plonjând în piscină, urmată de un faun care o poseda lipită de plăcile de ceramică. Urletul pe care îl auzi fu atât de real, încât tresări. Diana Hogg izbucni în râs.

— Pentru asta cer douăzeci de dolari pe cameră. Dacă n-ai chef să te amuzi, poţi să priveşti, dar mereu e acelaşi lucru. Acelaşi scenariu…

Malko încercă să fie atent la ce vedea pe ecran. O femeie era închisă într-o casă şi posedată succesiv de mai mulţi bărbaţi. Acelaşi ceremonial: mângâieri la început, apoi femeia se dezbrăca, şi bărbatul îşi înfunda faţa în sexul ei. Era rândul femeii să facă acelaşi lucru, acţiunea fiind filmată de foarte aproape, din diferite poziţii, care se terminau întotdeauna cu sperma care ţâşnea.

Malko îşi desprinse privirea de pe ecran şi întoarse capul spre însoţitoarea lui. Diana Hogg nu mai fuma, privind fix ecranul. Avea ochii tulburi. Mâna stângă i se strecură uşor între coapsele cafenii. Se comporta de parcă ar fi fost singură, dar atitudinea ei era cu atât mai excitantă. Tulburat de lipsa de pudoare a metisei, Malko se trezi în aceeaşi stare cu bărbatul de pe ecran.

Puse mâna pe coapsa fetei, dar ea nu păru să observe. Mângâindu-se, continua să fumeze, alimentându-şi fantasmele cu marijuana. Când termină ţigara, îl atinse delicat pe Malko, fără să-şi ia ochii de la ecran. Hotărându-se să lase manierele la o parte, Malko îşi descheie cureaua şi degetele fetei se strecurară prin deschizătură.

Mişcarea celeilalte mâini se acceleră şi Diana începu să vorbească aidoma unei somnambule, lent şi făcând pauze între cuvinte.

— Nu ştii ce bine e, când fumezi iarbă… Am să juisez ca o arteziană. Acum! Acum!

Trupul i se încordă, scuturat de mişcări sacadate, transmiţând vibraţiile saltelei cu apă. Se destinse brusc, şi cu un gest neaşteptat de delicat, se aplecă şi cuprinse cu gura membrul lui Malko, într-o strânsoare moale şi călduţă.

Beţi de marijuana, se legănau o dată cu patul, aproape fără să se atingă. Diana părea lipită de Malko. Limba ei îl făcu să se excite atât de tare încât nu reuşi să se mai abţină.

Simţea o linişte formidabilă invadându-l. Diana Hogg se desprinse în sfârşit de el, se lăsă pe spate şi spuse cu o voce suavă:

— Acum fă dragoste cu mine.

La televizor, perechile dispăruseră, înlocuite cu un soi de orgie confuză. Vrând să se bucure de spectacol, Diana se întoarse pe o parte, întorcându-i spatele lui Malko. Acesta o prinse de şolduri şi o penetră. Fata se mişca violent şi sacadat. Malko pierdu noţiunea timpului. Drogul avea asupra lui un efect bizar. I se părea că nu va mai ajunge să juiseze niciodată. O întoarse pe fată cu faţa spre el şi o penetră cu furie. Într-un moment de pauză, Diana Hogg îi spuse cu aceeaşi voce absentă:

— Vreau în altă parte.

Malko nu mai stătu pe gânduri şi o pătrunse brusc, lucru pe care nu-l mai făcuse cu nicio femeie. Diana nu urlă de durere, din contră! Fata avea un control formidabil al muşchilor interni.

În ritmul mişcărilor ei, Malko nu mai rezistă şi pur şi simplu explodă, rămânând inert, cu trupul scăldat în sudoare.

Sunetele de pe ecran i se părură ridicole. La un moment dat se auzi ceva straniu, ca un şuierat. Epuizată de drog, Diana Hogg adormise! Malko se desprinse uşor de ea şi se ridică. Privindu-se în oglindă, nu se recunoscu: trăsăturile marcate, părul lipit de transpiraţie. Ar fi băut dintr-o înghiţitură o sticlă întreagă de apă minerală. Inima îi bătea cu putere. Diana Hogg rămăsese trântită pe pat, cu braţele în lături şi cu picioarele desfăcute, într-o atitudine extrem de impudică. Se duse în baie şi făcu un duş.

Când ieşi, hawaiana dormea în continuare. Încă obosit, Malko se îmbrăcă, gândindu-se că prima întâlnire decursese peste aşteptări. Nu afla însă mare lucru, nimic interesant pentru CIA. Se întrebă dacă Chris şi Milton îl urmăriseră. Fuseseră probabil scandalizaţi văzându-l intrând în acel motel porno, cu o femeie pe care de abia o cunoştea... Anii petrecuţi în lumea asasinatelor nu ştirbiseră nimic din puritanismul moştenit din Middle West. Căţelul dormea într-un colţ, beat şi el de marijuana. Malko luă poşeta metisei şi se duse în baie să o controleze. Nu găsi nimic interesant.

Oricum, avea de gând să urmeze această pistă, ca să afle totuşi ceva despre misterioasa Mandy Brown. Ieşi din baie şi

puse poşeta la loc. Acum camera îi făcea greaţă. Aerul îmbâcsit era irespirabil. Rareori făcuse dragoste cu atâta violenţă. Cu toate acestea, Diana, datorită meseriei, putea câştiga uşor medalia de aur pentru simulare... Drogul îl făcuse să-şi piardă controlul.

O scutură blând şi fata mormăi.

— Diana, scoală-te.

Ea se ridică brusc, cu privirea tulbure. Filmul se terminase. Se auzea doar zumzetul climatizorului.

— Doamne, zise Diana Hogg, am înţepenit!

Malko surâse.

— Aţi fumat cam mult...

Metisa se aşează pe marginea patului, ţinându-şi capul între mâini şi clătinându-se. Câinele se apropie şi începu să-i lingă degetele de la picioare. Fata surâse şi îl fixă pe Malko, cu o expresie ambiguă.

— M-aţi violat, zise ea nu prea convinsă, eu nu mai ştiam ce fac...

— Nu chiar, contestă Malko.

Ea clătină din cap, de parcă n-ar fi dat prea mare importanţă vorbelor!. Se ridică de pe pat şi strâmbându-se îşi duse mâna la fesă.

— Nemernicule! Mă doare.

— Dumneavoastră mi-aţi cerut să o fac, se apără el. Mi s-a părut că vă place foarte mult.

— N-am făcut aşa ceva niciodată, afirmă Diana Hogg cu o siguranţă care ar fi semănat neîncredere până şi în sufletul unui vânzător de maşini de ocazie. Aţi abuzat de mine!

Tonul creştea. Era atât de mincinoasă, încât Malko simţi că trebuie să facă un gest. Scoase teancul de bani şi îi întinse cinci bancnote de o sută de dolari.

— Asta ca să vă treacă durerea, zise el.

Folosise o expresie latinească şi fata căscă ochii.

— Ce să-mi treacă? zise ea înşfăcând bancnotele.

— Durerea uşoară pe care v-am provocat-o, preciză Malko.

Diana Hogg făcu bancnotele să dispară în poşetă, apoi se uită la ceas şi răcni:

— Rahat! Aveam o întâlnire la Screen Actor’s Guild. Mă puteţi lăsa acolo? E pe Sunset, aproape de Vista Street.

— Desigur, spuse Malko.

Fata aruncă slipul în poşetă, şi fără măcar să treacă prin baie, se năpusti spre uşă, târând după ea terrier-ul care se clătina. Căldura grea şi umedă îi pocni ca un bici, făcându-i să alerge spre maşină. Temperatura era aidoma celei dintr-un furnal. Porni climatizarea şi demară în viteză pe Landersham Boulevard, spre sud. Chris Jones şi Milton Brabeck nu se vedeau.

Lipită de portieră, Diana Hogg ascundea „iarba”. Când ajunseră pe Hollywood Freeway, începu să se machieze cu mişcări repezite, până când deveni din nou prezentabilă. Se întoarse spre Malko, ţuguindu-şi buzele şi aruncându-i o privire umedă.

— Vă plac?

— Foarte mult, afirmă el sărutându-i mâna.

Gestul o uimi. Tăcură până ajunseră pe Hollywood Boulevard. Screen Actor’s Guild era o clădire albă, între Fairfax şi Vista, înconjurată de cocotieri rahitici. Diana Hogg îi întinse mâna lui Malko.

— Ei bine, mulţumesc pentru plimbare şi pentru tot…

În mod evident, pentru ea aventura se oprea acolo. Probabil că ţinea evidenţa amanţilor, aidoma vânătorilor de trofee.

Malko jucă rolul bărbatului de vârstă mijlocie atins de briza întineririi:

— Aş vrea să vă revăd, spuse el. V-ar plăcea să cinăm astă seară? La *Orangerie,* spre exemplu.

— Vreţi să cinaţi cu mine! exclamă Diana Hogg. Am făcut dragoste ca iepurii toată după amiaza. Nu vă săturaţi.

— Tocmai de aceea, zise candid Malko, aş vrea să vă cunosc şi altfel.

Ea meditǎ aproape un minut la propunerea bizară.

— Bine, spuse. Nu-mi displace. Am să închid telefonul. Veniţi să mă luaţi de acasă?

— Cu plăcere.

— O.K. Romaine Street numărul 87. La nord de Hollywood Boulevard. Apartamentul 3c, la ora şapte.

Americanii se culcau o dată cu găinile. Malko o ajută să coboare şi apoi demară spre *Beverly Hills Hotel.* Străbătuse aproape zece străzi, când văzu în retrovizoare o maşină care semnaliza cu farurile. Erau Chris Jones şi Milton Brabeck. Opri în faţa unei benzinării închise de pe bulevardul Laurel, şi Ford-ul parcă lângă el. Chris Jones coborî, cu o expresie clară de

dezaprobare pe chip.

— Credeţi că am traversat tot continentul ca să vă vedem cum faceţi dragoste? atacă el.

— Cum?

— Eram în camera de alături, precizează Chris. Patronul ne-a spus să stăm aproape. În plus, tipul de la hotel ne-a luat drept pederaşti. Vă semnalez că toţi pereţii au găuri. Asta face parte din farmecul casei. Ar fi trebuit să vă fie ruşine să frecventaţi asemenea locuri! Dacă află societatea de protecţie a animalelor că aţi dat unui câine să fumeze iarbă, veţi avea probleme...

Malko izbucni în râs.

— Pentru astă seară, vă promit ceva mai elevat: cel mai elegant restaurant franţuzesc din Beverly Hills. Poate v-aţi săturat de hamburgeri...

Gorila se strâmbă.

— Pe mine bucătăria exotică mă îmbolnăveşte. Prefer să vă văd făcând dragoste... Mamă, ce fund avea...

— Chris, îl avertiză Malko, eşti pe cale să te perverteşti.

*
* *

Tânărul care ţinea deschisă uşa de la *Orangerie* fu gata să-şi înghită mărul lui Adam. Salopeta din satin negru se mula pe Diana Hogg ca o a doua piele. O curea subţire aurie punea în evidenţă talia incredibil de fină în contrast cu şoldurile opulente. Decolteul în V se oprea la câţiva milimetri de ombilic, ţesătura lucioasă şi elastică punând în valoare sânii aroganţi, care ar fi făcut orice individ normal să vrea să se întoarcă la stadiul de copil. Aşa cum arăta, metisa ar fi putut deschide orice spectacol de cabaret în Las Vegas. Întoarse spre Malko o privire de ingenuă, din cauza genelor false şi gunguri:

— Unde este masa noastră, iubitule?

— În grădină, zise Malko.

Fură conduşi în grădina înghesuită între un bar cam auster şi sala decorată ca pe vremuri. Contrar majorităţii restaurantelor, puteai vedea ce mănânci.

Malko ceru o sticlă de Moet et Chardon, iar Diana un Martini Bianco. Ochii îi sclipeau din nou, semn că efectul drogului se risipise. Machiată, parfumată, pisicoasă, juca la perfecţie rolul femeii îndrăgostite.

Din când în când lăsa mâna lui Malko, mângâindu-l plină de echivoc pe coapsă. Rolls-ul şi teancul de bancnote erau în mod sigur responsabile pentru o asemenea pasiune. Pentru moment însă, nu făcuse niciun progres în investigaţie. Cu toate acestea, Diana Hogg era singura speranţă în găsirea celor care şantajau CIA.

Văzând în meniu ouă cu caviar, Diana trase un chiot de bucurie. Din fericire, căţelul rămăsese acasă în compania drogului. Era probabil mai puţin rezistent decât stăpâna lui. Malko ridică paharul cu şampanie şi ciocni cu Diana.

— Povestiţi-mi despre dumneavoastră.

Diana Hogg păru nemulţumită.

— Oh, n-am mare lucru de spus, pretinse ea. Locuiam în Honolulu şi lucram la *Hyatt Hotel* pe post de chelneriţă. Am întâlnit un tip care lucra în cinema. Mi-a spus că pot face carieră, pentru că aveau nevoie de fete ca mine la Hollywood. (Rânji dispreţuitor.) Deh, aveau nevoie de fundul meu... M-a adus aici şi mi-a plătit trei luni locuinţa. Într-o zi a apărut nevasta lui şi mi-a spus că dacă nu-l las în pace, toarnă acid pe mine. Atunci m-am mutat şi am căutat de lucru...

„De atunci, nu m-am descurcat prea rău... Şedinţe foto, mici roluri. În plus, e frumos în California. Când mă plictisesc, mă mărit cu un tip ca dumneavoastră plin de bani şi simpatic”.

Izbucni în râs şi goli paharul de Martini Bianco dintr-o înghiţitură.

— Nu-mi place să vorbesc despre mine, nu e ceva interesant. Mai bine spuneţi-mi cum de câştigaţi atâţia bani.

Malko surâse. Dacă ar fi ştiut! El, un sărman prinţ ruinat, constrâns la acţiuni de capă şi spadă, ca să poată trăi după rangul lui... Era destul de ciudat, dar trebuia să o facă... Omleta cu caviar nu era oferită pe gratis.

— Muncesc mult, spuse el, şi am noroc.

Diana luă cu lăcomie o înghiţitură din caviar, ca şi cum s-ar fi vaccinat contra mizeriei.

*

* *

Ochii negri ai Dianei Hogg căpătaseră o lucire tulbure, aproape ca la motel. Îşi înăbuşi un sughiţ. De abia se atinsese de şampanie, bând doar apă cu gheaţă, după obiceiul americanilor, dar ceruse Martini Bianco la aperitiv şi o doză bună de coniac Gaston de Lagrange, ca să spele gustul şarlotei cu ciocolată. Cu un braţ petrecut după spătarul scaunului, gest care îi punea şi mai bine în valoare sânii, se balansa în ritmul muzicii.

— Ştiu un loc grozav, undeva pe aproape, îi propuse ea. Am putea da o raită…

— Unde anume? întrebă Malko.

Ea se ridică, şi clătinându-se uşor, îl luă de mână.

— Veţi vedea, spuse fără drept de apel.

La ieşire, se uită în jur, dar nu văzu Ford-ul. Gorilele cinaseră în salonul de la *Orangerie.* Din când în când, Malko le repera figurile dezgustate. Era aproape sigur că Chris Jones se ascunsese la toaletă ca să mănânce un hamburger. Bucătăria franţuzească reprezenta pentru el, născut în Middle West, un risc prea mare.

Portiera Rolls-ului pocni surd. Diana puse mâna cu unghii lungi pe coapsa lui Malko.

— Mergeţi drept înainte. După Black Burn Avenue, cotiţi la dreapta.

Zona era aproape pustie. Metisa fredona încetişor. Sfârcurile tari i se reliefau prin ţesătura neagră şi mătăsoasă. După intersecţia cu Black Burn Avenue, Malko zări o firmă din neon roşu: „Disco Roller All Night”.

— Acolo e, zise metisa.

Plătiră douăzeci de dolari ca să intre în „templu”. Un uruit insolit, acoperind urletul muzicii pop, îl făcu pe Malko să se oprească. Îi trebuiră câteva clipe să realizeze că toată lumea purta patine cu rotile, inclusiv personalul! Perechile evoluau pe ring, alunecând şi răsucindu-se. Altfel, era o discotecă banală, cu locuri întunecoase şi banchete moi. Le fură aduse patine, şi o fată în salopetă aurie îi ajută să se încalţe. Încântată, Diana Hogg râdea în hohote.

— Grozav, nu? De abia s-a deschis.

Îl trase de mână şi îl îmbrăţişă. Din fericire, melodia era lentă.

Înghesuiţi de celelalte perechi, se roteau neîndemânatici. Diana îşi lipi pubisul de pântecul lui Malko, atât de violent încât îşi pierdură echilibrul şi aproape căzură. Un ospătar cu o tavă în mână îi evită cu greu şi se pierdu în întuneric, aidoma unui satelit în spaţiul cosmic... Muzica se schimbă şi Diana se desprinse brusc de Malko, învârtindu-se în jurul lui ca un metronom, ceea ce duse la o coliziune... Uruitul patinelor era incredibil de puternic. Malko se simţea teribil de ridicol... într-un final, epuizată, Diana Hogg se prăbuşi pe scaun şi bău dintr-o înghiţitură paharul de J & B. Încălzită, îşi deschise fermoarul salopetei de satin, dezgolind sânii splendizi, apoi îl încheie imediat, sub privirile holbate ale clienţilor de la masa vecină.

— Rahat! Doar nu le ofer un spectacol!

Malko se săturase de patine. Îi căută din priviri pe Chris şi pe Milton, şi îi zări la bar, purtând şi ei patine. Arătau atât de furioşi că de-abia se abţinu să nu izbucnească în râs. Diana Hogg se aplecă spre el, punându-i mâna pe sex, gest absolut natural la ea, de parcă ar fi luat pe cineva de braţ.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Malko, n-am mai patinat demult.

— E bine pentru sănătate, afirmă Diana cu o convingere adâncă. Ar trebui să facem şi dragoste aşa.

Malko fu nevoit să mai facă o serie de exhibiţii demne de un contorsionist, până când metisa se sătură de patinaj... Aerul curat îi făcu bine. Tânăra urcă în Rolls şi imediat ce porniră, începu să-l masturbeze cu furie pe Malko. Se ghemui apoi pe podea, înlocuind degetele cu gura.

Malko rula încet pe bulevardul Cienga, spre colinele din Hollywood, cu ochii în retrovizoare, de teama poliţiei. Diana Hogg se mişca aidoma unui mecanism bine reglat, dar nu reuşi să-l excite complet până ajunseră pe strada Romaine. Ridică privirea furioasă, şi spuse:

— Rahat, nu vreţi să juisaţi? N-am mai făcut niciodată asta într-un Rolls.

— Ba da, zise el, dar nu pot aici. Dacă poliţia...

Ea ezită câteva clipe, apoi se hotărî:

— O.K., mergem la mine, dar asta numai pentru că sunteţi un tip grozav. Nu aduc pe nimeni acolo.

Lăsară maşina parcată pe strada întunecată şi se urcară în lift. Ea îl trăgea de sex, râzând. Era beată cui. De abia intrară în

apartament, că fata îngenunche în faţa lui, descheindu-şi rapid fermoarul salopetei şi eliberând sânii agresivi. Diana îi prinse în palme şi îi lipi de membrul lui Malko. În ciuda tratamentului de şoc, Malko fu nevoit să se concentreze serios ca să ajungă la orgasm. Diana nu părea obosită. Se desprinse de el, cu satisfacţia lucrului bine făcut.

— Îmi place să fac asta stând în genunchi, zise ea gânditoare. Psihiatrul meu spune că sunt o adevărată ticăloasă.

Se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre cameră. Malko o urmă. Încăperea era mobilată doar cu un pat imens şi alb. Diana se prăbuşi pe cuvertură, cu picioarele desfăcute şi cu braţele în lături.

— Dezbracă-mă, îi ceru ea, sunt frântă!

Îi scoase salopeta neagră, sub care pielea strălucea de sudoare, apoi se aşeză şi el pe pat. Pe noptieră văzu mai multe fotografii. Inima lui Malko începu să bată mai repede la vederea unei poze color, în care două fete în costume de baie, se ţineau pe după gât. Una dintre ele era Diana Hogg, cealaltă era Mandy Brown, misterioasa secretară de la CIA.

Metisa îl privea printre pleoapele întredeschise. Brusc, spuse pe un ton uşor agresiv şi zeflemitor în acelaşi timp:

— Excitantă prietena mea, nu? Vrei s-o cunoşti?

Capitolul VIII

Malko se aplecă şi examina fotografia. Cealaltă fată era mai scundă decât Diana, cu un corp numai rotunjimi, pus în valoare de un taior minuscul. Avea trăsături copilăreşti şi senzuale, iar părul negru îi cădea în valuri pe umeri. Trăsăturile corespundeau cu cele din fotografia de identitate a lui Mandy Brown.

— Frumoasă fată, remarcă el.

Diana Hogg aruncă o privire tulbure spre fotografie, îşi înăbuşi în sughiţ şi spuse invidioasă:

— E Mandy, cea mai bună prietenă a mea. Formidabilă. În plus, se descurcă mult mai bine decât mine.

Soarta unei secretare CIA, cu trei sute cincizeci de dolari pe săptămână, nu părea totuşi de invidiat.

— Cu ce se ocupă?

Diana Hogg făcu un gest evaziv.

— Are un tip care e nebun după ea şi care nu duce lipsă de bani. Aşa ca tine... Stai să-ţi arăt!

Se aplecă şi deschise un sertar al noptierei, scotoci înăuntru şi scoase o fotografie.

Malko zări vag trei siluete. Imprudent, întinse mâna:

— Să văd!

Diana trase poza cu brutalitate şi se ridică într-un cot, cu ochii sclipind de furie:

— Ticălosule! Şi eu care credeam că mori după mine! Eşti la fel de scârbos ca ceilalţi. Nu-ţi ajunge fundul meu, vrei să te culci şi cu prietenele mele... Ei bine. Şterge-o!

— Te înşeli, încercă Malko să o liniştească.

Inutil. Diana se ridică şi aruncă poza în poşetă. Luă de pe pat un halat de mătase mov, îl făcu ghemotoc şi îl aruncă în capul lui Malko.

— Şterge-o! urlă ea, altfel chem poliţia şi spun că m-ai violat. Voi, bărbaţii, sunteţi toţi nişte otrepe.

Pentru că Malko nu se mişca, îşi scoase un pantof şi se îndreptă ameninţătoare spre el.

— Îţi scot ochii, spuse ea cu o voce cleioasă de beţiv.

Malko bătu în retragere. Şchiopătând în spatele lui, Diana Hogg îl urmări, înjurând şi proferând obscenităţi. Luna de miere se terminase. Malko îşi blestemă nerăbdarea. Subestimase susceptibilitatea metisei. Aceasta deschise uşa de la intrare şi îl împinse pe hol.

— De altfel, urlă ea. Nu poţi să te culci cu ea pentru că a plecat la Honolulu.

După aceste cuvinte răzbunătoare, trânti uşa, lăsându-l pe Malko afară. Furios şi tulburat, acesta coborî. Informaţia nu era prea consistentă. În faţa clădirii, dintr-o maşină i se făcu semn cu farurile. Chris Jones coborî din Ford şi se apropie de el.

— Cam scurt de data asta, spuse el ironic.

Malko ridică din umeri:

— Dragul meu Chris, visez la un pat aşa cum un câine îşi doreşte un os. Un pat în care să fiu singur. Vă puteţi duce la culcare, eu mă întorc la hotel.

O luă pe jos pe Sunset Boulevard, recapitulând ce aflase, adică aproape nimic. Portarul de la *Beverley Hills Hotel* se ocupă de Rolls şi îi adresă un sonor „Noapte bună, domnule”.

*
* *

David Wise se întorsese la Washington, iar în biroul cu mochetă albastră rămăsese doar Frank Danon. Părea foarte tulburat... îi puse lui Malko o a treia ceaşcă de cafea.

— Ar trebui să luaţi din nou legătura cu fata, insistă el. E indispensabil.

— Bine, dar o putem găsi pe Mandy Brown cu ajutorul poliţiei din Honolulu.

Frank Danon aprinse un trabuc cubanez şi oftă.

— Nu e aşa de simplu. Honolulu face parte din SUA. Dacă această Mandy Brown nu se face vinovată de vreo afacere criminală, nu putem afla unde este. N-a lăsat nicio adresă. Telefonul Dianei Hogg este pus sub ascultare, dar nu ştim dacă mai ţin legătura. Fiecare zi ce trece costă cinci sute de mii de dolari.

— Honolulu nu este New York, remarcă Malko. Imposibil să nu găsim o fată atât de frumoasă ca Mandy Brown.

Frank Danon clătină din cap.

— Sunt totuşi două sute de mii de locuitori. Nu putem face apel la FBI, nici la poliţia locală, pentru că ar pune prea multe întrebări. Deja, ia priviţi ce se petrece.

Deschise un dosar şi se întoarse cu un ziar pe care i-l întinse lui Malko. Aceste citi:

— Nava plină de spioni a venit înapoi!

Era *Maui News* din ajun, relatând despre întoarcerea vasului *Glomar Explorer* în largul insulei.

Funcţionarul CIA împături posac ziarul.

— Toate speranţele noastre sunt în dumneavoastră. Cred că relaţia dumneavoastră cu Diana Hogg a fost bună. (Se întrerupse.) Vreau să spun că nu bănuieşte nimic. Trebuie să continuaţi, să o faceţi să vorbească, în aşa fel încât să putem afla unde e Mandy Brown. Apoi...

— Nu suntem în relaţii prea bune, remarcă Malko.

Frank Danon surâse parşiv.

— După părerea mea, asta se poate aranja. Cred că fata nu este indiferentă la avantajele materiale. Aveţi credit nelimitat. Exploataţi situaţia.

— N-aţi descoperit nimic despre legătura dintre Roy Stockton şi Mandy? întrebă Malko. Am putea avea o pistă de rezervă.

— Nu chiar, spuse funcţionarul CIA ezitând imperceptibil.

— Adică? insistă Malko.

— Această Mandy a fost văzută o dată luând masa cu Roy Stockton, dar nu înseamnă nimic.

— Unde anume?

— Într-o pizzerie lângă birou.

Lui Frank Danon îi era greu să admită că unul dintre membrii eminenţi ai CIA se lăsase angrenat într-o poveste de sex. Cu toate acestea, întreg proiectul Matador era legat de magnetismul trupeşei Mandy. Asupra unui înalt funcţionar de cincizeci şi şapte de ani, putea face ravagii iremediabile. După pozele pe care le văzuse. Mandy era exact tipul târfuliţei excitante pe care orice bărbat jinduia să o ducă în pat. Ceva însă îl intriga profund. Eminenţele cenuşii ale Mafiei erau întregi la minte. În afară de cazurile excepţionale, evitau să se ciocnească pe faţă cu agenţii federali. Cine fusese atât de imprudent ca să se ia de CIA? Deoarece erau la curent cu operaţiunea Matador, cei care puseseră la cale lovitura nu ignorau faptul că exista o limită de timp. După recuperarea submarinului, CIA avea să-i găsească pe cei care îl asasinaseră pe Roy Stockton şi pe soţia lui, în intenţia de a-i pedepsi. Aveau să facă apel la FBI şi la poliţie. O formidabilă ameninţare explica moartea celor doi. Prin uciderea şefului serviciului, cel care comandase lovitura ştia că închidea pista care ducea la el.

Fără intuiţia lui Malko, acest lucru chiar s-ar fi petrecut.

— Nu aveţi informatori în rândurile Mafiei de pe Coasta de vest? întrebă el. O sumă de cinci milioane de dolari nu va trece neobservată. Aveţi seriile bancnotelor?

Frank Danon îl privi încurcat.

— N-am avut timp, mărturisi el. Am făcut acest lucru doar parţial. Oricum, banii vor fi „spălaţi” la Las Vegas, iar noi nu intenţionăm să începem o anchetă clasică. V-am spus: dorim moartea acelor tipi.

Vocea i se asprise, vibrând într-un mod neobişnuit la o persoană neutră ca el. Malko simţi că Frank se pusese în locul

acelui american în vârstă care, fiind atras de o târfuliţă, îşi pierduse viaţa şi periclitase unul dintre cele mai importante proiecte ale Agenţiei.

— O.K., spuse el. Mă întorc la Beverly Hills. Azi nu mai facem supraveghere. Nu se ştie niciodată! Voi lua legătura cu dumneavoastră după ce voi avea un rezultat. Îi voi trimite domnişoarei Hogg atâtea flori încât să-şi poată deschide o florărie.

*
* *

Funcţionarul grec de la recepţie îi întinse lui Malko un mesaj. Holul de un verde crud al hotelului *Beverly Hills* semăna cu un decor cinematografic. Lumea era amestecată: femei de o vârstă incertă, împodobite ca nişte pomi de Crăciun, şi obişnuitele animatoare, dispuse să facă orice pentru dolari. În timp ce Malko citea mesajul, o creatură într-un taior de dantelă roz bombon şi răspândind un nor de parfum, îi adresă un „Hello” seducător. Mesajul era laconic: „A sunat domnişoara Hogg. O puteţi găsi la numărul 858.49.91.”

În sfârşit! Timp de două zile, Malko îşi petrecuse timpul la piscina hotelului sau la cinema, aşteptând efectul celor două duzini de trandafiri.

Serviciile lui Frank Danon percheziţionaseră discret casa Dianei Hogg, fără să găsească faimoasa fotografie. Agenţia CIA de la Honolulu nu răspunsese încă nimic în legătură cu Mandy Brown.

Malko intră într-un din cabinele telefonice înghesuite la intrarea în Salonul *Polo*, în apropierea scărilor care duceau la cafenea şi la galeria comercială.

— Alo, spuse Diana pe un ton cam posac.

— Mi-aţi spus să vă sun, răspunse Malko. Sunt…

— Ah! Dumneavoastră sunteţi. Mulţumesc pentru florile minunate.

În voce îi tremura mierea.

— Eraţi cam nervoasă ultima dată, remarcă plin de diplomaţie Malko.

Diana Hogg râse fără complexe.

— Eram criţă! Oh, v-am spus lucruri îngrozitoare. Îmi pare atât

de rău. M-aţi iertat?

— Desigur, spuse Malko.

Avea senzaţia că îi poate vedea lucirea de lăcomie din priviri, dar nu avea de ales. CIA îi comandase acea misiune.

— Am putea cina astă seară, îi propuse el. La *Bistrot* v-ar conveni?

— Oh, da, zise Diana Hogg. Vă aştept la şapte.

*
* *

Malko se săturase până peste cap de patinele cu rotile. Diana Hogg devenise din nou foarte euforică. La *Bistrot* nu voise să bea decât coniac Gaston de Lagrange, lăsându-l pe Malko să înţeleagă că avea nevoie de o maşină nouă. Seara continuase la discoteca *Roller*, unde băuse din nou J & B. Rezultatul: cânta de mama focului, cu rochia mov ridicată până sus pe coapsele cafenii.

Malko opri maşina pe Romaine Street şi îi deschise portiera. Diana Hogg se încolăci în jurul lui, sărutându-l lasciv. Iar începea.

— Cred că m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

Graţie supravegherii, Malko ştia că de când se despărţiseră, Diana Hogg mai ieşise cu doi clienţi, dar pentru moment părea cuprinsă de o pasiune nebună.

Se lipise de el ca o liană şi îl mângâia de zor, frecându-şi pântecul de trupul lui Malko. Reuşiră să ajungă totuşi în apartament, dar se opriră în living. Îmbrăţişarea lor fu brutală şi rapidă, apoi metisa se duse la baie. Malko se repezi la poşeta pusă pe o consolă. Lovind-o cu cotul îi împrăştie conţinutul pe podea. Cercetă atent fiecare lucru: un pachet de ţigări, o brichetă, o pudrieră, două Tampax-uri, câteva bancnote şi cheile. Lăsă la urmă portofelul cu cărţile de credit şi permisul de conducere.

Într-unul dintre compartimente găsi câteva fotografii. Întruna era Diana în rochie de seară la o gală de televiziune, o alta era o poză de identitate. Cea de-a treia îl făcu să tresară brusc. Era cea pe care Diana i-o smulsese din mână: Diana şi Mandy, fotografiate în compania unui bărbat brunet, voinic şi cu un trabuc în gură. În spatele lor se zărea marea. Din baie se auzi

zgomot. Malko nu mai ezită: puse la loc primele poze, iar pe cea de-a treia o ascunse în buzunar. Apăru Diana Hogg.

— Ţi-a căzut poşeta, spuse el punând-o la loc pe consolă. Le-au adunat eu pe toate.

— Eşti un amor, susură metisa, într-un halat plin de volane şi dantele, garnisit cu vizon alb.

Înhăţă în treacăt poşeta şi traversă camera ondulându-şi şoldurile.

Malko o urmă în dormitor. Fata se întinse pe pat şi oftă:

— M-ai epuizat, iubitule, miorlăi ea. Dacă toţi ar fi ca tine! Cred că nu m-am mai simţit aşa niciodată.

Vechea poveste. Privirea lui Malko zăbovi maşinal asupra fotografiei de pe noptieră. Diana se aplecă spre ea, cu o lucire tulbure în priviri.

— Chiar îţi place prietena mea?

Precaut, Malko nu răspunse, dar Diana era bine dispusă.

— Nu sunt geloasă, continuă ea, dar ţi-am spus că pentru moment nu este aici. Tipul ei este extrem de gelos. Te anunţ când se întoarce în oraş.

— Când vine? nu se putut abţine Malko.

— Ce grăbit eşti! zise metisa. Nu ştiu nimic. Ţi-am spus că e în Hawai cu prietenul ei. S-ar putea să vină la toamnă.

Promiţător. Malko nu avea decât un gând: să dispară împreună cu prada. Brusc, vocea Dianei îi dădu fiori pe şira spinării:

— Stai să-ţi arăt o poză în care este şi mai excitantă înainte să se poată opune, fata întinse mâna şi deschise poşeta. Cu perseverenţa beţivilor, începu să scotocească, enervându-se din ce în ce mai tare şi golind tot portofelul. Ridică spre el o privire rău prevestitoare.

— Mi-ai luat o fotografie?

— Nu, jură Malko.

Ea bolborosi:

— Sunt sigură că am pus-o aici! Te-ar fi excitat cu siguranţă.

Malko se ridică. Trebuia să plece înainte de a fi eventual percheziţionat.

— N-are importanţă, spuse el. Doar tu mă interesezi. Sunt obosit, iar mâine dimineaţă trebuie să fiu la San Diego. Îţi telefonez la întoarcere.

Diana Hogg nu-i dădea prea multă atenţie, scotocind în

continuare în poşetă. Trase sertarul noptierei şi răvăşi conţinutul, mormăind intrigată. Când Malko ajunse la uşă, îl strigă:

— Nu mă săruţi?

Se întoarse şi se aplecă spre ea. Diana îl cuprinse pe după gât, sărutându-l languros. Cu mâna liberă, încercă să-l caute în buzunar. Malko se desprinse de ea râzând. Diana îl împinse brutal.

— Sunt sigură că tu ai luat-o, şuieră ea.

Malko era deja pe palier, urmărit de vociferările metisei. Hotărât lucru, legătura lor nu era una comodă! Demară în grabă, curios să afle cine era tipul lui Mandy. Având o fotografie, putea fi identificat foarte uşor...

Capitolul IX

Fotografia mare cât un poster ocupa unul dintre pereţii biroului cu mochetă albastră. Trebuia privită de la trei metri distanţă pentru a putea distinge detaliile. Malko o trimisese în zori printr-un curier. Îşi găsise timp să se tundă, apoi hoinărise puţin pe Rodeo Drive, înainte de a se duce la Century Plaza. Până la identificarea amantului lui Mandy nu prea avea ce face, în afară de-a continua frumoasa poveste de dragoste cu Diana Hogg.

Frank Danon închise telefonul şi se apropie de Malko, surâzând călduros şi întinzându-i mâna.

— Bine lucrat, bine lucrat, exclamă el. Cum aţi reuşit?

Malko îi explică. Frank Danon părea încântat de festa jucată metisei. Scoase din buzunar faimoasa fotografie şi i-o întinse lui Malko.

— Poftim. Trebuie să o puneţi la loc chiar astă seară, să nu bănuiască nimic.

— Aţi identificat persoana?

— Încă nu. Aştept un telex din Honolulu. Am transmis poza acum patru ore. Persoana noastră de legătură de acolo este în

bune relaţii cu şeful poliţiei. Dacă tipul e cunoscut, va fi identificat imediat, altfel va trebui să cercetăm toată insula.

— Şi *Glomar Explorer*? întrebă Malko.

— E tot în Maui, şi cheltuielile cresc. Echipajul a devenit foarte furios.

— *Glomar* a mai fost în Maui?

— Mda. De mai multe ori, confirmă Frank Danon. Ne trebuia o acoperire, pentru ca povestea cu minereurile să fie credibilă. De doi ani ancorează acolo.

Sună telefonul şi Danon ridică receptorul. Acoperi cu mâna microfonul şi îi spuse lui Malko pe un ton exaltat:

— E din Honolulu.

Malko îl văzu schimbându-se la faţă. Stupefacţia îl făcu să caşte larg gura. Închise telefonul mulţumind, şi se întoarse spre Malko.

— L-am identificat, spuse el. Este Russian Louis Siegel, unul dintre şefii Crimei Organizate pe coasta de vest. În două ore vom avea un dosar complet.

*

* *

Chris Jones şi Milton Brabeck mestecau alene gumă, privind aiurea, în timp ce Malko încerca să nu se gândească prea mult la Alexandra. „Logodnica” lui îi telefonase, spunându-i cu inconfundabilul ei accent austriac, că pleacă pentru câteva zile la munte, fără însă să precizeze cu cine…

Malko era din nou pe jar. Era sigur că încerca încă o dată să-l uite, în braţele unui alt bărbat, riscând ca într-o zi să dispară din viaţa lui. Alexandra era o fiinţă focoasă, mereu în căutare de senzaţii violente. Norocul a făcut ca să nu întâlnească încă un bărbat pe măsura ei…

Se deschise uşa, şi apăru Frank Danon, cu un teanc de hârtii în braţe. Avea un aer solemn şi nerăbdător în acelaşi timp. Luă loc la birou, cu picioarele ridicate printre documente şi telefoane, netezi uşor hârtiile şi spuse:

— Acesta este dosarul FBI asupra lui Siegel. Îşi alege bine prietenii, micuţa Mandy… Russian Louis Siegel, născut în Brooklin, cartierul Williamsburg, la 11 aprilie 1925. Până în ’38 nu se ştie nimic despre el, dar e probabil o greşeală… La

paisprezece ani avea deja o bandă, cu care îi ataca pe micii comercianţi din cartier, ameninţându-i că-i desfigurează cu vitriol dacă nu plătesc…

— Clasic, oftă Chris Jones.

— Aşteptaţi, spuse Frank Danon, privind lacom documentele. La şaptesprezece ani, Russian Louis a împuşcat cu trei gloanţe în pântec un concurent. A fost totuşi arestat. La proces a scăpat cu doi ani de corecţie, pretinzând că s-a simţit ameninţat, deoarece victima a băgat mâna în buzunar să scoată arma…

— Ce avea celălalt în buzunar? întrebă Milton Brabeck.

— Un pieptene, spuse Frank Danon, şi încă unul ştirb… După ce a ieşit din casa de corecţie, Russian Louis s-a pus pe treabă. La douăzeci de ani teroriza Low East Side, în fruntea unei bande de executori care opera la New York şi în New Jersey. Specialitatea: omor cu dalta de gheaţă.

„Cu toate acestea, Russian Louis avea un succes nebun la femei. De altfel, era frumos ca un actor. Cărare pe o parte, haine de blană, cămăşi de mătase şi cincizeci de costume…”

„La douăzeci şi unu de ani făcuse practic orice, de la crimă, la extorcare de fonduri. Precoce în nelegiuiri, ca alţii în muzică… A intrat apoi în Sindicat, ocupându-se de afaceri din ce în mai importante. I s-a pierdut urma până în ’55, când a fost semnalat la Las Vegas, unde se ocupa de un mic cazinou. Într-o zi a atras în cursă un trişor mărunt, căruia gorilele lui i-au strivit mâinile, silindu-l să meargă pe jos până la Barstow…”

— Cât e până acolo? întrebă Chris Jones, din ce în ce mai interesat de un asemenea exemplu de umanism.

— O sută cincizeci de mile, preciză amabil Frank Danon, pe o temperatură de 45 de grade… Russian Louis nu a rămas însă mult timp la Las Vegas. În 1957, reprezentanţii Sindicatului l-au desemnat responsabil pentru coasta de vest. Şi-a cumpărat o casă superbă pe Sunset, la două străzi de Beverly Drive şi a intrat în anturajul actorilor. Foarte repede, a ajuns să controleze jocurile de noroc la Redondo Beach, cursele de cai de la Agua Caliente şi principalele reţele de prostituţie şi droguri de la Seattle la San Diego.

„În următorii ani a apărut de patru ori în faţa tribunalului care, tot de atâtea ori, nu a reuşit să-l inculpe, din lipsă de probe. A fost revăzut în Nevada, în 1964. Un cotidian din Las Vegas, *Sun,* l-a acuzat că a contribuit ilegal cu şaizeci de mii de dolari la

campania unui candidat republican la postul de guvernator. Redacţia ziarului a sărit în aer, şi încă o dată, Russian Louis n-a putut fi urmărit în justiţie. Cu toate acestea, Las Vegas nu i-a adus noroc. Se pare că a învestit mult în cazinouri şi că afacerile i-au mers prost."

„Şi-a închiriat casa unui şef mafiot din Saint Louis. Timp de trei luni s-a aflat în dificultate. A împrumutat mulţi bani de la nişte tipi mai periculoşi decât el. Criza energiei a dat o lovitură teribilă cazinourilor în care investise, şi a fost obligat să le vândă unor „amici" acum trei luni. De atunci, a dispărut. FBI-ul îl credea în Atlantic City sau în Bahamas, dar nu era supravegheat îndeaproape."

— De ce? întrebă Malko.

Frank Danon făcu o mutră dezgustată:

— Russian Louis Siegel este un „fost". A cam abuzat de băutură şi a început să o ia razna. Acesta a fost primul motiv al eşecurilor de la Las Vegas: prea multă risipă. Nu era văzut niciodată înainte de ora trei după amiaza, şi mai mereu beat. Cei care l-au sărăcit au profitat de asta. Acum câţiva ani, Russian Louis ar fi luat o puşcă şi i-ar fi secerat în plină zi. Dar acum s-a mulţumit doar să-şi facă valizele.

Se lăsă o tăcere grea. Malko se întrebă dacă bătrânul gangster în prag de pensie avusese îndrăzneala să şantajeze CIA. Frank Danon părea perplex.

— Ce credeţi? întrebă el.

— Impresionant, zise americanul. Evident, Russian Louis Siegel este un criminal, dar nu pare să fie cel pe care îl căutăm. Cei din Crima Organizată detestă ciocnirile cu autorităţile federale.

— Cu toate acestea, coincidenţa e curioasă, remarcă Malko. Singura suspectă pe care o avem întreţine relaţii cu un gangster.

Frank Danon oftă resemnat.

— Sunt sigur că dacă cercetăm atent vieţile fetelor pe care le-am angajat în cadrul proiectului Matador, vom găsi o duzină de târfe. E lucru ştiut că târfele au legături cu Sindicatul sau cu Mafia.

— Ce caută Siegel la Honolulu? întrebă Malko.

— Aparent, nu face mare lucru. Joacă golf şi o călăreşte pe micuţa Mandy, zise Frank Danon. Are o casă superbă în Hawai

Kai, cartierul cel mai şic din Honolulu. Poliţia locală l-a supravegheat puţin, apoi a renunţat. Pare în vacanţă sau în luna de miere. Asta ar putea explica demisia fetei, care l-a întâlnit acum trei luni. Nu putea să nu spună că demisionează ca să plece cu unul ca Russian Louis. Oricum însă, adăugă el, nu avem de ales. Trebuie să urmăm pista până la capăt. Când plecaţi la Honolulu?

— După ce pun la loc fotografia, spuse Malko. Nu vreau să las în urma mea o bombă cu explozie întârziată. Cred că nu va dura mult. Sper să rezolv problema astă seară. Intenţionez să o sun imediat...

— Înseamnă că vă rezerv locuri pentru mâine. Inclusiv pentru domnii din Washington... (Rânji.) Doar bilete dus. Cu un tip ca Russian Louis...

— Nu e de râs, zise Milton. Cum e vremea acolo?

— Oribilă, preciză amabil Frank Danon. Cald şi umed, cu ploaie multă. Nu e sezonul potrivit pentru vacanţe.

Chris Jones oftă zgomotos.

— Noi când mergem undeva, vremea se îndreaptă.

*
* *

Pentru a zecea oară în două ore, Malko formă numărul Dianei Hogg, dând din nou peste robot. Închise fără să lase mesaj. Pe bandă existau deja trei de la el. Prin intermediul gorilelor la pândă pe Romaine Street ştia că metisa era acasă şi în acelaşi timp singură... De ce îl ignora?

Doar nu era geloasă pe prietena ei Mandy. Diana Hogg era o damă de consumaţie, şi nu-i păsa dacă Malko era atras de o altă fată. În cel mai rău caz, i-ar fi oferit o întâlnire feminină în trei, la un preţ rezonabil... înseamnă că era vorba despre, altceva. Se uită la ceas: şase seara. Dacă până la şapte şi jumătate nu-l suna la hotel, avea să cineze cu roşcata superbă pe care o întâlnise la *Polo Lounge,* o aşa-zisă actriţă engleză, venită să semneze la Hollywood contractul vieţii ei.

Se întinse pe pat, răsfoind devizele de reparaţii ale acoperişului castelului său din Liezen, de care nu se putuse ocupa cu un an în urmă. Îngrozitor. Preţurile crescuseră cu 50% doar într-un an. Cu toate acestea, nu putea pune carton asfaltat

în loc de ţigle... La început, intenţionase să le cumpere din Cehoslovacia, dar inflaţia nu ocolise ţările din est. Închise ochii, revăzând în minte servieta cu cinci milioane de dolari... Ce rău era să fie cinstit! În decursul carierei lui la CIA ar fi putut aduna bani cât să-şi refacă tot castelul de sus până jos, dar educaţia nu-l lăsase... în sfârşit. Semnă devizul şi adăugă un cec drept aconto, întrebându-se cum avea să plătească restul, în cel mai rău caz, Elko Krisantem s-ar fi simţit foarte onorat să-l ajute pe antreprenor să fie răbdător, folosind metodele lui specifice.

Diana tot nu sunase. Încercă pentru ultima oară. De această dată nu mai răspunse robotul. Telefonul suna în gol.

*
* *

Chris Jones se trânti pe scaunul metalic; lângă Malko. Mica verandă de la *Rodeo Drive Hotel,* aflat vis-à-vis de magazinul Gucci, era foarte animată. În zgomotul conversaţiilor se auzeau mai ales vocile femeilor. Hotelul era gazda multor întâlniri clandestine. Era foarte comod pentru soţiile respectabile din Beverly Hills, venite la cumpărături în magazinele elegante, să facă un mic ocol prin una dintre camerele hotelului...

— Ceva nou? întrebă Malko.

Trecuseră trei zile de când Diana Hogg îl lăsase baltă. Mai sunase de două ori, apoi renunţase, ca să nu o sâcâie prea tare. La Washington, David Wise nu mai avea răbdare şi îl pisa să plece la Honolulu, dar Malko refuza să se ducă la tăiere. Până când nu avea să înţeleagă schimbarea de comportament a metisei, rămânea la *Beverly Hills.* Nu avea destule elemente ca să facă ceva util în Hawai. Chris Jones şi Milton Brabeck, ajutaţi de oamenii lui Frank Danon, o supravegheau în permanenţă pe Diana Hogg.

— Nimic, zise trist Chris. Se pare că şi-a reluat meseria. Cel puţin doi tipi pe zi, apoi se retrage cuminte acasă.

— Vreo comunicare telefonică?

— Nimic, doar convorbiri locale, cu prietene sau cu agenţia. După părerea mea, e vorba despre nişte clienţi pe care nu-i poate refuza. Dumneavoastră sunteţi o pradă cu bătaie lungă, dar trebuie să-şi plătească întreţinerea într-un fel... După ce se calmează, vă va căuta. Nu trebuie să vă plângeţi. Mi-ar plăcea şi

mie să stau la *Beverly Hills,* cu un Rolls la dispoziţie şi cu diurnă nelimitată…

— Nu-mi surâde să stau degeaba, spuse Malko. Dacă în patruzeci şi opt de ore nu se întâmplă nimic, plecăm totuşi la Honolulu.

— Am putea aştepta sezonul favorabil, tatonă Chris Jones. Până atunci, punând *Glomar Explorer* la dispoziţia turiştilor, s-ar mai aduna ceva bani…

— Chris, zise Malko nu aveţi nicio urmă de spirit civic.

*
* *

Înainte de a ridica receptorul, Malko fu sigur că la capătul firului era Diana Hogg. Într-adevăr, auzi vocea răguşită şi cu inflexiuni mângâietoare.

— Ah, Malko, oftă ea. Îmi pare rău că v-am părăsit, dar am avut mult de lucru. Probe pentru roluri, şedinţe foto. (Râse.) În plus, mi-a venit ciclul.

— Am crezut că m-aţi uitat, spuse Malko. Sunteţi liberă astă-seară?

— Sigur, zise Diana Hogg, de abia aştept să ne revedem. Cunosc un loc nou unde ne-am putea întâlni. (Râse voit provocatoare.) Aţi auzit de *Plato's Retreat?*

— Nu, deloc.

— E grozav, afirmă Diana. Sunt sigură că o să vă placă.

După episodul cu patinele, Malko se aştepta la orice.

— Atunci, pe curând, spuse el. La şapte şi jumătate. Să vă faceţi frumoasă.

Închise şi sună imediat la CIA. Frank Danon nu era acolo. Până la urmă luă legătura cu maşina de filaj.

— Alo, îi spuse Malko lui Chris, am fost căutaţi. Vom petrece seara împreună. Cunoaşteţi un loc numit *Plato's Retreat?*

— N-am auzit de el, zise gorila, dar a apărut o problemă. Astă seară n-am acoperire. Va trebui să sun la bază.

Departamentul condus de Frank Danon era foarte strict în această privinţă. Nu permitea agenţilor să se plimbe înarmaţi, fără ordin de misiune.

— Las-o baltă, Chris, spuse Malko. Mă voi descurca singur. Nu mă tem de Diana Hogg. Am mai avut de-a face cu ea.

Gorila râse complice.

— În cel mai rău caz, puteţi lua o blenoragie. Fiind un accident de muncă, costul medicamentelor vă va fi rambursat...

*
* *

Diana Hogg purta un taior roz bombon care o făcea să semene cu o fetiţă de ciocolată. Se lipi de Malko, sărutându-l, cu foc.

Mirosea a alcool. Când se desprinse de el, îi văzu ochii injectaţi. Părea nervoasă, dar mai „îndrăgostită" ca niciodată. Braţ la braţ, urcară în Rolls, ca în caleaşca Cenuşăresei.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Spre Gunman Theater, explică ea, apoi cotiţi la dreapta. Am să vă arăt.

— Un nou restaurant?

Metisa pufni în râs.

— Mult mai bine!

Peste zece minute opriră în faţa unei case roz, pierdute în mijlocul unei grădini. O firmă discretă anunţa: „Plato's Retreat". Diana Hogg bătu în uşa neagră lăcuită, care se deschise imediat. În holul împodobit cu catifea neagră se auzea vocea Doritei Ward cântând *Ring my bell.* O chelneriţă blondă într-o rochie azurie foarte decoltată îi întinse lui Malko un formular.

— Taxa este de treizeci de dolari de pereche, spuse ea. Scrieţi doar prenumele.

Malko scrise „Malcolm", iar Diana „Doris". Citi pe verso regulamentul clubului. Se preciza că niciun membru nu avea voie să facă prostituţie.

Uşa se deschise în faţa lor, şi Diana îl trase pe Malko de braţ. Imediat, un afiş îi atrase atenţia: „Alcool nu, droguri nu, aşa că hai să ne regulăm".

Nu avu timp să priceapă semnificaţia. Toate simţurile îi fură asaltate în acelaşi timp. Locul în care intrase semăna cu o cavernă brăzdată de fulgere orbitoare, reflectate în jocuri de oglinzi.

Pereţii şi podeaua erau de aceeaşi culoare, neagră. Pardoseala era un soi de peluză artificială, în care piciorul se înfunda până la gleznă. O oglindă imensă fixată pe tavan părea

că aspiră toată lumina. În spate, pe o estradă de sticlă, un discjockey, zvârcolindu-se ca un vierme, jongla cu o instalaţie de sonorizare imensă, sub privirile unei roşcate îmbrăcată doar cu o pereche de ghete de piele...

O fată cu păr lung şi castaniu juca la biliardul electric. Între cămaşă şi cizme, nu avea decât pielea goală, mângâiată distrat de cel cu care venise.

Malko întoarse privirea spre barul din dreapta. Acolo, nebunia era şi mai mare. O pereche discuta foarte animat. El purta doar un prosop înfăşurat în jurul mijlocului, iar ea o rochie de cocktail şi escarpeni. Alături, situaţia se inversase: un bărbat brunet, îmbrăcat foarte decent, ţinea de mijloc o fată superbă, purtând doar ceas şi pantofi. Lângă ei, un cuplu în prosoape, flirta fără ruşine.

— Să bem mai întâi ceva, zise Diana.

Când ajunseră la bar, cei doi purtând doar prosoape, le desfăcură calm, iar bărbatul îşi împinse partenera spre un scaun, penetrând-o absolut fără nicio reţinere. Barmaniţa nu păru nicidecum şocată, deoarece şi ea era în pielea goală...

— Două J & B, comandă autoritar Diana.

— Scuze, domnişoară, spuse fata. Fără alcool, şi le aduse două Pepsi Cola.

— Ce fel de loc e acesta? întrebă Malko.

— Cel mai frumos loc de regulat din tot statul, zise simplu metisa. A avut succes la New York, şi au deschis unul şi aici. E simplu, vii cu perechea ta, şi faci ce vrei... Priviţi.

Îl luă de braţ, arătându-i un loc cu saltele şi perne multicolore, înconjurat de corzi, ca un ring de box. O fată călărea fără ruşine un bărbat întins pe spate. Alături, trei bărbaţi şi o femeie alcătuiau o figură complicată, pe o saltea pneumatică albastră.

Lângă ei se auzi un concert de suspine discrete, şi perechea lângă bar se desprinse din înlănţuire. Îşi luară prosoapele şi dispărură în întuneric, spre ringul de dans, unde perechile dansau. Unii goi, alţii complet îmbrăcaţi. Alături, pe nişte perne, o negresă tânără mângâia sănii superbi ai vecinei sale.

— Formidabil, nu? zise Diana. Să mergem la vestiare. Au dulapuri şi prosoape curate. Am chef să fac o baie.

— O baie?

— Da, au două *jacuzzi* uriaşe, cu valuri artificiale, şi cabine particulare. Unora nu le place să facă dragoste de faţă cu toată

lumea. Nu vor să se amestece…

Intrară în vestiar. Diana se dezbrăcă repede, înfăşurându-şi un prosop roşu în jurul şalelor. Malko fu nevoit să facă la fel. Nu se aştepta la o asemenea petrecere… întorcându-se în restaurant, o blondă încă proaspătă îi atinse în treacăt sexul, murmurând politicoasă „noapte bună”.

Peste tot, lumea era ocupată să facă dragoste în toate poziţiile. Nimeni nu avea complexe. În dreptul barului, un negru îi ţinu calea Dianei, întrebând-o dacă nu vrea să se retragă cu el pentru câteva clipe, dar ea refuză.

— Aici, fiecare face ce vrea, comentă Diana pentru Malko. L-ai văzut. Bine făcut, totuşi. Dacă aş fi fost singură… Ultima oară când am venit aici, o fată făcuse pariu că ia la rând toţi tipii. A câştigat. A făcut dragoste chiar şi în apă. Îţi trebuie rezistenţă pentru aşa ceva, nu?

Ocoliră o blondă strălucitoare, cu plete lungi şi chip de fotomodel, care mânca nişte costiţe direct cu mâna. Stătea într-o poziţie foarte provocatoare, iar pe tricoul alb pe care îl purtau sclipeau două cuvinte de un roşu fosforescent: FUCK ME. Ce căuta o fată atât de frumoasă acolo?

Cele două *jacuzzi* se aflau într-o loggie. Nişte bazine enorme, în care încăpeau zece persoane, legate printr-o esplanadă de iarbă artificială. Deasupra, oglinzile înclinate, reflectau imaginea perechilor care făceau dragoste în apa agitată de jeturi orizontale, cu efect afrodiziac. O fată foarte tânără, stând pe marginea bazinului, cu picioarele în apă, primea extaziată omagiul unui mustăcios, care se lăsa şi el masat de jetul de apă… O adevărată dementă.

— De ce m-aţi adus aici? întrebă Malko.

Diana se lipi de el, surâzând încurcată.

— Am avut impresia că ai fi vrut să ne ai pe mine şi pe prietena mea, în acelaşi timp… Aici poţi face ce vrei.

Malko preferă să nu-i explice diferenţa dintre „feminin plural” şi promiscuitate…

Diana aruncă prosopul şi intră în *jacuzzi.* Apariţia ei fu salutată cu expresii flatante şi cu câteva gesturi vizibil obscene. Intră în apă cu graţia Cleopatrei în baia de lapte şi se lipi de marginea bazinului, lăsând la suprafaţă doar sânii superbi…

Malko se cufundă şi el în lichidul călduţ şi parfumat. O fată trupeşă se lipi în treacăt de el. Pe sub apă. Malko simţi mâna

fetei zăbovindu-i pe trup. Din nefericire, însoţitorul ei, un brunet cârlionţat, o trase în faţa unui jet, începând să plonjeze ca un delfin.

Cu coatele sprijinite de iarbă, Diana îi surâse lui Malko, spunându-i simplu:

— Fă dragoste cu mine. De asta am venit aici.

Malko o înlănţui, spunându-şi că satisfăcându-i mai repede capriciul, avea şansa să plece mai repede de acolo. *Plato's Retreat* nu se potrivea concepţiei lui în materie de erotism. O femeie cu chipul fanat, cu sânii lăsaţi şi cu pielea flască, purtând doar ciorapi negri şi escarpeni, apăru dintr-o lojă vecină. În ochi i se citea recunoştinţa.

Malko făcu ce-i ceruse Diana. Metisa îl cuprinse cu braţul pe după mijloc. Valurile îl făceau să nu aibă stabilitate. În spatele lui, Malko simţea corpurile mişcându-se. Din cauza luminii scăzute, nu reuşea să-i distingă.

Simţi ceva păros atingându-i spatele! îngrozit, se întoarse şi simţi cum i se strânge stomacul: un uriaş de o sută patruzeci de kilograme, cu sâni de femeie şi umeri de docher, se proţăpise gol puşcă în spatele lui. Avea o mustaţă stufoasă, buze groase şi ochi mici, înfundaţi în orbite. Aceeaşi siluetă cu a celui care primise răscumpărarea de cinci milioane de dolari!

Întoarse capul, vrând să o avertizeze pe Diana Hogg, şi atunci privirile li se întâlniră. În ochii metisei nu citi nici urmă de tulburare, doar un soi de teroare amestecată cu uşurare.

Ridică privirea. În picioare, în spatele Dianei, stătea un individ aidoma cu mustăciosul. Purta un slip şi ochelari cu lentile întunecate.

Brusc, Malko simţi nişte mâini apăsându-i cu putere umerii. Opuse rezistenţă, dar genunchii îl lăsară. Se desprinse de Diana şi ajunse cu capul în apa parfumată. Al doilea mastodont intră şi el în *jacuzzi.* Celelalte trei cupluri, ocupate să facă dragoste, nu bănuiau nimic. O mână uriaşă îi astupă gura lui Malko, împiedicându-l să strige. Al doilea ucigaş se apropie şi îi seceră picioarele pe sub apă. Malko îşi pierdu echilibrul şi se scufundă. Cei doi coloşi veniseră să-l înece.

Capitolul X

Malko avu senzaţia că o presă hidraulică îl împinge spre fundul bazinului. Unul dintre cei doi ucigaşi îi împiedica prin statura lui pe cei din jur să vadă ce se petrecea, în timp ce celălalt îl ţinea sub apă. După ce trecu primul moment de panică, deschise ochii şi încercă să găsească un punct de sprijin. Vrând să se ridice, simţi cum apăsarea se intensifică, înţelese că nu putea lupta: adversarul lui era prea puternic. Din fericire, avu timp să-şi umple plămânii cu aer. Mai avea de trăit cam un minut, iar ceilalţi ştiau şi ei asta.

Prinzându-se de o grilă de evacuare, plonjă spre fundul bazinului.

Adversarul său îi dădu drumul. Malko se mişca rapid, încercând să ajungă la celălalt capăt al bazinului. Un jet orizontal îl lovi puternic în ureche, asurzindu-l. Când vru să se ridice la suprafaţă, simţi ceva apăsându-l în spate şi împingându-l spre fundul bazinului. În câteva clipe, realiză că atacatorul călca pur şi simplu peste el! Cu greutatea lui, era sigur că îl putea menţine scufundat până i-ar fi explodat plămânii!

Malko simţi cum îl invadează panica. Agăţat de grilajul de curăţare, se zbătea ca un peşte în plasă. Fu nevoit să deschidă gura, rămânând fără aer. Mai avea câteva clipe şi se îneca. Zbătându-se apucă piciorul masiv care îl apăsa, dar nu reuşi să-l mişte. Ucigaşul se proptise zdravăn în peretele bazinului. Reuşi să se rostogolească, mutând apăsarea de pe piept pe spate. Într-un efort disperat, se ridică, agăţându-se de pulpa atacatorului, şi îşi înfipse dinţii în carnea păroasă. Un reflex de animal venit din negura timpului…

Piciorul zvâcni, şi apăsarea încetă complet!

Aidoma unui peşte, se zbătu şi ajunse la suprafaţă, aspirând cu lăcomie aerul, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, şi privirea împăienjenită. Cele două siluete care îl blocaseră nu se mai vedeau. Într-un colţ al bazinului, un cuplu înlănţuit habar n-avea că Malko trecuse pe lângă moarte. Nu de acolo putea aştepta ajutor.

O mână uriaşă îl apucă de gât. Cei doi ucigaşi nu se mai

ascundeau. Fără o vorbă, unul dintre ei se cufundă în apă, îl apucă pe Malko de glezne şi îl ridică, ţinându-l cu capul în jos.

Toată lumea izbucni în râs, crezând că era vorba de un joc. Diana Hogg începu să urle şi să sări din bazin. Malko rămase în echilibru la suprafaţa apei. Mâna care îl strângea de gât îl făcu să se sufoce, pierzându-şi aproape cunoştinţa. Mustăciosul îl ţinea în continuare de picioare, cufundându-i capul în apă. Doar două minute dacă mai stătea aşa, murea prin înecare.

*
* *

Chris Jones şi Milton Brabeck parcară Ford-ul în faţa casei roz, şi coborâră. Firma lucea slab în întuneric. Cele două gorile înaintară fără ezitare, observând împrejurimile. Milton Brabeck îi făcu lui Chris semn cu cotul.

— Chiar crezi că trebuie să mergem?

— Ar fi poate mai bine, zise alene Chris Jones. Nu se ştie niciodată cu ticniţii din Hollywood. Prinţul nostru are obiceiul să intre în tot felul de încurcături.

Milton contempla gânditor neonul roz.

— Mă întreb ce poate să fie chestia asta.

Chris îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Nu citeşti niciodată *Penthouse*? Există aşa ceva şi la New York. Orgii în toată regula. Vii şi comanzi... Se pare că fete foarte bine vin să se reguleze ca nebunele, aşa, fără bani, doar pentru că asta le excită...

— Măi să fie! zise Milton cu o falsă nevinovăţie.

Se informase şi el despre *Plato's Retreat*, dar n-ar fi îndrăznit să intre fără un pretext solid. CIA nu le ordonase nimic pentru acea seară... Milton se hotărî:

— Haide, stăm doar cinci minute. Vedem dacă totul este în regulă cu aristocratul nostru... Ar fi mai bine să lăsăm artileria în maşină. Dacă ne dezbrăcăm la piele, ar putea fi remarcată...

Râzând nervos, se întoarseră la maşină şi lăsară armele pe banchetă. Păreau nişte liceeni plecaţi în aventură. Sunară, şi chelneriţa blondă întredeschise uşa.

— Unde vă sunt prietenele? întrebă ea.

— Ne întâlnim cu cineva aici, zise Chris Jones.

Ea clătină din cap:

— Îmi pare rău. Bărbaţii singuri nu au acces.

Cu un gest ferm, îl împinse pe Chris şi trânti uşa.

Furioşi şi vexaţi, cei doi se priviră.

— Ei bine, gata cu orgia, zise jalnic Milton. Nu ne rămâne decât să mergem la cinema.

— Rahat, spuse Chris Jones. Am mai auzit povestea asta… Ce-ar fi dacă am chema Brigada de Moravuri, ca să ne mai amuzăm puţin?

— Nu fii naiv, zise Milton. Sunt toţi cumpăraţi.

În momentul în care se pregăteau să se întoarcă, din întuneric apăru o pereche: o roşcată trăsnet, târând după ea o arătare mustăcioasă şi dolofană. Fata bătu scurt în uşă şi blonda deschise, surâzând graţios. Chris Jones, urmat de Milton, făcu un salt şi pătrunse în acelaşi timp cu perechea în micul hol de la intrare. Când blonda îşi dădu seama, era prea târziu.

— V-am spus că trebuie să fiţi însoţiţi, protestă ea fără vlagă.

Chris Jones o apucă pe roşcată de braţ şi o împinse în faţă, surâzând larg.

— Dar asta ce e? O rachetă de tenis?

Stupefiat, mustăciosul deschise gura să protesteze, dar la vederea muşchilor celor doi, rămase interzis. Cu un gest de senior, Chris Jones puse o hârtie de o sută de dolari pe tejghea.

— Sunteţi invitaţii mei.

Resemnată, blonda le întinse formularele. Într-o asemenea afacere, scandalurile erau nedorite. Dacă tipii voiau să-şi clătească ochii, nu era problema ei. Chris scrise doar prenumele „Myrna” şi „Joe”.

Bine dispus, Milton Brabeck puse mâna pe fesele durdulii ale roşcatei, care se întoarse spre el, cu un aer încântat. Intrară împreună în caverna întunecată.

— Măi să fie! murmură Milton Brabeck, după ce se obişnui cu lumina scăzută.

Urmară cuplul până la bar, şi Chris se instală pe un scaun lângă roşcată.

Milton Brabeck examina sala, cu ochii ieşiţi din orbite. Chris Jones îşi pironise privirea în decolteul vecinei. În timp ce bondocul comanda, fata se aplecă spre el şi îl sărută lacom.

Gorila fu gata să-şi înghită limba. Nemaipomenit! N-ar fi îndrăznit să povestească aşa ceva, nici măcar prietenilor… Milton îşi terminase inspecţia, fără să-l zărească pe Malko.

Văzuse însă că mai era un etaj. O întrebă pe barmaniţa care îi adusese un Pepsi Cola:

— Ce-i acolo sus?

— Nişte *jacuzzi,* dar ar fi mai bine să vă dezbrăcaţi înainte, ca să nu udaţi hainele astea frumoase…

Milton simţi cum roşeşte. Nu reuşea să-şi dezlipească privirea de pântecul fetei. Blăniţa pubisului era tunsă în formă de inimioară. Chris Jones o mânca în continuare din priviri pe roşcată. Aceasta îi spuse ceva însoţitorului, şi se întoarse spre Chris.

— Noi ne ducem la *jacuzzi.* Nu veniţi?

— Desigur, zise Chris, dar prietenul dumneavoastră…

Ea surâse provocator:

— Acolo sus, e loc pentru toată lumea.

Se dădu jos de pe scaunul înalt, şi Chris Jones o urmă ca vrăjit. Se dezbrăcară în vestiarul cu pereţi de catifea, în compania mustăciosului, alb ca laptele. Fata îşi scoase lent slipul de dantelă, privindu-l ironic pe Chris Jones, care nu se simţea în largul lui, într-un şort boxer reiat.

— Nu e prea practic pentru baie, remarcă fata.

Resemnat, Chris se dezbrăcă de tot; sub privirile admirative ale roşcatei.

— Mamă, ce bine făcut eşti, zise ea. Ai grijă să nu te pierzi…

Trecu prin faţa lui, mângâindu-l uşor. Chris, Jones fu gata să ejaculeze. Era prea mult pentru un puritan din Middle West! Se grăbi să-şi ascundă trupul sub prosop. Roşcata nu se înfăşură. Urcară treptele spre bazinele gemene. Când ajunseră sus, un proiector în mişcare începu să le lumineze. Privirea lui Chris Jones fu atrasă de o plesnitură violentă.

— Fi-r-ar să fie! zise el simţind cum i se urcă sângele la cap.

Scena durase o fracţiune de secundă, dar avusese timp să-l zărească pe Malko, luptându-se cu doi mustăcioşi enormi, în hohotele de râs ale unei perechi. Milton îl văzuse şi el.

— S-ar zice că are probleme, remarcă acesta. Probabil că a vrut să se culce cu fata altcuiva…

Chris Jones făcu un salt şi ajunse la bazin. Îl prinse cu ambele mâini de chica unsuroasă pe cel care îl ţinea pe Malko de picioare. Cel atacat scoase un mormăit nearticulat, ridică privirea, scuturând din cap, şi începu să urle de durere, dându-i drumul lui Malko.

Al doilea ucigaş încercă să iasă din *jacuzzi.* Milton Brabeck îşi luă având şi îi arse un picior în gât, trimiţându-l la trei metri distanţă, peste o pereche înlănţuită.

Cu un efort colosal, cel atacat de Chris îl trase pe acesta în bazin, într-o jerbă de spumă, lovindu-l pe Malko. Acesta se ridică la suprafaţă, pe trei sferturi înecat! Cei patru se luptau în apă, îmbrâncind perechea care urla, laolaltă cu roşcata şi cu cei din bazinul vecin. Scos din luptă, Malko horcăia cu gura larg deschisă, încercând să-şi recapete răsuflarea. Reuşi să iasă din bazin, prăbuşindu-se cu faţa în sus pe iarba artificială.

Fata de la bar apăsă frenetic pe un buton, chemând oamenii de ordine. Aceştia apărură în acelaşi timp cu recepţionera, care măsură din priviri dezastrul.

— Oh, Doamne, suspină ea. N-ar fi trebuit să-i las să intre.

Chris Jones se pregătea să-l strângă de gât pe unul dintre ucigaşi, când primi o lovitură puternică de bâtă drept în tâmplă. Milton Brabeck, angajat într-o luptă corp la corp, beneficie şi el de un tratament asemănător, leşinând pe loc. Oamenii de ordine începură să-i târască pe scară.

Recepţionera adună prosoapele, verifică numerele, şi alergă la vestiare după haine. Alţi trei oameni de ordine îi veniră în ajutor. Lovite şi imobilizate, cele două gorile fură aruncate în stradă, împreună cu un maldăr de haine.

Şeful oamenilor de ordine se îndreptă spre mustăcioşii care ieşiseră din *jacuzzi* şi le spuse pe un ton scăzut:

— Valea. Nu-i cunosc pe tipi.

Un grup de clienţi îngroziţi îl priveau pe Malko întins pe marginea bazinului. Cerberul bătu din palme şi râse forţat:

— Gata, reluăm distracţia. Nu mai aveţi de ce vă teme.

Prima care sări în bazin fu roşcata, regretând totuşi plecarea lui Chris Jones.

*
* *

— Nemernicii! Nenorociţii!

Uzi leoarcă, bătuţi măr şi turbaţi de furie şi de ură, Chris Jones şi Milton Brabeck se îmbrăcau pe trotuar, strecurând printre dinţi sudalme îngrozitoare. Redeveniţi prezentabili, se repeziră la maşină după arme.

Treizeci de secunde mai târziu. Chris Jones apăsă pe butonul soneriei. Uşa fu întredeschisă de unul dintre oamenii de ordine, care se trezi brusc cu ţeava pistolului „357” Magnum înfiptă în coaste.

— Ai o secundă ca să deschizi, zise el. După aceea, te ciurui.

Înnebunit de groază, cerberul deschise. Cele două gorile pătrunseră în hol. La vederea armelor, omul de ordine se dădu înapoi.

— Hei, sunteţi nebuni. Am să…

— …chem poliţia, completă Chris Jones.

Îi trase un dos de palmă, lovindu-l cu arma peste faţă, smulgându-i o bucăţică din obraz şi zdrelindu-i tâmpla. Cu o lovitură de picior, Milton Brabeck deschise uşa discotecii. Alţi doi oameni de ordine apărură ca nişte câini de pază, cu bâte în mâini, dar se opriră brusc la vederea pistoalelor. Chris Jones urlă, acoperind zgomotul muzicii.

— Valea, altfel vă împrăştii creierii.

Ţeava lungă cu reflexe albăstrui a pistolului Magnum 357 îi făcu să îngheţe de frică. Clienţii obişnuiţi nu purtau aşa ceva…

— Să nu faceţi prostii! spuseră ei. Noi doar ne supunem ordinelor. Dacă faceţi pe durii…

— Va fi şi mai rău, zise Milton Brabeck sinistru. Nu-i mai daţi zor cu poliţia, pentru că nu-mi arde de râs.

Chris Jones îi ţinea pe cei doi la respect. Milton urcă scara spre bazine, încă ameţit. Malko tocmai se înfăşură în prosop. La vederea gorilelor, surâse uşurat.

— O adevărată minune!

— Aţi păţit ceva? întrebă Milton.

— Nimic, spuse Malko strănutând. Unde sunt animalele care au vrut să mă înece?

— Nu ştiu. Mă duc să văd.

Gorila se apropie de bazin. La vederea armei, roşcata îşi lăsă baltă partenerul şi scoase un strigăt ascuţit. Înfăşurat în prosop, Malko se năpusti asupra oamenilor de ordine, care se făcură albi ca varul.

— Cine erau tipii care au încercat să mă înece? întrebă el.

Unul dintre cerberi spuse fără să-l privească:

— Nu ştiu, domnule. Nu-i cunoaştem pe toţi clienţii.

— Unde sunt?

— Au fugit.

— Şi fata cu care am venit? Unde e?

Cei din jur îşi continuau nepăsători distracţia. Luminile intermitente îi împiedicau să vadă mare lucru. Nimeni nu observase arma lui Chris Jones, doar fata de la bar zărise ceva.

Cerberul prinse puţin curaj.

— Nu v-am văzut venind, domnule. Aici e multă lume. Pentru numele lui Dumnezeu, cine sunteţi?

— Gura, zise Chris Jones, sau rămâi fără dinţi. (Se întoarse spre Malko.) Spargem tot şi dăm foc, înainte de plecare?

Malko nu avu putere nici măcar să surâdă.

— Haideţi, spuse el. Avem ceva urgent de făcut.

Se duse la vestiar, îşi recuperă hainele şi se îndreptă spre intrare, unde îl aşteptau gorilele. Cerberul lovit îşi tampona faţa.

Chris Jones trânti uşa. Tăcerea nopţii îi făcu bine lui Malko, după tumultul asurzitor şi luminile demente din discotecă. Trase în piept cu lăcomie aerul călduţ şi umed. Nu-i venea să creadă că încă mai trăieşte.

— Cine sunt cei doi monştri? întrebă Chris.

— Cei care au înhăţat răscumpărarea, spuse Malko. Diana Hogg m-a atras într-o cursă. Bănuiesc că fotografia a fost de vină. Trebuie să dăm de ea şi să o facem să vorbească. Mergem la ea acasă.

Urcă în Rolls. Gâtul îl ustura încă, şi avea senzaţia că nu-şi golise plămânii de apă. Drumul spre apartamentul Dianei Hogg, pe străzile liniştite din Hollywood, dură doar câteva minute. Malko apăsă îndelung pe butonul soneriei, dar nimeni nu răspunse.

Chris Jones îl dădu la o parte. Scoase din buzunar o sculă nichelată, şi în câteva clipe uşa se deschise.

Diana Hogg nu se întorsese acasă. Totul era în aceeaşi stare ca atunci când venise să o conducă la *Plato's Retreat.* Malko scotoci prin apartament, dar nu găsi nimic, în afară de un teanc de bancnote ascuns într-un sac cu ciorapi, pe care Milton Brabeck îl puse la loc.

— Se pare că ceva se mişcă, spuse Chris Jones. Tipii au vrut să vă lichideze. De ce? Ştiu că nu sunteţi singur…

— Poate că e un avertisment, spuse Malko. Cel care a organizat totul a făcut probabil fotocopii după documente. Dacă aş fi fost găsit înecat în jacuzzi, acest lucru ar fi însemnat: „Încetaţi căutările”, iar ei ar fi câştigat timp.

— Înseamnă că este vorba de Russian Louis Siegel, remarcă Milton Brabeck.

— Acum putem merge la culcare? întrebă Chris Jones. Vreţi să vă lăsăm ceva arme?

— Inutil, spuse Malko. Cred că nu vor mai încerca ceva astă seară. Ne vedem mâine dimineaţă.

*
* *

— Trebuie să acţionăm prudent, spuse Frank Danon. Există o posibilitate clară ca Russian Louis Siegel să se afle în spatele acestei afaceri, dar nu avem nicio probă directă.

Biroul cu mochetă albastră era inundat de lumină. Malko nu dormise bine şi se trezise în nişte crize de tuse îngrozitoare. Primul gest fusese să o sune pe Diana Hogg, dar degeaba. Se bărbierise şi se parfumase. Ceasul arăta ora unsprezece. Oamenii lui Frank Danon munceau din zori la elucidarea dispariţiei Dianei Hogg. Ştia că David Wise, aflat la Washington, era ţinut la curent din oră în oră.

— Nimic despre Diana Hogg? întrebă Malko.

— A dispărut, confirmă americanul. Cred că a fost răpită de cei doi ucigaşi. După cum arătau, sunt probabil mexicani... încercăm să-i identificăm.

— După cum arată, ar trebui să fie uşor, remarcă Malko.

Frank Danon clătină din cap.

— Nu fiţi aşa sigur. Suntem obligaţi să stăm deoparte. Directorul de la *Plato’s Retreat* n-a suflat o vorbă la poliţie despre acţiunea oamenilor noştri, sau despre tentativa de omor asupra dumneavoastră. Nu sunt nebuni. N-avem chef de explicaţii... Din fericire, avem nişte prieteni în poliţia din Los Angeles.

— Întrebaţi-i cui aparţine *Plato’s Retreat*... zise Malko.

— O.K. Ce intenţionaţi să faceţi acum? Toţi trei aveţi rezervare pentru astă seară spre Honolulu. Trebuie să trimit un telex la Langley.

Malko ezita.

— Aş prefera să o găsesc pe Diana Hogg înainte de plecare, remarcă el. Sunt sigur că are lucruri interesante de spus…

— Asta dacă nu face baie în Pacific, îmbrăcată într-un bloc de ciment, spuse Frank Danon. Sau poate se ascunde pe la prieteni. Chiar dacă nu au ajuns cu cercetările până la noi, nu vor crede niciodată că aţi căzut din cer.

— Am putea să o căutăm la Hollywood Escort Service, sugeră Malko.

Frank Danon surâse:

— Acţiunea este în derulare. Practic, tot serviciul meu pe coasta de vest lucrează pentru dumneavoastră. Sper totuşi să obţinem ceva…

Nefericitul Frank Danon îşi făcea cu adevărat sânge rău. Malko se gândi la *Glomar Explorer,* imobilizat în Maui, fiecare zi costând o jumătate de milion de dolari. Avea motive de exasperare.

— Nu putem trimite nava la locul operaţiunii? întrebă el. Dacă rezolvăm problema, câştigăm ceva timp. Chiar patru zile, şi tot merită.

— Ne-am gândit la asta, oftă Frank Danon, dar riscul e prea mare. Imaginaţi-vă că Russian Louis – dacă e vorba de el – devine nervos simţind că suntem pe urmele lui. Are fotocopiile şi le agită pe sub nasul ziariştilor. Ruşii citesc presa noastră. Vă închipuiţi o navă de război rusească inspectând *Glomar Explorer* în largul oceanului? Suntem nevoiţi să le permitem acest lucru, altfel riscăm un incident grav. Momentul nu e bine ales. Dacă nu aveţi absolută nevoie de domnii Chris Jones şi Milton Brabeck, aş vrea să-i trimit astă seară la Honolulu. Să le demonstrăm celor de la Langley că ne mişcăm.

Chris Jones îi aruncă o privire imploratoare lui Malko. Honolulu era visul lui: ukulele şi dansatoare. Mai demn, Milton părea absorbit de un articol din *Los Angeles Times,* dar gândea la fel.

— Dacă doriţi, spuse Malko. Cred că nu vor mai încerca prea curând să mă atace. Asemenea acţiuni trebuie organizate…

— Foarte corect, îl aprobă Frank Danon, uşurat. Sunaţi-mă peste trei ore, poate am noutăţi, dar, vă rog, fără imprudenţe.

Avea chipul tras de îngrijorare.

Malko îşi imagina problemele de conştiinţă ale celor de la CIA, şi le înţelegea dorinţa de-a face orice pentru eliminarea celui

care bloca operaţiunea Matador.

Frank Danon îl conduse pe hol. Afară era o vreme splendidă. Americanul îl luă pe Malko de braţ şi îi mărturisi trist:

— Compania a primit unele lovituri puternice în ultimii ani. Trebuie să ne spălăm onoarea cu orice preţ. Matador va face acest lucru. Am prevăzut tot, în afara faptului că…

— …un bărbat de şaizeci de ani avea să se îndrăgostească de o fată de douăzeci, spuse Malko. Asemenea lucruri se mai întâmplă.

Frank Danon clătină trist din cap şi spuse precipitat:

— Nu-mi place să mă gândesc la Roy Stockton în acest fel. Era un tip decent, chiar dacă a făcut o greşeală. Nu avem nicio dovadă că s-a culcat cu fata, dar dacă a făcut-o, a plătit scump, în cazul în care Russian Louis Siegel este responsabil, vrem capul lui, şi al celor care l-au ajutat.

*
* *

Malko parcă Rolls-ul alb şi se îndreptă spre cabina telefonică. Plimbarea prin Beverly Hills era o plăcere. Timpul era superb, iar la fiecare zece metri întâlnea o fată minunată. Mult mai distractiv decât la piscina hotelului, plină de „păsări de pradă”, cliente fidele ale chirurgiei plastice. Formă numărul direct al lui Frank Danon. Americanul răspunse personal:

— Matador, spuse Malko.

— Ah, răcni americanul. Am noutăţi.

Inima lui Malko începu să bată mai tare.

— L-aţi găsit?

— Nu, dar ştim cui aparţine localul.

— Cui?

— Prietenului nostru din Honolulu, zise triumfător Frank Danon. Cel puţin, are acţiuni acolo.

Malko tăcu preţ de câteva clipe. O puştoaică fermecătoare, brunetă şi îmbrăcată într-un jean foarte strâmt, aştepta şi ea la telefon. Cele spuse de Frank Danon reprezentau o piatră în plus adăugată edificiului, dar chiar dacă proba vinovăţiei lui Siegel devenea certitudine, nu făceau un pas prea important: ameninţarea fotocopiilor rămânea prezentă.

— Înseamnă că plecaţi acolo? întrebă Danon.

— Cred că mai aştept o zi, două, zise Malko. Vreau să o găsesc pe Diana, vie sau moartă. Plec imediat după ea.

Ieşi din cabină. Puştoaica îl privi cu un aer de îndrăgostită.

— Maşina aceea frumoasă e a dumneavoastră?

— Într-un fel, spuse Malko.

Ea îl învălui într-o privire mângâietoare.

— N-am mers niciodată cu aşa ceva. Trebuie să fie super, ce formă…

— Aşa e, confirmă Malko, dar din nefericire nu obişnuiesc să fac drumuri de probă… Dacă însă acceptaţi să cinaţi cu mine, putem parcurge Hollywood Freeway în ambele sensuri…

Fata izbucni în râs.

— De ce nu? Trebuie însă să-l ameţesc pe prietenul meu. Unde ne putem vedea? Mă numesc Sue.

— La *Beverly Hills Hotel,* camera 634, spuse Malko, urcând în Rolls. La revedere.

*
* *

Sue săruta cu ardoarea celor nouăsprezece ani, strângându-l pe Malko în braţe, gata să-l sufoce. Rochia albă îi dezgolea umerii bronzaţi. Cu chipul rotunjor, fără machiaj, părea şi mai cuminte, decât îmbrăcată în jean… Cu toate acestea, când Malko îi ridică rochia pe coapse, nu se simţi şocată. Stăteau întinşi pe pat, acolo unde căzuseră de cum intraseră. Încă de la restaurant, Sue îl sărutase fără oprire, uluită de *Orangerie,* de Rolls şi de faptul că un bărbat o trata ca pe o femeie… Pur şi simplu, deborda de pasiune.

Când o atinse, Malko fu plăcut surprins. Probabil din grabă. Sue nu purta nimic pe sub rochie. Fata fu aceea care îl trase, violent şi fără îndemânare, peste ea. Era atât de mişcat încât o pătrunse aproape fără să-şi dea seama ce face. Sue îl strângea în braţe brutal, fără să scoată o vorbă.

Sună telefonul. Malko o simţi tresărind şi ezită. Telefonul sună în continuare. Cine putea fi atât de târziu? Sue îl cuprinse pe după ceafă, strângându-l mai tare, într-o rugăminte mută.

— Îmi pare rău, murmură Malko. Trebuie să răspund. Se desprinse de fată, şi ridică receptorul. La început auzi doar o respiraţie şuierătoare.

— Alo?

— Malko. Tu eşti?

O voce de femeie: Diana Hogg. Întoarse capul spre pat. Sue nu se mişcase. Privea în tavan, cu braţele în lături şi rochia albă ridicată până la talie.

— Da, spuse el. Cine sunteţi? Ce s-a întâmplat?

— Oh, te rog, iartă-mă! M-au forţat, dar vreau să vă văd. Trebuie să mă apăraţi.

Vocea îi tremura în suspine sacadate.

— Unde aţi fost până acum?

— Nu vă pot spuse, strigă ea în pragul isteriei. Veniţi! Veniţi!

— Unde sunteţi?

— În North Hollywood. Veniţi singur, fără poliţie. Promiteţi-mi.

— Vin singur, spuse Malko. Dar dacă e o altă cursă…

— Nu e o cursă, urlă Diana, dar nu vreau să vină poliţia. Mă vor ucide. Sunt la motelul unde am fost împreună. Lankersham Boulevard, 6147, camera 14.

— Vin, spuse Malko, şi închise telefonul.

Chris şi Milton erau deja în avion spre Honolulu. Putea să-i ceară lui Frank Danon alţi oameni, dar ar fi pierdut timp.

Îşi aranja ţinuta şi se întoarse la Sue, care îl privea impasibilă.

— Trebuie să plec, spuse el. E important.

Ea surâse tristă.

— Nu mi-aţi spus că aveţi o prietenă. Am picat de proastă.

Malko se aplecă şi o sărută pe păr.

— Nu e aşa. Rămâneţi aici. Mă întorc cât pot de repede. Fără o vorbă, fata se întoarse pe o parte şi începu să plângă. Malko o privi câteva clipe, simţind cum i se rupe inima de mila ei. Se duse la comodă şi scoase din servieta diplomat revolverul primit de la Chris Jones, un mic „Stainless” cu cinci focuri, de calibru 38 special. Era de ajuns. Doar nu pleca la atac cu tancul! Când închise uşa, o privi din nou pe Sue. Fata rămăsese nemişcată.

*

* *

Hollywood Freeway era pustie, în afara obişnuitelor camioane, fluidul vital al Americii. Malko ajunse în mai puţin de o jumătate de oră pe bulevardul Lankersham. Noaptea, zona era şi mai sinistră ca ziua. Mizeria americană… Zări de departe firma

motelului *Caesar's Palace.* Semăna cu orice altceva, numai cu paradisul nu. Opri Rolls-ul în parcarea unde se mai aflau şase maşini. Căldura umedă îl făcu să respire cu greutate.

Ocoli recepţia şi ajunse în faţa camerei 14. Întuneric şi linişte. Scoase pistolul şi bătu la uşă. Niciun răspuns. Bătu mai tare. Încercă să deschidă, dar era încuiată. Îşi lipi urechea de uşă, dar nu auzi nimic. Uimit peste măsură, se duse la recepţie.

Bătrânul citea o revistă porno, şi îl privi uşor surprins pe Malko. La motelul *Caesar's Palace,* clienţii singurii erau rari.

— Aveam întâlnire cu cineva care trebuia să mă aştepte în camera 14, dar acolo nu e nimeni… spuse Malko.

Celălalt îi oferi un surâs comercial, dezvelindu-şi dantura incompletă.

— Mda, o brunetă înaltă a luat camera acum o oră. Probabil a plecat.

— Îmi puteţi da mie camera?

Bătrânul dădu din cap.

— Nicio problemă, domnule, dacă îmi daţi douăzeci de dolari.

Malko îi întinse banii.

— Spuneţi-i unde sunt. Dacă se întoarce.

— Sigur, zise bătrânul. Distracţie plăcută. Până vine, uitaţi-vă la televizor, adăugă el, ca să fiţi în formă.

Îi dădu cheia, şi se cufundă iar în lectura revistei. În cameră mirosea a mucegai. Malko porni climatizarea, inspecta baia şi se întinse îngrijorat pe pat. Pusese lanţul la uşă şi verificase că nimeni nu putea trage asupra lui de la fereastră. La început, timpul trecu repede. Ca să se mai distreze, dădu drumul la televizor.

Se auzi o maşină oprind în parcare, dar nu era Diana. În ciuda climatizării, lui Malko îi era cald. Când ceasul arătă douăsprezece şi jumătate, se întoarse la recepţie. Bătrânul îi surâse uşor ironic.

— Nu v-a căutat nimeni domnule.

Probabil că îl luase drept un îndrăgostit trădat. Furios, Malko decise că aşteptase destul şi se urcă în maşină. În definitiv, Diana Hogg ştia unde să-l găsească. Nu-i folosea la nimic să petreacă noaptea într-un asemenea loc. Lăsă un mesaj că se întorsese la hotel şi o luă pe bulevardul Lankersham spre sud.

După câteva sute de metri, becul de la benzină se aprinse. Asta îi mai lipsea! Să rămână în pană pe Hollywood Freeway.

Trecu pe lângă trei benzinării, toate închise din cauza lipsei de combustibil. În sfârşit, după alţi patru kilometri, găsi una deschisă. Funcţionarul se apropie fără grabă de maşină şi se uită la număr: UFG 675.

— Îmi pare rău, domnule, zise el, astăzi alimentăm maşinile cu numere pare.

Malko scoase o hârtie de zece dolari şi i-o întinse.

— Am să rămân în pană. Dă-mi zece litri.

Funcţionarul luă fără fasoane banii, şi spuse:

— O.K. Aveţi noroc că nu e nimeni…

Cât dură umplerea rezervorului, Malko se duse la telefon şi sună la motel. Nu-l căutase nimeni, confirmase recepţionerul. Închise, necăjit şi îngrijorat, şi se întoarse la maşină. Băiatul îi arătă câteva pete întunecate pe ciment.

— Pierdeţi pe undeva ulei, zise el, fiţi atent! Aşteptaţi, verific eu nivelul.

Malko deschise capota. Intrigat, se aplecă şi îşi înmuie vârful degetului într-una dintre pete. Apoi se duse în lumină, încremeni. Nu avea culoarea uleiului. Era mai lichid, mai roşu. Sânge…

Capitolul XI

Mecanicul trânti capota grea şi ridică privirea.

— Totul e în regulă. Poate pierdeţi pe la cutie.

— Verific mâine dimineaţă, zise Malko. Mulţumesc.

După două minute, se opri în faţa altei benzinării, pustii dar luminate. Ocoli maşina, se lăsă pe vine şi descoperi imediat de unde era pierderea. Picăturile erau din portbagaj.

Îl deschise, şi zări corpul gol şi ghemuit să ocupe cât mai puţin loc.

„Sper ca mecanicul să nu-şi dea seama că era sânge, şi să dea alarma!” gândi Malko.

Aprinse un chibrit şi se aplecă spre portbagaj, îngreţoşat de mirosul fad al sângelui. O recunoscu uşor pe Diana Hogg. Fusese ucisă de curând, căci sângele mustea încă dintr-o rană

oribilă care îi despicase gâtul de la o ureche la alta. Avea mâinile legate la spate, iar gura îi rămăsese deschisă într-un strigăt mut. Chibritul se stinse arzându-i degetele, dar văzuse destul...

Îşi stăpâni greaţa şi atinse obrazul metisei. Era cald încă. Fusese asasinată după ce îi telefonase. Cei care o uciseseră îl pândiseră pe Malko, punând corpul în maşină în timp ce aştepta la motel.

Malko închise portbagajul. Nu se putea întoarce la hotel cu o asemenea încărcătură macabră.

Se instală la volan şi ieşi de pe autostradă, luând-o pe una din străduţele ce şerpuiau la baza colinei. Găsi destul de repede ce căuta. O casă de vânzare, cu o parcare în faţă. Opri Rolls-ul, stinse farurile, şi deschise portbagajul.

Stăpânindu-şi dezgustul, trase corpul afară şi îl târî până la o groapă. Cu mâinile tremurând, se urcă din nou în maşină. Dădu înapoi şi întoarse, străbătând în viteză străduţele întunecate. Avertismentul primit era clar. Îi era ciudă că furase fotografia. Fără să vrea, semnase condamnarea la moarte a Dianei Hogg. Acum era sigur că metisa luase legătura cu amantul lui Mandy Brown, Russian Louis Siegel, cel care pusese probabil la cale întreaga acţiune, şi care era responsabil de dubla crimă şi de şantaj. Probabil că înţelesese ce se petrecuse, şi reacţionase într-un mod atroce.

Urmarea istoriei se petrecea la Honolulu, unde se afla Louis Siegel. Acesta părea să dispună de o organizaţie de ucigaşi redutabili. În orice caz, efectul surpriză fusese ratat. Departamentul lui Frank Danon avea interesul să cureţe bine portbagajul înainte de a-i da înapoi maşina...

Băiatul de la parcarea hotelului ieşi din cabină şi îl salută respectuos pe Malko. Acesta urcă în cameră. Când băgă cheia în uşă, îşi aminti de Sue, dar camera era goală. Efemera lui cucerise plecase.

Malko simţi un soi de frustrare. Îi cunoştea doar prenumele, şi probabil că avea să nu o mai revadă niciodată. Oricum, vacanţa lui californiană se terminase...

*

* *

— Plecaţi astă seară spre Honolulu la 20.30, îl anunţă Frank Danon. Am primit undă verde de la Langley. Chris şi Milton vă vor întâmpina.

În biroul cu mochetă albastră domnea o temperatură glacială, în timp ce afară, soarele de plumb topea asfaltul din Santa Monica. Maşinile păreau lipite. Fotografia cadavrului Dianei Hogg ocupa patru coloane în *Herald Examiner.* Crimă a Mafiei, titra cotidianul. Se vorbea despre agenţiile de escortă şi despre şantajarea prostituatelor. Diana Hogg fusese arestată de mai multe ori. Poliţia din Nevada o căuta şi ea.

Malko împături ziarul. Călătoria lui la Honolulu nu se anunţa a fi sub auspicii favorabile.

— Russian Louis Siegel se aşteaptă să-l atacăm, remarcă el.

Frank Danon făcu o grimasă:

— Nu-l vom dezamăgi, apoi completă imediat:

— Chris Jones şi Milton Brabeck vor veghea la securitatea dumneavoastră. Dacă ar fi fost vorba despre lichidarea acestui gunoi, nu v-aş fi trimis, dar trebuie recuperate documentele care s-ar mai afla eventual în posesia lui. Trebuie să facem lista celor care ştiu, şi…

Lăsă fraza în suspensie.

— Nu cred că Russian Louis Siegel i-a pus pe mulţi la curent, remarcă Malko. Ar fi fost tentaţi să-l imite. Probabil a redus la minimum numărul complicilor implicaţi. Aş vrea să ştiu ce face la Honolulu…

— Nu ştim nimic, recunoscu americanul. Poate că a „cumpărat” un teritoriu de la un alt cap al Mafiei, sau poate e doar în vacanţă…

Nici el nu credea în varianta cu vacanţa.

— Oricum, vă doresc noroc, zise el. Toate speranţele Companiei s-au pus în dumneavoastră. Nu uitaţi însă că din punct de vedere legal, nu aveţi nicio putere. Dacă presa descoperă ce fel de operaţie am iniţiat, zbor eu, zboară şi directorul general, şi izbucneşte scandalul. Nu aveţi voie să vă lăsaţi prins. Agenţia din Honolulu vă va ajuta pe plan logistic, dar nu le puteţi cere mai mult. Doar Chris şi Milton sunt autorizaţi să acţioneze direct, la ordinele dumneavoastră. Asta după ce l-aţi anunţat pe domnul Wise.

— N-am să omit acest lucru, promise Malko, uşor ironic.

Birocraţia nu-şi ieşea din drepturi niciodată. Niciun asasinat

fără formular în trei exemplare.

— Cum e vremea acolo?

— Ca aici, spuse Frank Danon. Lăsaţi Rolls-ul la garaj. Nu vreau să apară riscuri. Astăzi aveţi la dispoziţie un şofer. Să nu pierdeţi avionul.

O adevărată bonă. Încă puţin şi i-ar fi dat cadou o vestă antiglonţ.

*
* *

— *Aloha!* zise Chris Jones, punându-i la gât o ghirlandă de flori parfumate. Bine aţi venit la Oahu.

În spatele lui, Milton Brabeck, în cămaşă înfloratã, se sfârşea de râs. Chris nu semăna nici pe departe cu o *vahiné,* fata frumoasă care întâmpină de obicei oaspeţii cu flori…

Aeroportul imens şi ultramodern era plin de turişti japonezi şi americani. Oahu era insula cea mai vizitată din arhipelag. Cele douăzeci şi două de insule se întindeau pe 1600 de mile. Hawai era cea mai mare dintre ele. Era şi mai cald ca la Los Angeles, iar decalajul orar era de trei ore. După şase ore de zbor, Malko era complet ameţit.

Îşi urmă gorilele până la maşină. Autostrăzile erau la fel de numeroase ca în California.

— Unde mergem? întrebă el.

— La *Kahala Hilton,* anunţă Chris Jones. Avem acolo un apartament. Patru sute cincizeci de dolari pe zi, fără servicii. Aveţi vedere spre Pacific. Cel mai bun şi mai somptuos hotel din lume. Au chiar şi o piscină cu delfini.

— De ce acolo?

Chris Jones surâse larg.

— Să fim cât mai aproape de prietenul nostru.

Trecură pe lângă un panou pe care scris „Pearl Harbour. Hickham Field.” Acolo atacaseră japonezii la 7 decembrie 1941.

Ieşiră de pe autostradă şi traversară Honolulu. Era ca un zid de beton. Clădirile de pe malul oceanului ar fi făcut Empire State Building să se ruşineze. Waikiki, altădată plajă, era doar o panglică de asfalt. În ciuda orei târzii, era destulă animaţie.

Traversară centrul şi ocoliră Diamond Head, creasta stâncoasă care despărţea Waikiki de restul coastelor. Farurile

luminară un cartier mult mai elegant, plin de verdeaţă şi de vile somptuoase. *Kahala Hilton* se afla chiar pe malul Pacificului, verde ca un bloc japonez, dominând o plajă de vis, mărginită de cocotieri, foşnind mătăsos în bătaia vântului. Luna lumina reciful aflat la o jumătate de milă depărtare. Malko îşi umplu plămânii cu aer sărat şi se întoarse în cameră. CIA aranjase bine lucrurile.

Apartamentul era fabulos, mare cât o catedrală. Gorilele dăduseră serios iama prin bar. Malko se instală, având senzaţia că ce vedea nu era real. Îşi prepară o vodcă tonic şi întrebă:

— Ce aţi descoperit până acum?

— O groază de lucruri, anunţă Chris Jones încălzind afectuos un pahar cu coniac Gaston de Lagrange, minuscul în comparaţie cu mâinile lui... Russian Louis Siegel e cunoscut ca un cal breaz... Posedă o casă la Hawai Kai, lângă noi, în zona cea mai elegantă. Zece mii de metri pătraţi înconjuraţi de pădurea tropicală, şi un ponton particular. Un cetăţean foarte onorabil. Casa lui este legată de comisariatul din Waikiki printr-un sistem de alarmă. În fiecare seară, Russian Louis se îmbată, se duce la culcare, se duce apoi la baie şi declanşează alarma... Poliţiştii apar prompt, şi el le oferă de băut, împreună cu hârtii de o sută de dolari în loc de şerveţele. De luni de zile n-a mai făcut pipi în linişte noaptea. Este însă un tip prudent, n-avem ce spune.

— Asta e tot?

— Da.

— Şi Mandy Brown?

— Locuieşte cu el, dar face baie în fiecare zi pe plaja hotelului. Veţi vedea, e un spectacol!. Am identificat-o uşor, vă jur! Superbă târfă! Îl înţeleg pe tip. I-a excitat pe toţi din hotel, inclusiv pe japonezi!

Puritanul din Middle West saliva de plăcere. Malko îşi spuse că efectiv, Mandy Brown, era extrem de fermecătoare.

*
* *

Fata se strecura printre şezlongurile piscinei, ca şi când doar legănarea armonioasă şi provocatoare a şoldurilor înguste o propulsa înainte, cocoţată pe nişte papuci roşii asortaţi cu costumul de baie. Pletele negre fluturau în briza Pacificului. O adevărată zeiţă: pântec plat, sâni tari şi provocatori, fese

cambrate, chip senzual şi sfidător, nas cârn şi buze groase. Costumul din două piese acoperea strictul necesar din corpul sculptural, cât să nu fie un motiv pentru un atentat la pudoare. Ochii nu i se zăreau pe sub ochelarii întunecaţi, în formă de fluture, decoraţi cu o inimioară de stras. Un japonez voinic o urmări din priviri, cântărind în mod vizibil timpul necesar pentru a-şi îneca soţia durdulie.

Malko îşi desprinse privirile de pe trupul lui Mandy Brown. Munţii de muşchi care o înconjurau atrăgeau atenţia mai tare ca ea.

Îmbrăcaţi în alb, pantalon şi cămaşă subţire, cu ochelari întunecaţi şi mustăţi cosmetizate, impasibili şi ameninţători, cei patru îngeri păzitori îl fascinau pe Malko. Din cauza ochelarilor, nu putea fi sigur, dar era aproape convins că cei care încercaseră să-l înece făceau parte din „cvartetul" care o însoţea pe Mandy Brown. Niciodată nu-şi închipuise că hawaienii pot semăna atât de mult cu mexicanii.

Chris Jones se aplecă spre el.

— Aţi văzut? Ei sunt, nu-i aşa?

— S-ar putea, spuse Malko.

Gorilele se amestecaseră în mulţimea turiştilor întinşi pe marginea piscinei de la *Kahala Hilton,* aflată lângă bazinul cu delfini, principala atracţie a hotelului. Chris Jones murmură la urechea lui Malko:

— Micuţa adoră delfinii, vine aici în fiecare zi.

Mandy Brown se oprise în faţa bazinului unde erau hrăniţi delfinii îmblânziţi. Imobile ca nişte statui, gorilele o înconjuraseră.

Priveliştea era grotescă şi impresionantă în acelaşi timp. Fata micuţă şi goală în contrast cu cele patru brute… Un funcţionar al hotelului începuse să arunce peşti cetaceelor care făceau piruete şi săreau din apă. Mandy Brown bătea din palme. În cinci minute spectacolul se termină. Fata privi încă un timp delfinii, apoi se întoarse pe călcâie îndreptându-se spre plajă şi trecând prin faţa lui Malko. Cuprins de o inspiraţie subită, acesta se ridică, vrând parcă să-i adreseze un cuvânt. Mandy Brown îl văzu şi încetini pasul. Nu-i putea vedea expresia ochilor, din cauza ochelarilor… Imediat, unul dintre paznici înaintă vrând să-l îndepărteze pe nepoftit, dar se opri brusc. Rămase nemişcat o fracţiune de secundă, apoi îl ocoli pe Malko, de parcă era un

obiect primejdios. Fără să întoarcă privirea, îşi continuă drumul. Malko urmări din ochi micul grup care se îndepărta spre plajă.

— Ei bine, zise Milton Brabeck, se pare că în fiecare zi e la fel... Până mâine n-o mai vedeţi. Nu iese din vila lui Russian Louis decât ca să vină aici. E „tabu", aşa cum se spune în Hawai.

— Aţi mai aflat ceva? întrebă Malko.

— Zvonuri, zise Milton Brabeck. Russian Louis e înnebunit după ea. Boală grea. E gelos ca un tigru, şi generos ca Rockefeller. Posedă mai multe magazine de lux la *Kahala.* Practic în fiecare zi cumpără ceva pentru Mandy. Fata nu iese niciodată singură. Unul care a vrut să o agaţe, a ajuns cu braţul rupt din cauza urâţilor ălora...

Malko reflecta. Russian Louis nu se ascundea. La fel şi cei care încercaseră să-l ucidă. Sigur că nu se aşteptau să-l vadă acolo. Cu toate acestea, Diana Hogg fusese asasinată, pentru că Russian Louis aflase de fotografie. Ştia, deci, că CIA putea ajunge la el. Chiar dacă era încă în posesia fotocopiilor, de ce s-ar fi jucat cu focul?

*
* *

Restaurantul principal de la *Kahala Hilton* era plin până la refuz cu o mulţime zgomotoasă de turişti îmbrăcaţi ca nişte arlechini. Aplaudau ca nebunii un spectacol indigen cu nişte aşa-zise dansuri hawaiene. În afară de sare şi de unt, nimic nu se putea mânca, dar gorilele insistaseră să asiste la spectacolul folcloric, înghesuiţi ca nişte sardele în jurul mesei de opt persoane.

Brusc, Malko zări o siluetă înaltă strecurându-se printre mese, venind spre el. Era una dintre gărzile de corp ale lui Mandy Brown, purtând aceiaşi ochelari întunecaţi şi o cămaşă orbitoare. Malko îi făcu un semn cu cotul lui Chris Jones.

— Priveşte!

Instantaneu, Chris Jones scoase pistolul din toc, ascunzându-l sub şervet.

Ucigaşul se opri în faţa lui. Fără o vorbă, scoase un plic, îl puse în faţa lui Malko şi se îndepărtă. Malko deschise plicul în care se afla o carte de vizită cu câteva cuvinte:

„Domnul Siegel vă va primi mâine dimineaţă la ora unsprezece. Maşina va veni să vă ia de la hotel.”

Citi de trei ori biletul, ca să fie sigur că nu înţelese greşit. Russian Louis Siegel trecea la atac. Întâlnirea putea fi interesantă.

Chris Jones surâse cam deşucheat.

— De la mititica?

— Nu, spuse Malko, de la Russian Louis. Vrea să mă vadă.

Gorila fu gata să înghită homarul cu carcasă cu tot.

— Glumiţi!

Malko îi întinse biletul. Chris Jones ridică privirea.

— În locul dumneavoastră, mi-aş puse vestă antiglonţ...

— Inutil, spuse Malko, nu cred că bătrânul vrea război, cel puţin pentru moment... Din contră. În orice caz, veţi şti unde sunt, şi veţi putea eventual să mă răzbunaţi. Cred că dialogul a fost început, dar nu în modul în care ne aşteptam noi.

Urmări din priviri silueta masivă care se îndepărta, fiind aproape sigur că era unul dintre cei care îl asasinaseră pe Roy Stockton.

Capitolul XII

Russian Louis Siegel întinse mâna dreaptă, examinându-şi degetele. Încă mai tremurau puţin, şi totuşi trebuia să se bărbierească. Era ora unsprezece, iar invitatul lui avea să vină în curând. Nemaivorbind de Mandy, căreia nu-i plăcea să-l vadă neglijent. Strânse cordonul halatului de casă din mătase mov, şi se îndreptă spre barul care împărţea livingul în două. Sticla de vodcă era la vedere, împreună cu paharul pe care îl mai umpluse de două ori de când se trezise.

Îşi puse o porţie zdravănă şi o bău pe toată, fără să adauge măcar un cub de gheaţă. Alcoolul îi arse gâtul, accentuându-i migrena. Russian Louis se prăbuşi pe un fotoliu, închizând ochii şi lăsând vodca să-şi facă efectul. Când îi deschise din nou, se uită în oglindă, văzându-şi chipul cenuşiu şi descompus.

Russian Louis avea cincizeci şi şase de ani, dar părea cu zece ani mai bătrân, poate şi din cauza ridurilor adânci ca nişte cicatrice, care îi încadrau gura cu buze subţiri. Avea părul negru corb, graţie vopselelor, iar bărbia dublă dispăruse după operaţia din Brazilia. Graţie cremelor folosite o dată pe zi în cantităţi industriale, chipul nu îi era prea marcat. Doar ochii negri rămăseseră neschimbaţi. Când era treaz, nu-i puteai susţine privirea… Aceeaşi sclipire de odinioară, când se pregătea să-şi ucidă adversarii.

Omorâse destui, fără să încerce vreo emoţie deosebită sau vreo plăcere. Nu era un sadic, doar un psihopat nemilos, hotărât să supravieţuiască prin orice metode. Un animal care trăise în cea mai dură zonă din Brooklin, şi care îşi câştigase reputaţia ţinând seama de nişte reguli simple: să poarte în permanenţă armă şi să nu surâdă decât atunci când murea cineva.

Acum îmbătrânea, şi ştia asta. Creierul îi rămăsese intact şi lucid, în ciuda alcoolului. Ştia că se angajase într-o partidă extrem de periculoasă, pe care însă avea intenţia să o câştige. Miza ei era Mandy Brown. Se îndrăgostise nebuneşte de ea. De fiecare dată când îi privea corpul elastic şi ferm, simţea cum îl părăseşte voinţa. Se comporta ca un amant, privind-o ore întregi şi ruinându-şi averea pe rochii pe care fata le îmbrăca de trei ori. Ştia totuşi că e o târfă lipsită de inimă, cu un calculator în loc de creier, care îl împingea să bea, sperând în sinea ei că într-o zi avea să nu se mai trezească.

N-avea importanţă. Era a lui. I-o demonstra mereu, şi ea accepta. Gărzile de corp erau necesare ca lumea să ştie că Mandy târfa aparţinea lui Russian Louis Siegel. Regula jocului cerea ca ea să-l dispreţuiască, să-l deteste, dar să-i fie fidelă şi intangibilă.

Fata îi era asociată, uneori la fel de dură şi cu acelaşi sânge rece pe care-l dovedise el în tinereţe. Mandy trecuse şi ea printr-o şcoală a vieţii care o marcase. La unsprezece ani, locuia lângă Waikiki, prostituându-se cu turiştii de pe plajă. Singura modalitate de a cunoaşte mochetele adânci şi apartamentele somptuoase de la *Kahala Hilton* era să se ducă acolo cu un bărbat, cu oricare.

Primul avusese şaizeci şi trei de ani, braţe de oţel, pântec de urs şi un sex minuscul. O forţase să-l satisfacă oral timp de o jumătate de oră, apoi îi dăduse papucii, fără măcar să o lase să

folosească baia îmbrăcată în marmură. Mai târziu, înţelesese. Începuse să pretindă amanţilor să facă o baie înainte, să beneficieze de tot acel lux, de parfumurile plăcute şi de prosoapele pluşate.

Pentru Mandy Brown, născută la Honolulu dintr-o mamă jumătate japoneză, jumătate hawaiană, şi dintr-un tată american, soldat într-o garnizoană din Hickam Field, California părea un Eldorado, o altă planetă. După ce strânsese ban cu ban pentru biletul de avion, ajunsese la Los Angeles, unde făcea acelaşi lucru ca la Honolulu.

Ştia doar să scrie şi să citească, iar inteligenţa nu-i permitea să devină secretară în loc de târfă. Învăţase de la amanţii bogaţi un singur lucru: cei care lucrează pentru alţii, încep să gândească aidoma sclavilor.

Dintotdeauna îşi pusese în gând să nu-şi sfârşească viaţa ca secretară, refuzând cu încăpăţânare să înveţe stenografia, în situaţia în care se afla, să satisfacă un bărbat sau doi în plus, nu însemna mare lucru. Avea un chip neted de fetiţă nevinovată şi un corp ferm, făcut pentru dragoste, aşa cum o maşină Ferrari e făcută pentru curse. Un corp în care Russian Louis Siegel pătrundea cu voluptatea însetatului care bea prima sticlă de bere, după ce a traversat deşertul. Întâlnirea cu Mandy îi schimbase acestuia viaţa.

La început n-a fost decât o aventură, o fată care lucra într-unul dintre cabaretele pe care le deţinea. Fusese remarcată de un „racolator” care a vrut să-şi mulţumească patronul. Russian Louis a cerut să-i fie adusă într-o seară când n-avea nimic de făcut, îi cumpărase o rochie de cinci sute de dolari şi o dusese seara la *Bistrot.* După aceea, singurul lucru pe care i-l spusese, fusese să-şi scoată rochia. În acel moment se petrecuse minunea. De obicei erau necesare douăzeci de minute de felaţie îndârjită ca să-i producă o erecţie modestă, dar contactul cu pielea lui Mandy îl adusese într-o stare de nedescris, în ciuda valurilor de vodcă băute în cursul serii.

Mandy avusese prevederea să-şi suplinească secreţiile intime cu ajutorul unui tub de gel, aşa că Russian Louis Siegel avusese parte de o adevărată noapte a nunţii.

Cu inima strânsă, o lăsase să se întoarcă la meseria ei, dar o mai revăzuse, din ce în ce mai des. Făcea dragoste cu ea oriunde: în separeu, în maşină. O forţa să-l satisfacă în colţurile

cele mai întunecoase din restaurant. Era ceva nebunesc şi delicios în acelaşi timp, şi încet, încet, Russian Louis căzuse în cursă. Într-o zi o căutase şi când o găsise agăţată de gâtul unui frizer mexican, simţise nevoia să ucidă. În aceeaşi seară, Mandy îşi părăsea slujba şi se muta la el. De atunci, formau un cuplu straniu, amestec de dragoste, ură şi dorinţă animalică, dirijat abil de Mandy Brown, al cărei creier înregistra toate avantajele materiale posibile de pe urma relaţiei cu Russian Louis Siegel.

Singura problemă care o obseda câteodată era modul în care avea să se debaraseze de amant, la momentul potrivit, adică atunci când se putea descurca singură. Era sigură de un lucru: Russian Louis nu era genul de om pe care să-l părăseşti explicându-i că vrei să-ţi refaci viaţa. Dându-şi seama că Mandy nu mai avea nevoie de el, putea să o ucidă. Fata era absolut convinsă de acest lucru, iar nenumăratele ghicitoare pe care le consultase spuseseră la fel. Trebuia deci să fie tot timpul cu un pas înainte.

Russian Louis Siegel ştia, dar nu părea deranjat. Teama de plecarea lui Mandy o îngropase adânc într-un colţ al minţii, aidoma fricii de cancer. Ştia că atunci când va veni vremea, se va bate şi va pierde, dar nu numai el.

Se ridică cu greu de pe fotoliu. Mâinile aproape că nu-i mai tremurau. Îşi cufundă faţa în apa din lavabou şi îşi acoperi chipul cu spumă de bărbierit „Hot”, care se încălzea automat la contactul cu pielea. Începu să se radă cu grijă. Vodca îşi făcuse efectul, şi se simţea mult mai bine. În fond, conversaţia cu oaspetele său neprevăzut îl incita teribil. I se părea amuzant ca un copil găsit în Brooklin să devină şeful uneia dintre cele mai puternice organizaţii din lume, chiar dacă şansele de a pierde ultima luptă erau foarte mari. Ultima luptă, dar nu toate şansele…

Începu să-şi maseze cearcănele cu o cremă foarte scumpă, fredonând uşor *Ring my bell.*

*
* *

Limuzina părea să aibă zece metri lungime, din cauza capotei masive. Nu se vedea nimic înăuntru, iar nenumăratele antene dădeau impresia că ascunde un radar. Malko aştepta sub

copertina hotelului *Kahala Hilton,* în căldura la fel de umedă ca întotdeauna. Imediat, din maşină coborî şoferul, cocoşat şi sprijinindu-se într-un baston. Ocoli limuzina, şchiopătând greoi, şi îi deschise impasibil portiera lui Malko.

— Domnul Siegel vă aşteaptă, spuse el cu un pronunţat accent new-yorkez. Vă rog să urcaţi.

Malko se conformă, cuprins totuşi de o uşoară teamă. Nu-şi luase arma, socotind că nu i-ar fi servit la nimic. Era însărcinat să obţină doar informaţii. Distrugerile aveau să urmeze, dacă era cazul.

În maşină era foarte răcoare, în contrast cu soarele puternic ce pătrundea prin capota transparentă şi panoramică.

Pentru o clipă, Malko fu tentat să creadă că greşise maşina. Partea stângă a imensei banchete era ocupată de o creatură apărută parcă din benzile desenate pentru adulţi. O brunetă cu un ten ca mierea, cu păr creţ şi ochi mari negri. Gura enormă cu buze sângerii, sânii obraznici şi rochia imitaţie de leopard, completau tabloul. Probabil că nu aflase de dispariţia modei mini, căci tunica nu-i cobora mai jos de coapse. Îi surâse larg lui Malko, întinzându-i o mână molatică.

— Bună dimineaţa. Lucrez pentru domnul Siegel. Voi avea grijă să nu vă plictisiţi. Mă numesc Susie.

De parcă Malko se putea rătăci... Limuzina demară elegant, lin ca un pachebot. În faţa banchetei se afla o consolă cu o frapieră din cristal, din care ieşea gâtul unei sticle de Don Perignon. Susie de aplecă şi destupă sticla, fără să-l consulte pe Malko. Geamul întunecat care îi despărţea de şofer se ridică uşor, transformând partea din spate a maşinii într-un univers confortabil şi răcoros. Susie îi întinse o cupă lui Malko, şi spuse:

— Bun venit la Honolulu. Până la vila domnului Siegel, drumul durează o jumătate de oră. Vă rog să vă relaxaţi...

Malko era atât de relaxat, încât se simţea stingherit. Întinse picioarele. Maşina era atât de lungă, încât se putea instala în ea un pat uriaş, în locul banchetei. Şampania era frapată, iar coapsele caramel ale „secretarei", plăcute la vedere. Bău paharul dintr-o înghiţitură. În dreapta putea zări crestele valurilor Pacificului, cu mulţimea de surferi, plaja şi cocotierii. Din difuzoarele ascunse se auzea o muzică în surdină.

— Vreţi să vă uitaţi la televizor? întrebă Susie.

Se aplecă spre consolă şi de după un panou apăru ecranul

unui mic aparat TV.

— Avem un video, explică ea cu vocea înmuiată în miere. Domnul Siegel se plictiseşte mereu în maşină.

Manevră câteva butoane şi ecranul se luminã. Un cuplu făcea dragoste, gâfâind conştiincios. Eternul seducător mustăcios călărea o blondă cu forme sinuoase, îmbrăcată doar în sutien. Maşina rula lin, de parcă stătea pe loc. Malko avea impresia că visează. În orice caz, Russian Louis Siegel voia să-l dezarmeze.

În stânga, Malko zări Diamond Head, culmea pietroasă şi pleşuvă. Se întrebă dacă nu cumva scopul spectacolului era să-i adoarmă neîncrederea, în vederea unui final mai puţin agreabil.

Cu gingăşia unei infirmiere, Susie puse mâna pe coapsa lui Malko. Privind în continuare spre ecran. Lui Malko i se păru ridicol să opună rezistenţă. Aşteptă continuarea, care nu întârzie. Susie întinse picioarele, suspinând. Degetele ei acţionau cu o gingăşie şi o precizie remarcabile. Limuzina coti la dreapta. Mişcarea puţin cam bruscă o proiectă pe Susie în faţă. Cu un gest foarte natural, fata îşi lipi corpul de pântecul lui Malko.

Poziţia nefiind probabil foarte confortabilă, îngenunche în faţa lui Malko, în aşa fel încât să nu acopere ecranul. Maşina puternică şerpuia pe colină. Din când în când se zărea Pacificul.

Din difuzorul de deasupra televizorului se auzi un uşor zumzet. Susie îşi accelerã mişcările, hotărâtă să-l facă să termine mai repede. Sânii scăpaţi din sutien se balansau greoi, în acest ritm, Malko nu mai rezistă şi ejaculă în gura docilă a lui Susie. Aceasta lăsă să treacă un timp, apoi se ridică şi se aşeză lângă el, ştergându-l cu un şerveţel. Cu aceeaşi voce muzicală, de parcă nu se întâmplase nimic, ea spuse, arătând spre ecran.

— Este un film produs de domnul Siegel. Se ocupă şi de cinema…

Evident, nu era vorba de *Ben Hur*… Limuzina încetini. Malko zări un gard alb, cu o cameră video deasupra. Maşina intră pe o alee şerpuind printr-o superbă grădină tropicală, urcând spre o clădire imensă care semăna cu Casa Albă…

Limuzina opri lin, şi şoferul apăru şchiopătând. Susie îi întinse lui Malko mâna cu unghii lungi şi roşii.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

După ce coborî, maşina porni imediat, poate după un alt vizitator. Dacă Susie se ocupa de el în acelaşi mod, mâncarea ei

nu costa prea mult... Malko privi înspre casă şi avu un şoc neplăcut. Două namile numai muşchi, îmbrăcate în alb, cu un aer ameninţător, îl aşteptau pe trepte. Erau mexicanii cu care avusese altercaţia în *jacuzzi*, gărzile de corp ale trupeşei Mandy.

Malko urcă treptele. Cel din dreapta înclină uşor din cap şi făcu un pas înainte.

— Trebuie să vă percheziţionez. Aşa e regula.

Malko se supuse. N-ar fi folosit la nimic să protesteze. Satisfăcuţi, cei doi îi făcură semn să-i urmeze. Intrară într-un hol uriaş, din marmură roz. Probabil că şi hârtia de la toaletă era roz în casa lui Russian Louis. Câteva mobile californiene înveseleau atmosfera. Unul dintre ucigaşi bătu uşor la o uşă, care prin dimensiuni părea furată de la Notre Dame... Imediat se aprinse un bec roşu şi gorila se întoarse spre Malko, spunând pe un ton gâtuit de emoţie:

— Domnul Siegel vă primeşte.

Malko se aştepta să audă trâmbiţele judecăţii de apoi... Intră într-un birou imens, a cărui podea era acoperită cu un covor alb. Pereţii albi şi ei erau împodobiţi cu picturi moderne.

Un bărbat îmbrăcat într-un pantalon alb foarte bine călcat şi o cămaşă mexicană brodată, îi veni în întâmpinare.

Cu toate că îl văzuse în fotografie, Malko fu surprins. Şi-l imagina mai scund şi mai bine conservat. Ridurile din jurul gurii semănau cu nişte cicatrice. Deşi proaspăt bărbierită, pielea feţei era albăstruie. Prin deschizăturile cămăşii de dantelă de culoarea untului, se zărea părul negru de pe piept. În ciuda vârstei, nu avea un fir alb. Când îi surâse lui Malko, îşi dezveli dinţii impecabili, care ar fi putut reflecta soarele. Strângerea lui de mână era la fel de călduroasă ca a unui politician veros.

— Bun venit la Honolulu, domnule Linge, spuse el cu o voce joasă şi cam spartă. Apreciez faptul că v-aţi deranjat să veniţi.

Luară loc pe o canapea bej, în faţa unei măsuţe pe care se aflau mai multe carafe cu suc de fructe şi două pahare. Russian Louis le umplu pe amândouă, bău dintr-al lui şi, oftând uşor, se întoarse spre Malko:

— Domnule Linge, aveţi idee de ce v-am cerut să veniţi aici?

Ochii îi semănau cu doi bulgări de smoală. Pe gâtul uşor ridat, se zbăteau două vene groase. Era încă o fiară în putere.

— Nu, spuse Malko, aproape sincer.

Surâsul de carnivor se accentuă.

— Aţi putut constata că, până acum, aţi fost tratat ca un prieten…

— Exact, spuse Malko.

— Bine.

Russian Louis îşi frecă mâinile, aprinse un Rothmans şi spuse alene:

— Domnule Linge, ce vă voi spune este foarte important. În fiecare dimineaţă, această cameră este controlată cu detectorul. Nu sunt microfoane, şi putem vorbi deschis. Mai întâi, vreţi să mă întrebaţi ceva?

Malko ezită.

— Cred că ar fi prostesc să vă întreb dacă dumneavoastră aţi organizat furtul şi şantajul, împreună cu consecinţele tragice ale acestora, spuse el.

Russian Louis Siegel făcu o mutră de parcă Malko ar fi văzut o tragedie acolo unde nu era vorba decât de afaceri.

— Nu, domnule Linge, n-ar fi o prostie. Eu am organizat totul. Un proiect la care am lucrat luni bune. Credeam că am atins perfecţiunea. Sunt surprins că aţi ajuns până la mine. Prevăzusem totul…

Malko preferă să păstreze secretul. Asculta fascinat povestea celui care sfidase CIA în propria lui ţară. Russian Louis Siegel continuă cu aceeaşi voce domoală:

— Domnule Linge, nu ştiu cine sunteţi, şi nici nu mă interesează. Ştiu însă pentru cine lucraţi.

— Pentru cine? nu se putu abţine Malko împiedica să întrebe.

— Pentru nişte oameni necinstiţi, domnule Linge.

Malko nu se aştepta la aşa ceva, şi rămase interzis. Americanul se aplecă spre el, cu degetul întins.

— Am tăcut un târg. Sunt un om de onoare. Când îmi dau cuvântul, mi-l ţin. Am luat cinci milioane de dolari, şi am dat înapoi documentele. Corect, nu-i aşa?

— Exact, recunoscu Malko, însă…

Russian Louis îl întrerupse:

— Aşteptaţi! N-aveau decât să mă lase în pace, domnule Linge. Aveam banii, ei îşi recuperaseră documentele, puteau face tot ce doreau. N-ar mai fi auzit niciodată de mine. (Îşi puse mâna pe piept.) Mai întâi, domnule Linge, eu sunt un bun american. Nu vreau să fac rău ţării mele. Problema era între guvern şi mine… Credeţi că ruşii nu mi-ar fi dat cinci milioane de

dolari pentru informaţiile pe care le deţineam? (Se lăsă pe spate.) Mi-ar fi dat zece.

Uimirea lui Malko îl împiedică să-şi găsească vorbele. Epuizat de tiradă, Russian Louis îşi recăpăta sufletul.

— A avut loc o crimă respingătoare, remarcă Malko. Domnul şi doamna Stockton…

— Rahat! Nimic personal. Oamenii mor în fiecare zi, pentru mai puţin de atât. Era necesar, pentru siguranţa mea.

— Anumite persoane din agenţia federală despre care vorbiţi n-au fost de acord, spuse Malko. În plus, sunt convinşi că aţi păstrat fotocopii ale documentelor pe car le-aţi înapoiat. Acest lucru paralizează operaţiunea în cauză.

— Sigur că am fotocopii, exclamă Russian Louis Siegel, indignat. Din fericire, am prevăzut necinstea prietenilor dumneavoastră, altfel ce m-aş fi făcut? Ar fi venit aici, şi poc, poc, poc…

Gestul lui elocvent mătură aerul ca o armă automată. Îşi şterse fruntea şi îşi turnă un pahar din băutura lui favorită, pe care îl dădu peste cap.

Malko începu să înţeleagă unde bătea americanul. Acesta continuă:

— Deci, au hotărât să mă prindă. Au făcut apel la dumneavoastră, sau au descoperit totul singuri. Nu ştiu, şi nici nu-mi pasă. Aţi ajuns până „Sugar Mama”… (Clătină din cap.) Proasta asta s-a sinucis… Trebuie să vă spun că m-aţi luat prin surprindere. Nu ştiam de fotografie. Toanta i-a telefonat lui Mandy, povestindu-i totul…

— Aţi asasinat-o, zise Malko, şi aţi încercat să mă lichidaţi şi pe mine.

— Desigur! zise Russian Louis, la fel de indignat. Era ceva intolerabil. Vreau să fiu lăsat în pace.

Din ce în ce mai bine. „Bietul” american se aplecă spre Malko:

— Ştiţi că aţi avut tupeu să veniţi la Honolulu? Puteaţi fi mort de acum două zile. Doar pentru că sunteţi o persoană inteligentă…

Malko nu se putu abţine şi surâse.

— Să fim serioşi. Ştiţi pentru cine lucrez. Chiar dacă mă ucideţi, vor veni alţii. Există deja alţii aici. Dacă nu ies din vilă…

Siegel făcu o mutră ofensată.

— Domnule Linge, n-am nimic cu dumneavoastră. Sunteţi

invitatul meu. Ştiu foarte bine că nemernicii din guvern sunt acum la curent, iar dacă nu, vor fi convinşi să acţioneze după ce le veţi relata conversaţia noastră…

Malko nu reuşea să plaseze niciun cuvânt. Cu ochii injectaţi, Siegel îndreptă spre el un deget acuzator.

— Ştiţi de ce m-am hotărât să joc această festă guvernului? întrebă el.

— Nu, recunoscu Malko, care era din ce în ce mai stupefiat.

— Nemernicii m-am făcut să pierd şase milioane de dolari, pe mine şi pe asociaţii mei, declară indignat Siegel. Restricţiile de benzină au făcut ca nimeni să nu mai vină la Las Vegas… Deşi le-am jurat că nu sunt probleme, nu ne-au crezut…

„Au dreptate, îşi spuse Malko în sinea lui. Toate cazinourile din Las Vegas îşi făceau publicitate pretinzând că benzina curgea în valuri în Nevada, deşi toate pompele erau goale… Sute de naivi rămăseseră în pană în deşert, cumpărând combustibilul la preţul aurului. Aşa se puseseră bazele unui nou şi fructuos şantaj…”

— Totuşi nu guvernul a creat penuria de benzină, remarcă el. Aţi auzit de arabi?

— La naiba cu arabii! urlă Siegel, ieşindu-şi brusc din fire. E vorba de afurisitul ăsta de guvern, care îşi bate joc de noi, împiedicându-ne să ne câştigăm pâinea…

Se înfuriase. Îşi mai turnă un pahar mare de suc de ananas şi îl bău dintr-o înghiţitură, apoi îşi şterse fruntea cu o batistă. Malko îl studia, întrebându-se cât era teatru şi cât realitate, şi mai ales unde voia să ajungă.

— Domnule Siegel, spuse el, uciderea Dianei Hogg a fost un lucru stupid. Ştiaţi că avem fotografia, şi până la urmă v-am fi găsit. Avem mijloace, şi cei pentru care lucrez voiau să ajungă la dumneavoastră cu orice preţ.

Russian Louis Siegel clătină din cap, cu aerul copleşit al unui profesor în faţa unui elev mărginit.

— Eram convins că nu puteam opri banda asta de ticăloşi, dar speram să priceapă că nu glumesc şi astfel să se lase păgubaşi. Proasta aia nu era de folos nimănui, şi oricum ar fi sfârşit rău.

Russian Louis îşi mai turnă puţin din amestecul lui infernal, privindu-l amuzat pe Malko. Clătină din cap, trecându-şi degetele prin părul ca smoala.

— Aveţi aerul unui tip de treabă, zise el, ar trebui să lucraţi

pentru mine, nu pentru măscăricii ăia...

Malko îşi reprimă un surâs:

— Nu asta e problema, spuse el. Mi-aţi cerut să vin aici. Ce mesaj vreţi să transmiteţi celor pentru care lucrez?

Prin ochii negri ai americanului trecu o sclipire feroce, întinse gâtul ca o pasăre de pradă.

— Un mesaj foarte simplu, zise el răguşit şi încordat. Să se ducă la naiba!

Malko se şi vedea transmiţându-i-l lui David Wise. De fapt, se cam aşteptase la aşa ceva. Dacă gangsterul era atât de sigur pe el, risipind îndoielile celor de la CIA asupra responsabilului de oprirea misiunii, însemna că se situa pe o poziţie de forţă.

— Adică? întrebă el.

— Foarte simplu, zise Russian Louis. Ticăloşii mă pot împuşca oricând doresc, dar nu le va folosi la nimic... în următoarea oră, toate fotocopiile vor ajunge la *New York Times*, la *Washington Post,* la *Los Angeles Times* şi la ambasada rusă de la Washington, indiferent dacă am creierul ţăndări. Acolo unde voi fi, nu-mi va mai păsa.

Se lăsă din nou tăcerea. De afară se auzea zgomotul surd al valurilor izbindu-se de stânci. Cerul era acoperit, iar căldura sufocantă. Prin ferestrele biroului se zărea terasa albă cu şezlonguri şi umbrele.

— Înţeleg, spuse Malko. Nu veţi face nimic dacă sunteţi lăsat în pace.

— Absolut corect, fu de acord Russian Louis. Nu vreau să văd în jurul meu niciun măscărici. Dumneavoastră însă sunteţi un tip de treabă, şi mă puteţi vizita oricând.

Se întrerupse brusc. Cineva deschisese uşa.

— Am spus doar să nu... răcni el.

Se calmă brusc. În cadrul uşii apăruse trupeşa Mandy, cu părul căzând valuri pe umeri. Purta doar un bikini minuscul, mulat pe pântecul plat. Sânii bronzaţi, rotunzi şi fermi, împingeau aerul cu insolenţa celor douăzeci de ani. Malko zări lucirea ucigaşă din privirea lui Russian Louis, în timp ce Mandy traversa încăperea, unduindu-şi provocator şoldurile.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mandy! explodă el pe un ton mai potolit însă, nu vezi că nu sunt singur?

Mandy Brown se opri la un metru de el, provocatoare şi lipsită de orice jenă, şi spuse cu o voce dulce şi vulgară:

— Iubitule, vreau să merg la cumpărături. Voiam doar nişte bani. Îţi jur că n-am ascultat discuţia.

— Nu e vorba de asta. Răcni Siegel, nu vezi că eşti goală?

— Oh!

Mandy îşi privi sânii de parcă nu erau ai ei, apoi se apropie, atingându-l uşor pe Malko. Îl sărută pe Russian Louis pe gura strâmbată de furie.

— Scuză-mă, dragule, sunt sigură că domnul nu se simte şocat. Toată lumea face aşa pe plajă.

Russian Louis se sufoca de furie. Se scotoci în buzunar şi scoase un teanc de bancnote de o sută de dolari, pe care îi trânti în mâna cu unghii lungi roşii a lui Mandy.

— Şterge-o, zise el, şi pune ceva pe tine înainte să pleci. Nu eşti o târfă.

— O.K., iubitule, zise Mandy. La revedere.

Traversă din nou încăperea, unduindu-şi şi mai tare şoldurile. Cu mâna pe clanţa uşii, se întoarse şi spuse pe un ton mai serios:

— Ar trebui să mai inviţi din când în când pe cineva. M-am săturat să stau cu gorilele tale, cu care nu am ce vorbi. Când vreau să văd animale, mă duc la zoo. M-am săturat să stau ca la închisoare. Prietenul tău pare simpatic...

Malko crezu că Russian Louis avea să o strângă de gât. Schiţă un gest şi se trânti din nou pe canapea. Mandy trânti uşa, lăsând un urmă o boare de parfum. Târfă de lux. Malko înregistrase în minte scena. Mandy ştia foarte bine că se afla acolo, iar banii nu erau decât un pretext. Dintr-un motiv pe care încă nu-l cunoştea, dorise să-l vadă mai de aproape.

— Prietena dumneavoastră e fermecătoare, spuse el cu diplomaţie.

Russian Louis Siegel mormăi ceva despre târfele care nu ştiu cât noroc au, şi îşi mai turnă un pahar cu suc de ananas. Părea că nu-şi poate aduna gândurile. Malko îl studia.

Îşi dezvăluise punctul sensibil. Când era vorba de Mandy, pasiunea lua locul raţiunii... De altfel, tânăra degaja un magnetism animalic, care îl învăluise şi pe Malko. Nefericitul şef de la CIA fusese şi el o pradă sigură, iar asta îl costase scump. Mandy era probabil genul de femeie capabilă să facă dragoste cu absolut oricine, din moment ce asta i-ar fi adus un avantaj. Firea ei stârnea pasiuni în orice bărbat; doritor de a poseda.

Dragostea şi dorinţa păleau în faţa orgoliului de a avea un asemenea animal imprevizibil şi alunecos. Vocea aspră a lui Russian Louis îl smulse pe Malko din gânduri;

— Aţi auzit ce aveam de spus. Transmiteţi-le încuiaţilor acelora din guvern să mă lase în pace. Pot scoate din ocean câte submarine vor, mie nu-mi pasă. Nu le-am cerut medalia Congresului, ci doar să nu mă vâneze. Dacă procedează aşa, nu se va întâmpla nimic.

— Şi fotocopiile? întrebă Malko.

— Vă dau cuvântul meu că nu mă voi folosi de ele, zise Siegel. Cuvântul meu de onoare.

Se ridică. Pe chipul lui era evident că episodul cu Mandy îl iritase mai mult decât discuţia cu Malko. Acesta se ridică şi el. Misiunea lui de conciliere luase sfârşit.

Russian Louis îl conduse până afară. Limuzina se întorsese, iar gorilele dispăruseră. Plecaseră împreună cu Mandy la cumpărături. Siegel îi strânse cu putere mâna. Îi revenise buna dispoziţie.

— Se pare că *Glomar Explorer* e la Maui, zise el. Ce nostim. Acolo l-am văzut pentru prima dată, şi atunci mi-a venit ideea. Spuneţi-le proştilor că pentru spionaj, n-ar fi trebuit să aleagă un loc plin de turişti. Sunt de-a dreptul tâmpiţi, atâta vreme cât au o bază navală la Oahu... (Clătină din cap.) Din fericire, eu nu lucrez aşa! În sfârşit... Nu uitaţi propunerea mea. Nu sunteţi prost, viitorul vă aşteaptă în această ţară, alături de mine. Nu păreţi american.

— Sunt austriac, îl corectă Malko.

— Nu face nimic, zise Siegel îngăduitor, nu sunt rasist. Toţi am venit din Europa. Salut.

Închise cu mâna lui portiera limuzinei. Şoferul diform se aşezase la volan. Conduse mult mai brutal decât la venire. Vacanţa se terminase. Russian Louis îşi dezvăluise puterea în faţa lui Malko, pentru ca acesta să transmită mesajul celor de la CIA. Un mesaj foarte scurt: „Duceţi-vă la naiba!” Malko întoarse capul. Casa albă dispăruse în spatele vegetaţiei tropicale.

David Wise avea să fie încântat...

Capitolul XIII

Tolănit pe canapeaua din salon, Frank Danon răsucea în mână paharul, agitând cuburile de gheaţă care scoteau un zgomot agasant. David Wise, care făcuse un drum de zece ore, avea o mutră de parcă îşi îngropase toată familia. Se plimba între cele două uşi ale camerei, în spatele cărora stăteau de pază Chris Jones şi Milton Brabeck.

Cei doi sosiseră cu o oră înainte, aduşi de un Learjet al Companiei, ca urmare a convorbirii avute de Malko.

În ciuda cerului aproape albastru, a cocotierilor şi a priveliştii splendide, atmosfera din încăpere era tensionată. Malko făcuse un raport detaliat asupra vizitei în Honolulu, cel puţin în privinţa discuţiei cu Russian Louis Siegel. Cei doi funcţionari CIA erau absolut consternaţi. David Wise se opri în faţa lui Malko şi spuse cu o voce lugubră:

— Nu avem decât două alternative: să ducem *Glomar Explorer* la fier vechi, sau să le permitem turiştilor să-l viziteze. La cât a costat, vom amortiza pierderea în două, trei secole.

O tăcere zdrobitoare urmă acestei preziceri funeste. Chris Jones cercetase amănunţit apartamentul de la Kahala Hilton, în căutare de microfoane. *Glomar Explorer* aştepta de mai multe zile semnalul de plecare, iar ziariştii începeau să-şi pună întrebări. Situaţia nu putea dura la nesfârşit. Marina detaşase de la baza Hickam un submarin atomic, care staţiona la suprafaţă, în speranţa că va deturna atenţia presei, dar nu reuşise decât să o stârnească.

Maui era o mică insulă la cincizeci de minute de zbor de Oahu, unde totul se ştia, iar locuitorii începuseră să se mire de prezenţa navei stranii, ancorate în larg, de care nimeni nu se putea apropia.

O operaţiune de şapte sute de milioane de dolari se baza pe credibilitatea lui Russian Louis Siegel. De când se întorsese de la întâlnire, Malko răsucea problema pe toate părţile. Anumite amănunte îl deranjau.

— De ce nu putem avea încredere în Siegel? întrebă el, văzând cât era David Wise de panicat. Cât timp poate dura operaţiunea Matador? Care este perioada critică de aducere la suprafaţă a submarinului?

— Cincisprezece zile, răspunse posomorât David Wise.

— Chiar dacă după aceea totul se află, nu mi se pare atât de grav, pledă Malko. Aveţi submarinul, şi nimeni nu-l poate recupera din apele americane. Din contră, veţi avea parte de publicitate favorabilă. Cred că Siegel se simte foarte puternic, dar, în acelaşi timp se teme şi vrea să-şi cumpere liniştea. Îşi va respecta angajamentul dacă încetaţi să-l mai hărţuiţi, chiar dacă îl veţi lichida după aceea. Mijloace sunt destule... Mi-a amintit că dacă ar fi vrut să vândă documentele ruşilor, ar fi putut să o facă. Spunea că înainte de toate e american, şi problema este o reglare de conturi între el şi guvern...

Văzând expresia lui David Wise, Malko înţelese că făcuse o gafă...

Şeful operaţiunilor îl privi compătimitor.

— Dragul meu Malko, aş vrea să vă spun două lucruri... Primul ar fi că nu e vorba doar de ruşi. Nu uitaţi că aceste documente sunt dovada că în schimbul ajutorului tehnic la construirea vasului, Compania a obţinut de la guvernul federal, cu aprobarea Casei Albe, o scutire de impozit de o sută cincizeci şi şase de milioane de dolari în favoarea celor care ne-au ajutat. Vă daţi seama de consecinţele politice pentru administraţie? Dacă informaţia ajunge la *Washington Post,* zburăm toţi. Chiar şi imaginea preşedintelui va fi alterată, cu toate că nu el a mijlocit afacerea, dar este la curent cu ea, la fel şi Consiliul Naţional de Securitate...

— Înţeleg, spuse Malko, dar este un risc calculat care trebuie asumat; poate, că ar fi de preferat, îl loc să anulaţi operaţiunea.

— Poate, recunoscu David Wise, dar din nefericire nu e tot. Russian Louis Siegel v-a aiurit. Permiteţi-mi să vă arăt o fotografie.

Scoase din mapă o poză alb negru, luată cu teleobiectivul. Malko recunoscu terasa vilei lui Siegel, pe care se aflau trei persoane. Gangsterul în cămaşă, şi ceilalţi doi în costume cu cravată.

— A fot făcută acum trei zile, explică David Wise, de către agenţii FBI. Suntem în legătură cu ei din pură rutină, pentru că

ne interesează cei doi.

— Cine sunt? întrebă Malko.

David Wise lăsă să treacă un moment de tăcere, apoi spuse pe un ton grav:

— Doi membri ai consulatului rusesc la San Francisco. Unul dintre ei este un ofiţer KGB, pe care îl cunoaştem demult. Sunt în vacanţă, vorba vine, dar primul lucru pe care l-au făcut a fost să alerge la Siegel. Nu credeţi că e o coincidenţă stranie?

— Absolut, recunoscu Malko, furios pe sine.

Russian Louis Siegel îl aiurise cu declaraţia lui de patriotism. David Wise continuă:

— Cei din Crima Organizată nu se dau în lături de la nimic. Amintiţi-vă de Jimmy Hoffa. L-au lichidat cu sânge rece sub nasul FBI-ului, care ştia foarte bine cine avea interes să moară. Nu s-a putut întreprinde nimic contra lor, iar executanţii nu vorbesc niciodată. Nici măcar nu i-au găsit cadavrul. Cu toate acestea, se ştie că a fost ucis... Russian Louis Siegel nu va ezita să se folosească de ruşi. Singurul preşedinte SUA pe care îl respectă este cel imprimat pe bancnota de o sută de dolari. Imaginaţi-vă că marina rusească inspectează *Glomar Explorer* chiar după recuperarea submarinului. Dintr-o singură lovitură, le recuperează pe amândouă. Ce facem atunci? Atacăm flota rusească? Îl vedeţi pe preşedinte ordonând aşa ceva?

Nu. Malko nu-l vedea dând un asemenea ordin...

— Credeţi că a tratat deja cu ruşii?

David Wise clătină din cap.

— Nu cred. Nu avem nicio informaţie directă. Cei doi au plecat să facă turul arhipelagului, urmând să se ducă apoi în California. Am impresia că doar le-a spus că are ceva interesant de vânzare şi că o să înţeleagă despre ce e vorba. Îi supraveghem prin mijloace electronice, dar nu suntem siguri că vom avea un rezultat. KGB-ul lucrează încet, aşa că avem un răgaz. Din acest moment, Siegel trebuie scos din luptă.

Iarăşi ideea lui fixă. Malko întorsese problema pe toate părţile, dar nu avea o soluţie.

— Mărturisesc că nu ştiu cum, spuse. Russian Louis a fost categoric. Dacă păţeşte ceva, documentele vor fi făcute publice. Probabil că are mai multe fotocopii.

— Le-a înmânat unuia dintre avocaţii Mafiei, spuse David Wise. Va trebui să aflăm cui, dar aceşti oameni nu vorbesc. Nici

măcar nu vor să ştie ce se află în plicuri.

— Vreţi să spuneţi că un asemenea avocat nu s-ar amesteca în aşa ceva din cauza Companiei? întrebă el.

— Nu ştiu, recunoscu franc David Wise. Chiar şi pentru un avocat al Mafiei, e dificil să intre în conflict cu Compania într-o problemă de securitate naţională. În consecinţă, avem mijloace legale, ca să le facem o groază de necazuri. Numai că Russian Louis Siegel şi-a luat măsuri de precauţie, şi nu ştim cui i s-au încredinţat documentele...

Se întorceau de unde plecaseră. Ceva îl sâcâia pe Malko.

— Nu înţeleg atitudinea lui Russian Louis, spuse el. Ştie că momentan există două posibilităţi. Sau anulaţi pur şi simplu operaţiunea Matador, sau aveţi încredere în el, şi continuaţi. În ambele cazuri, va veni un moment în care va lăsa garda jos, şi vă puteţi asmuţi oamenii pe el. Ştie acest lucru, nu e prost, şi mai ştie că vreţi să-l răzbunaţi pe Stockton. Înseamnă că are un plan de care nu ştim, legat poate de sejurul lui în Hawai. Câştigă timp, şi apoi vă scapă printre degete. Cele cinci milioane de dolari îi servesc probabil la ceva. Trebuie să găsim adevăratul motiv al prezenţei lui în Hawai. Cu siguranţă că este în legătură cu ce intenţionează să facă după aceea...

David Wise surâse amar.

— Aveţi perfectă dreptate, dar avem mâinile legate. Aţi recunoscut şi dumneavoastră. Nu se pune problema să-l supraveghem ca să aflăm unde îşi ţine documentele. Doar dacă nu vă deghizaţi în fantomă...

— La fel de bine mă pot deghiza în trădător, spuse Malko.

David Wise se încruntă.

— În trădător? Ce înseamnă asta...

— Se pare că Russian Louis Siegel mă simpatizează. Mi-a propus să lucrez pentru el. Am deci posibilitatea să-l vizitez din nou, fără să declanşez maşinăria infernală... şi să văd dacă putem să-i înfrângem sistemul de apărare.

A complota împotriva lui Siegel era ca şi când ar fi dezamorsat o bombă cu întârziere. Dacă nu tăia *toate* firele, maşinăria îi exploda în faţă... Or, Malko era departe de a şti unde duceau toate firele. În faţa tăcerii reprobatoare a celor doi, înţelese că mersese prea departe cu propunerea lui.

— Oricum, spuse el, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, există în fiecare zi zboruri spre Los

Angeles. De acolo, pot ajunge uşor în Europa.

Tăcere de moarte. David Wise şi Frank Danon se priviră perplecşi. Wise făcu un efort vizibil şi întrebă:

— Aveţi vreun plan în continuare?

Malko negă din cap.

— Dumneavoastră aveţi?

— Nu, mărturisi americanul, dar am un răgaz de o săptămână ca să rezolv problema, într-un fel sau altul. După aceea, punem cruce operaţiunii Matador... Chiar dacă îi vom trage un glonţ în cap ticălosului.

— Va fi cea mai costisitoare execuţie capitală din istoria Statelor Unite, remarcă amar Malko.

Agasat, David Wise se ridică şi îşi turnă un pahar de whisky, semn de mare agitaţie la el.

— Atunci ce propuneţi? întrebă el brutal. Vreţi să vă angajaţi în solda lui Siegel? Credeţi că va fi de ajuns ca să vă încredinţeze toate secretele? Sunteţi naiv.

Malko nu răspunse. Îşi aduse aminte de privirea întunecată a gangsterului. Jucase rolul patriotului, de ce n-ar fi jucat teatru în continuare? David Wise avea dreptate. Doar un miracol îi mai putea salva. Americanul oftă.

— Să nu ne amăgim, zise el, orice am face. Am căzut în cursă. Un atac pe faţă contra lui Siegel nu intră în discuţie, chiar dacă l-am face praf înainte să spună „au”. Nu glumeşte când spune că şi-a luat toate precauţiile. Intrăm în belea, şi ne vor pune în cârcă o crimă...

„Cât despre recuperarea nenorocitelor acelea de fotocopii, nu văd cum. Ce crezi, Frank?”

Acesta clătină din cap.

— N-aş vrea să vă dau speranţe, domnule, dar nu este posibil. Tipul are legături peste tot, mulţi bani şi o armată de avocaţi. Dacă secretul trebuie păstrat cu orice preţ, nu putem face nimic.

David Wise îi aruncă o privire elocventă lui Malko.

— Asta e, zise el, cred că Frank a rezumat situaţia. Ne-am băgat capul în rahat, şi o să mâncăm tot. Plec imediat la Washington. În cazul în care nu avem un plan de rezervă, nu văd ce aş mai putea face aici pentru dumneavoastră. Am putea lua amândoi acelaşi avion.

Cu ochii întredeschişi, Malko revedea în minte întâlnirea cu

Siegel. Brusc, o imagine făcu „clac”.

— Ar mai fi poate o modalitate să-i spargem apărarea, spuse ei. Aţi auzit de calul troian?

Frank Danon făcu ochii mari, iar David Wise îl privi fix pe Malko, fără să înţeleagă prea bine.

— Ce legătură are calul troian cu afacerea noastră?

Malko surâse.

— Este un procedeu des folosit în cursul istoriei. Trebuie doar să găsim calul…

— Aveţi dumneavoastră unul?

Tonul lui David Wise era aproape agresiv.

— Poate, spuse Malko, un animal minunat care a costat deja viaţa a trei persoane: Mandy Brown.

David Wise tresări:

— Această, această…

Voia să spună „târâtură”, dar nu îndrăznea. Malko surâse.

— Dragul meu David, nu ne putem alege întotdeauna aliaţii. Mandy Brown este singura noastră şansă să-l înfrângem pe Siegel. Merită să încercăm.

Americanul îl privea cu ochii holbaţi.

— Ce aveţi de gând să-i promiteţi? Nu ne putem angaja. E o criminală.

— Nu-i voi promite nimic, îl linişti Malko. Acţiunea se va purta pe alt plan.

— Ce vă face să credeţi că e dispusă să vă ajute? Din câte ştim, e complice cu Siegel.

— Intuiţia mea, spuse Malko, dar m-aş putea înşela…

Dacă se înşela, avea să fie cu siguranţă ultima greşeală din viaţa lui.

Capitolul XIV

Malko privi ochiul stins al camerei video cocoţate pe gardul alb, ca un vultur, şi apăsă pe butonul soneriei După aerul climatizat din maşină, i se păru că intrase în saună. În cursul

dimineţii plouase, şi Pacificul era încă agitat. Aşteptă o bună bucată de vreme. Difuzorul de deasupra soneriei se încăpăţâna să tacă. De la poartă, casa albă a lui Siegel nici măcar nu se vedea. Încercase să telefoneze, dar în zadar.

Apăsă din nou pe buton, de această dată cam un minut, şi răbdarea îi fu recompensată. Se auziră paşi în spatele gardului şi o voce întrebă fără să deschidă:

— Cine e?

— Îl caut pe domnul Siegel, strigă Malko.

— Domnul Siegel nu aici.

— Unde este?

— Domnul Siegel plecat Maui.

Maui! Acolo se afla *Glomar Explorer.* Malko simţi că inima i-o ia razna.

— Cum pot lua legătura cu el acolo? strigă el prin gard.

— Domnul Siegel acasă la el, zise vocea.

Paşii se îndepărtară. Malko se uită înspre maşină. Ce căuta Siegel la Maui? Oricum, pentru a încerca să-şi aplice planul, trebuia să-i vorbească. Maui era la doar o jumătate de oră de zbor de Oahu. Avea să-l găsească pe gangster. Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre *Kahala Hilton.*

*

* *

Un miros dulceag, semănând ciudat cu cel de marijuana, plutea ca un nor invizibil în restaurantul de la *Pioneer Inn,* de parcă toţi clienţii erau drogaţi. Cu toate acestea, cei din jurul lui Malko fumau doar ţigări nevinovate... Micuţa clădire din lemn cu un singur etaj, construită în stilul secolului trecut, ocupa o suprafaţă pătrată, chiar în faţa portului de pescuit din Lahaina, lângă o plajă umbroasă cu bananieri centenari. *Pioneer Inn*, cu marinarul din lemn de la intrare, cu pereţii acoperiţi cu obiecte marinăreşti vechi, cu barul irlandez şi cu pianul mecanic, avea un aer foarte folcloric. Prin ferestre se vedeau surferii cocoţaţi pe planşe, agitându-se printre valuri, undeva în dreapta portului. Malko îşi înmuie buzele într-un amestec albicios şi ciudat: lapte de cocos, împreună cu o porţie de rom care ar fi pus jos şi un cal. Mirosea la fel de greţos ca boarea care plutea pe toată insula.

Întreaga coastă de la Maui era un câmp imens de ananaşi şi de trestii de zahăr. Piscurile abrupte, acoperite de junglă, între care doi vulcani stinşi, formau cea mai mare parte a insulei, accesibile doar pe câteva drumuri înguste. Adevăratele şosele făceau înconjurul insulei. Investitorii prinseseră rădăcini acolo. Din nord, de la Kapalua, până la Olowalu, în sud, hotelurile şi vilele se înşirau ca la Miami. Din fericire, zona era departe de zidul de ciment de la Waikiki: Lahaina, cea mai veche coastă a insulei, fusese complet refăcută în lemn, n-avea niciun bloc, şi semăna cu Saint-Tropez, rectilinie şi tropicală, cu zece magazine pe metru pătrat şi înfiorătoare blocaje de circulaţie pe singura stradă. Farmecul caselor „vechi" de lemn rezistase turismului în masă. Maui era considerată încă drept insula cea mai bine păstrată şi cea mai frumoasă din arhipelag.

Malko sosise la Maui cu câteva ore înainte, cu un avion al companiei Aloha Airlines, care aterizase la Koanapali Airport, o simplă pistă croită printre plantaţiile de trestie de zahăr, chiar pe malul oceanului. Se instalase într-un hotel mare şi sinistru, pentru miliardari obosiţi, *Kapalua Bay Resort.* Paharul de apă costa un dolar şi, culmea snobismului, camerele nu aveau nici radio, nici televizor..

Graţie „legăturii" CIA la Maui, Malko aflase că Russian Louis Siegel frecventa golful din faţa hotelului. Malko avea întâlnire cu „legătura" lui la sfârşitul zilei. Plăti, şi plecă de la *Pioneer Inn.* Soarele apunea. Malko se duse pe malul oceanului. Vasele de închiriat stăteau aliniate. În depărtare, spre vest, se zărea silueta lipsită de vegetaţie a insulei Molokai. *Glomar Explorer* era ancorat la două mile de ea, invizibil din cauza pâclei.

Ce idee, să alegi o staţiune turistică pentru o misiune de spionaj atât de importantă! Hotărât lucru, CIA avea o concepţie bizară despre secrete... Chris Jones şi Milton Brabeck, sosiţi cu acelaşi avion, se înghesuiseră împreună cu ceilalţi implicaţi în operaţiunea Matador, într-o vilă, undeva mai în nord, pe Lahaina Road, achiziţionată discret de CIA. Aşteptau ordine. Malko nu ştia cum aveau să decurgă lucrurile, încrezându-se doar în instinct... Călătoria în Maui risca să fie una fără întoarcere, dacă Siegel îi descoperea jocul... Nu mai putea da însă înapoi. În spatele lui, o voce întrebă brusc:

— Domnule, credeţi în Dumnezeu?

Malko se întoarse. O fată tânără îl privea. În picioarele goale,

cu o rochie de dimie bej mulându-se pe nişte sâni enormi şi cu părul strâns în coc, părea desprinsă dintr-un film biblic. Avea buze groase şi privirea limpede. Pe fiecare deget purta un inel, iar pe umăr îi atârna o taşcă de instalator… Malko îi surâse.

— De ce nu, spuse el, dar în care Dumnezeu?

— În Krishna, răspunse fata, de parcă ar fi fost de la sine înţeles. Aţi auzit de Krishna?

— Este una dintre marile divinităţi hinduse, spuse Malko.

O licărire de satisfacţie sclipi în ochii limpezi ai fetei, care îl luă de braţ.

— Minunat! exclamă ea, sunteţi de-al nostru. Eu sunt un copil al lui Krishna.

Cuprinsă de elan, îl sărută pe amândoi obrajii, sub privirile uimite a două americance bătrâne, care admirau surferii. Malko bătu în retragere:

— Doar pentru că am auzit de Krishna, nu înseamnă că fac parte din secta voastră, remarcă el. Am vizitat doar India de mai multe ori…

Cunoştea secta copiilor lui Krishna. Fuseseră recent condamnaţi în California pentru trafic de stupefiante. Încă o escrocherie pentru debili mintal, aidoma fetei care îl agăţase… Ar fi putut fi splendidă, bine îmbrăcată şi puţin mai curată. Fata îl apucă de braţ, hotărâtă să nu-l lase să plece.

— Trebuie neapărat să vorbim despre Krishna, spuse ea. Este foarte important. Sunt aici ca să adun fonduri în vederea fondării unei comunităţi la Maui…

Aceeaşi poveste… Ca să scape de ea, Malko îi strecură în mână o hârtie de zece dolari. Ea îi respinse indignată:

— Nu cerşesc! Am să vă dau în schimb o carte despre secta noastră.

— Nu, mulţumesc, spuse Malko.

— Atunci, ce aş putea să vă dau în schimb?

Malko ezită, vrând să spună „pe tine”, dar nu prea avea chef de ea. Cuprinsă parcă de o inspiraţie subită, fata îi şopti la ureche.

— N-aţi vrea puţin *pakalolo*? Acum e vremea recoltei. Nu fumaţi din când în când?

Malko era intrigat în mod serios.

— Cum adică, vremea recoltei? Nu e totuşi ceva legal, nu?

Ea râse, clătinând din cap.

— Sigur că nu, dar toată lumea plantează aşa ceva pe munte, printre trestiile de zahăr şi ananaşi, mai ales în această parte aproape pustie a insulei, între Kapalua Beach şi şoseaua 34. Se recoltează la sfârşitul lui iunie; apoi este trimisă în California şi peste tot în lume. Cunosc pe cineva care se ocupă cu aşa ceva. Putem merge acolo astă seară, dacă doriţi. Trebuie să fumaţi, asta luminează spiritul, şi ne apropie de Dumnezeu…

Devenise lirică. Malko se hotărî să ia distanţă.

— Nu mă prea tentează, şi am o groază de lucruri de făcut, spuse el. Cred că trebuie să vă părăsesc…

Adepta lui Krishna nu dezarmă. Luând-o pe urmele lui Malko, spre maşina parcată lângă plantaţia de bananieri.

— Ar fi bine să sacrificaţi măcar un minut, spuse ea. Gândiţi-vă la suflet. Dacă vreţi să mai stăm de vorbă, nimic mai simplu, locuiesc la nişte prieteni, într-o căsuţă, între Pionner Sugar Mill şi benzinăria Texaco de pe Honoapilani Hiway.

Coşul înalt al vechii fabrici de zahăr domina casele de lemn din Lahaina. Un trenuleţ antic o lega de plantaţiile de trestie de zahăr, făcând deliciul turiştilor. Funcţiona din 1860 şi fusese modernizată.

— Să vedem dacă am timp, promise Malko.

Fata îl strânse cu putere de braţ.

— Veniţi, vom vorbi despre Krishna. Casa mea este chiar lângă locul unde sunt încărcate camioanele. Vă puteţi ghida după bariera galbenă de lemn.

— O.K., spuse Malko, vrând să scape de ea, şi urcă în maşina închiriată.

— Mă cheamă Lisa. Unde locuiţi? întrebă fata, agăţându-se de portieră.

— La *Kapalua Bay Resort.*

Ea îl privi cu un soi de admiraţie lacomă.

— Înseamnă că sunteţi bogat, e cel mai scump hotel de pe insulă… Aţi putea contribui cu mulţi bani, dacă reuşesc să vă conving…

— Poate, spuse Malko amuzat.

În mod vizibil, adepta lui Krishna era dispusă să plătească în natură pentru asta. Se aplecă spre el şi îl strânse în braţe, lipindu-şi de el sânii mari.

— Pe curând, sper.

Se îndepărtă în direcţia restaurantului *Pioneer Inn*, şi Malko

demară. Mai întâi trebuia să evalueze situaţia şi să afle tot ce putea despre Siegel, în aşa fel încât să atace pe teren solid. Pentru moment, avea întâlnire cu informatorul CIA. Un anume Bob Meyer, care oficial era agent imobiliar.

*
* *

Cabana de lemn ridicată lângă Limahana Place, de-a lungul căii ferate ce străbătea plantaţia de trestie de zahăr, nu arăta cine ştie ce.

O firmă din neon anunţa „Robert Meyer Real Estate”. Malko parcă Ford-ul la baza taluzului şi urcă treptele. În faţă era un restaurant *Pizza Hut*, iar camioanele cu trestie de pe Honoapilani Hiway făceau un zgomot neîncetat. Un bărbat aproape chel, purtând o cămaşă înfloratăşi ochelari cu lentile groase, ridică privirea şi îi adresă un surâs comercial forţat.

— Bună ziua, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt prieten cu Doggie, spuse Malko.

Bob Meyer privi neliniştit spre uşă, se ridică, luă o plăcuţă pe care scria „Închis”, punând-o în geam, şi îi veni în întâmpinare. „Doggie” era numele de cod al şefului agenţiei CIA la Honolulu, cel care aranjase găzduirea echipei de pe *Glomar Explorer.* Meyer le închiriase cele două etaje în vila în care locuiau. Agentul imobiliar se aşează din nou pe scaun, scoase două beri din frigider, le deschise şi îşi şterse fruntea.

— Când vor pleca? întrebă el neliniştit.

Malko înţelese că vorbea despre echipa de pe *Glomar Explorer.*

— Nu ştiu nimic, spuse el, nu depinde de mine... Eu caut alte informaţii...

Celălalt păru copleşit.

— Nu poate dura la infinit! În fiecare zi îmi stă în cârcă unul de la *Maui News*, care e convins că la bordul navei se petrece ceva necurat. Am făcut o dată greşeala să le duc corespondenţa şi acum îşi imaginează Dumnezeu ştie ce.

— Voi transmite mesajul dumneavoastră, promise Malko, dar

până atunci m-aţi putea ajuta. Lucrez pentru aceeaşi firmă... Cunoaşteţi pe cineva cu numele de Russian Louis Siegel?

Bob Meyer îl privi fix, apoi spuse cam fără chef:

— Russian Louis Siegel! Mda. Sigur, dar ce aveţi cu el?

— Ce caută aici? Unde locuieşte?

Meyer luă o înghiţitură zdravănă de bere.

— Îmi puneţi întrebări dificile. Nu-l cunosc prea bine. Vine pe aici doar câteva săptămâni pe an. Are o casă în nord, lângă Honokohau Bay. Ştiu că mai are una la Oahu, şi că e din Los Angeles. Se spun multe pe seama lui, că face, afaceri bizare şi că are legături cu Mafia. Aici însă, e foarte liniştit. A finanţat reconstrucţia bisericii de la Napili Bay, şi joacă golf.

— Unde?

— În fiecare zi, indiferent de vreme, la *Kapalua Bay Golf Club.* Cel mai scump din insulă. Adoră să joace golf, chiar a cumpărat un teren lângă casă. Dar nu cred că l-a terminat.

— Unde locuieşte exact?

Meyer se ridică şi îi arătă harta agăţată pe perete.

— Luaţi-o pe şoseaua 50, de acolo pe şoseaua 34 spre nord, zece mile de-a lungul coastei, după Kapalua Bay, şi ajungeţi la casa lui. O vilă mare din lemn, pe dreapta şoselei. Zona e complet pustie, doar trestii de zahăr şi ananaşi. De altfel, şoseaua se înfundă. Nimeni nu ajunge până acolo. O să vedeţi nişte panouri pe care scrie să schimbaţi direcţia, acolo unde se termină şoseaua 30 şi se întretaie cu şoseaua 34...

— De ce?

Bob Meyer clătină din cap.

— Oh, drumul e prost şi surpat. Poate fi periculos. Mai bine v-aţi plimba pe la Hino, acolo unde lumea bună şi-a făcut case...

— Totuşi Louis Siegel nu e lipsit de mijloace, remarcă Malko, de ce s-a ascuns într-o asemenea pustietate?

Bob Meyer râse.

— Cred că nu vrea să fie deranjat. La Los Angeles duce o viaţă agitată, probabil.

— Locuieşte singur?

Meyer îl privi surprins.

— Ia spuneţi, prea vă interesează tipul! Mda, cred că acolo mai sunt patru servitori, mereu aceiaşi. Sunt din Honolulu. Mănâncă atâta, că s-au făcut imenşi... La cât au de făcut... Louis Siegel merge doar la golf. Nu iese decât ca să se urce în avion.

— Ni s-a spus că e cu o fată superbă, zise Malko în treacăt.

— Exact, zise Meyer, Mandy Brown. O metisă cu sânge foarte amestecat. Înainte dansa la Kahala Hilton. Foarte bine făcută…

Tăcu, termină berea dintr-o înghiţitură şi îl privi pe Malko.

— Vă e de ajuns? Ce v-a făcut Louis Siegel?

— Nimic, absolut nimic, îl asigură Malko. Cred că e vorba de o anchetă de rutină, pentru că e în relaţii cu nişte persoane protejate de Companie. Se înţelege că discuţia rămâne între noi.

— Oh, nu trebuie să ne ascundem, spuse Meyer pe un ton degajat. E un tip O.K. Nu s-a auzit niciodată nimic despre el.

Bob Meyer se uită ostentativ la ceas.

— Am o întâlnire în cealaltă parte a insulei, spuse el. Vă rog să mă scuzaţi. În fiecare zi mă găsiţi aici. Vă dau numărul meu de telefon.

Mâzgăli ceva pe o carte de vizită, şi i-o întinse lui Malko. Cei doi ieşiră împreună. Afară picura uşor, dar era la fel de cald ca la Oahu. Meyer îşi şterse fruntea oftând.

— Afurisită ţară! Mai bine m-aş întoarce în Pennsylvania. Pe curând!

Se urcă într-un Volkswagen vechi, iar Malko se duse şi el la maşină. Porni aerul condiţionat, şi se îndreptă spre nord, pe Honoapilani Hiway. Nu aflase mare lucru despre Russian Louis Siegel, în afară de pasiunea lui pentru reconstruirea bisericilor.

Şoseaua îngustă era plină de turişti. După ce parcurse patruzeci de mile, în loc să vireze la stânga, spre *Kapalua Bay Resort,* Malko îşi continuă drumul pe şoseaua 30, de-a lungul terenului de golf pustiu.

Parcurse trei sau patru mile fără să vadă nimic deosebit. Drumul şerpuia printre plantaţii de ananas şi trestie de zahăr. Câteva perechi se opriseră într-o parcare, fotografiindu-se cu muntele drept fundal. Nicio casă, niciun hotel. Încet, încet, peisajul se schimbă, relieful devenind mai accidentat şi mai sălbatic. Norii coborau aproape până la pământ, în faliile munţilor, alternând cu întinderi pietroase. Falezele pe care şerpuia drumul, erau din ce în ce mai impresionante, dominând stâncile negre de care se zdrobeau valurile enorme. Peisajul semăna cu cel din nordul Californiei. Malko se opri şi coborî din maşină. Mirosul dulceag de ananas îi umplu nările. Arborii de un verde murdar se întindeau cât vedea cu ochii.

Mai parcurse cinci mile, şi zări un panou cu litere mari negre:

„Acest drum se înfundă. Pericol. Cad stânci”.

Îşi continuă drumul. După o milă, asfaltul se termină. Şleaurile adânci nu permiteau accesul pe timp ploios. Ford-ul se hurducăia cu douăzeci la oră. Malko putea merge liniştit pe mijlocul drumului, căci era singur. Peisajul era grandios şi sinistru, cu nori groşi agăţaţi de piscul munţilor, cu întinderi pietroase şi faleze abrupte, roase de furia Pacificului. Un pustiu desăvârşit.

Curios cum o persoană ca Siegel, care trăia în lux la Oahu, se îngropase acolo…

Malko privea atent rarele drumuri care duceau spre interiorul insulei. Toate erau însă barate cu lanţuri, deservind doar plantaţiile. Se încrucişă cu un camion încărcat cu trestie, hurducându-se lent printre şleauri. Se uită la kilometraj: făcuse douăzeci şi opt de mile de la Kapalua. Drumul era din ce în ce mai îngust şi mai prost. Trecu printr-un soi de defileu, dominând nordul insulei. În depărtare zări epava unei maşini care alunecase într-o albie de torent… Din ce în ce mai bine.

Brusc, după un viraj, văzu o furgonetă galbenă oprită pe o esplanadă. Al doilea vehicul de când plecase din Kapalua. Depăşind-o, Malko zări înăuntru două siluete, probabil nişte îndrăgostiţi.

Drumul cobora din nou spre un râuşor secat, care ajungea într-o vale cu vegetaţie rară. Un pod vechi trecea peste râu. Încetinind ca să-l străbată, Malko zări o cabană mare din lemn închis la culoare, înconjurată de o galerie pe piloni. Construcţia avea un aer mai degrabă rustic. Două maşini erau parcate în faţă. Puţin probabil să fie vizuina lui Russian Louis Siegel.

După alte trei mile, când începuseră să-l doară braţele de cât se încordase ca să evite gropile, fu nevoit să frâneze brusc: după o stâncă masivă, drumul urca, transformându-se într-o cărare impracticabilă!

Coborî din maşină ca să inspecteze împrejurimile. Nu putea merge mai departe. Se sili să parcurgă pe jos două sute de metri. În mod evident, niciun vehicul nu trecuse pe acolo de mult timp. Însemna că ceea ce zărise mai înainte era chiar cabana lui Siegel. Întoarse maşina.

De ce oare un om care aprecia atât luxul, trăia într-un loc pustiu?

Camioneta galbenă era tot acolo, singurul semn de viaţă,

împreună cu casa veche de lemn. Încerca o senzaţie ciudată, întâlnind acel drum pustiu în paradisul turismului. Reprezenta un contrast puternic cu clădirile din Lahaina Beach şi tumultul din acel Saint-Tropez al Pacificului…

Un zumzăit îl făcu să ridice privirea, zărind un elicopter cenuşiu, zburând foarte jos, deasupra şoselei. Malko se sili să nu-şi schimbe viteza. Dacă era un duşman, nu putea face mare lucru împotriva lui. Aparatul rămase mai bine de un minut deasupra lui, apoi se îndreptă spre munte. În treacăt, Malko zări inscripţia „Garda de Coastă”. Elicopterul se pierdu în verdele cenuşiu al ananaşilor. Un sfert de oră mai târziu, Malko întâlni primele maşini cu turişti. Se întorsese la civilizaţie.

Falsele coloane romane şi holul îngheţat de la *Kapalua Bay Resort* i se părură sinistre şi deplasate. Se instală la bar, încercând să evalueze situaţia. Aflase puţine lucruri despre Siegel, şi era mai degrabă dezamăgit de informatorul CIA. Îşi aduse aminte de o frază a fetei adepte a lui Krishna. Marijuana creştea în nordul insulei, chiar acolo unde se afla casa lui Siegel. Putea fi doar o coincidenţă, dar voia să afle mai multe despre ceea ce se petrecea pe acea insulă idilică. Singura persoană accesibilă şi hotărâtă să vorbească părea fata. Nu risca mare lucru, doar o predică plictisitoare…

*
* *

În momentul în care coborî din Ford, mirosul dulceag emanând din clădirile vechi de la Pioneer Sugar Mill, îl sufocă. Se afla în faţa unei platforme de încărcare legată de fabrică printr-o bandă rulantă. De cealaltă parte a drumului se afla centrala electrică modernă, care alimenta vechea fabrică, protejată de un zid vegetal. Privi în jur, căutând casa de care îi vorbise fata.

Cinase la Kimos, unul dintre restaurantele la modă din Lahaina, într-un decor de lemn vechi şi tablă ondulată. Meniul era cam monoton, doar peşte „proaspăt” venit din Taiwan sau din Coreea. Cât despre vin, mai bine lipsă…

Văzând bariera galbenă, Malko traversă drumul, spre o cabană amărâtă, în mijlocul unei grădini. Fata purta aceeaşi rochie bej, şi mânca o felie de ananas. La vederea lui Malko,

scoase un strigăt de bucurie.

— Aţi venit! Krishna mi-a auzit rugăciunile.

În loc să-l poftească înăuntru, îl luă de braţ, trăgându-l în întunericul zonei dintre platforma de încărcare şi casă.

— Sunt atât de bucuroasă că aţi venit! M-am rugat pentru dumneavoastră… spuse ea.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Avea impresia că vrea să-i spună ceva, dar că ezita.

Brusc, fata îi spuse la ureche:

— Sunteţi sigur că nu vreţi *pakalolo*?

— De ce?

— Pentru că prietenul meu a terminat de recoltat şi s-a apucat să-l prepare. E mai ieftin ca în oraş, dar trebuie să păstraţi secretul, i-am spus că s-ar putea ca un prieten să mă caute şi să vrea aşa ceva.

Malko îşi ascunse interesul.

— Chiar dacă nu iau pentru mine, v-aş putea oferi puţin.

— Oh, ce drăguţ, zise ea. Să mergem. Prietenul meu nu prea vorbeşte engleză. E jumătate portughez, jumătate hawaian.

Înainte să bată, uşa cabanei fu deschisă de un bărbat unsuros şi negricios, cu ochelari de miop, şi care îl privi viclean pe Malko. Interiorul era de o murdărie respingătoare şi puţea a marijuana. Se aşezară în jurul unei mese şubrede şi traficantul începu o discuţie în hawaiană cu fata. Aceasta se întoarse spre Malko:

— Preţurile au mai urcat. Uncia costă acum o sută de dolari. E foarte scump. Vă convine?

Malko făcu un calcul rapid: o treime din preţul aurului.

— Cum se poate? Credeam că dacă e făcut aici…

Traficantul clătină din cap şi bolborosi într-o engleză stricată:

— Nu e vina noastră. Eu vindeam uncia cu cincizeci de dolari, apoi au venit…

— Cine? întrebă Malko.

Celălalt ocoli întrebarea.

— Cumpără tot, gemu el, iar cei de la poliţie survolează mereu insula. Săptămâna trecută ne-au luat aproape 4000 de livre, aşa că preţurile au urcat.

— Poliţia se ocupă mult de marijuana? întrebă Malko.

Celălalt îl privi cu compătimire în faţa unei asemenea naivităţi.

— Acum e sezonul Recoltei Verzi. În tot arhipelagul se

recoltează *pakalolo,* şi toată lumea e pe baricade. Paza de coastă, poliţia, Brigada antidrog. Problema e că rechinii le scapă. (Coborî vocea.) Ştiţi ce au făcut în nord? Se pare că în plantaţiile de marijuana sunt mine. Un poliţist a călcat pe una…

De necrezut. Malko asculta atent, aşteptând să poată pune întrebarea care îi stătea pe buze. Deodată, în spatele lui se auzi un lătrat. Portughezul se ridică vioi şi apucă un câine mare alb de sfoara cu care era legat, târându-l până la o farfurie cu orez pusă pe podea şi vârându-i botul înăuntru. Îi spuse fetei ceva în hawaiană, şi ea îi traduse lui Malko:

— Nu trebuie să spuneţi cuiva că aţi văzut câinele.

— De ce? L-a furat?

Ea surâse.

— Oh, asta n-ar fi nimic! Îl îngraşă ca să-l mănânce. Portughezilor le place la nebunie, dar nu este permis. Riscă să fie amendat.

Malko privi câinele care se îndopa fericit cu orez, fără să ştie că astfel îşi pecetluia soarta. Hotărât lucru, insula Maui era foarte interesantă…

— Cui aparţine marijuana? întrebă el.

Fata surâse.

— Tuturor. Practic toţi locuitorii plantează, oriunde pe munte, sau în mijlocul trestiilor de zahăr sau în câmpurile cu ananaşi. Creşte singură. Momentul delicat este cel al recoltei: acum. Poliţia însă nu poate fi peste tot în acelaşi timp…

— Dacă e atât de multă, n-ar trebui să fie atât de scumpă, remarcă Malko.

Bătrânul portughez, cu un ochi la câine, oftă.

— Mda, dar e vorba de rechini. Cumpără toată recolta. Te forţează să le vinzi, altfel…

Făcu un gest elocvent, mimând decapitarea. Fata îi întări spusele:

— Anul trecut, unul dintre prietenii mei a fost stropit cu vitriol, pentru că nu voia să vândă. Dezgustător. Nici măcar nu se pot plânge la poliţie.

Malko avu o inspiraţie de moment.

— Russian Louis Siegel controlează traficul? întrebă el suav.

Cei doi îl priviră de parcă rostise numele Necuratului.

— Îl cunoaşteţi? şuieră bătrânul portughez. Sunteţi…

Malko intui că voise să spună „sunteţi unul dintre oamenii

lui?”, şi se grăbi să-l liniştească.

— Doar am auzit de el.

— E cel mai rău dintre toţi! spuse traficantul. El şi ucigaşii lui adună în fiecare an mai multe milioane de dolari! Vine pe insulă chiar când e sezonul recoltei, o culege pe a lui mai întâi, pe terenul de golf, apoi cumpără restul, cu treizeci de dolari uncia. Vai de cei care nu vor să vândă... El o revinde apoi în California cu o sută şaizeci de dolari.

— De ce locuieşte în munţi? întrebă Malko.

— Ca să supravegheze, de ce altceva! zise portughezul Plantaţiile lui sunt acolo. Doar de pe terenul de golf câştigă sute de mii de dolari. Două sute de acri, vă daţi seama...

Malko era stupefiat.

— Bine dar, o cultură atât de întinsă nu poate trece neobservată. Ce face poliţia?

Portughezul aproape se sufocă de râs.

— Poliţia! exclamă el. Domnul Siegel este întâmpinat la aeroport de maşina şerifului, care îl duce acasă. Toată lumea s-a stricat de râs când *Maui News* a anunţat că domnul Siegel construieşte un teren de golf în extremitatea de nord-vest a insulei, acolo unde nu sunt nici drumuri, nici hoteluri, şi nici turişti, doar golfuri... A plătit pentru asta însă, foarte scump. Se spune că şeriful a luat o sută de mii de dolari ca să închidă ochii. De altfel, în acea perioadă, şi-a cumpărat un vas de pescuit... Poliţiştii de aici vând droguri direct din maşina de patrulare. Pentru douăzeci şi cinci de dolari, închid ochii.

Malko asculta fascinat. Situaţia începea să capete contur. Russian Louis Siegel avea un motiv serios să câştige timp în afacerea cu CIA. După ce lua banii, avea să se îndrepte probabil spre Brazilia, sau spre alte locuri primitoare, acolo unde ucigaşii Companiei nu-l mai puteau ajunge.

Portughezul îl privi pieziş pe Malko.

— Mai vreţi totuşi să cumpăraţi, la preţul pe care vi l-am spus?

Malko scoase două hârtii de o sută de dolari din buzunar, şi le puse pe masă.

— Daţi-mi două uncii.

Bătrânul se ridică, scotoci prin bucătărie, şi se întoarse cu un pachet. Fata era deja în picioare, cu ochii strălucind de bucurie. Când ajunseră afară, se agăţă de braţul lui Malko.

— Să comunicăm cu Krishna, murmură ea. Ard de nerăbdare să vă cunosc mai bine.

Modul în care se sprijinea de el, nu lăsa nicio îndoială asupra cunoaşterii pe care o dorea… Sau poate era doar dorinţa de a fuma… Malko îi întinse pachetul.

— Poftim, l-am cumpărat pentru dumneavoastră.

Ea se opri, stupefiată.

— Aţi înnebunit, a costat foarte mult.

Malko ridică din umeri.

— N-are importanţă! N-am chef să fumez. Rămâneţi aici?

— Nu, mă duc pe plajă, spuse ea simplu. Există o bisericuţă la nord de Lahaina, unde ne-am lăsat bagajele şi ne putem spăla. E mult mai agreabil, cu pădurea şi plaja alături. (Îl luă de mână.) Veniţi să privim stelele şi să facem baie sub clar de lună. E o experienţă extraordinară. Krishna va fi acolo, în valuri.

Era complet nebună…

Brusc, fata îşi lipi de Malko trupul moale, ridicând faţa spre el.

— Vă rog! Veniţi.

Nu avu timp să răspundă. Pulsul i se acceleră subtil. Din întuneric apăruseră două siluete enorme, aproape diforme. Doi ucigaşi de-ai lui Russian Louis Siegel.

În spatele lor zări o furgonetă parcată în curtea pustie a fabricii de zahăr. Era camioneta galbenă pe care o văzuse pe drum. Cei doi se plasaseră între Malko şi maşină. O îndepărtă pe fată, şi îi spuse:

— Ascultaţi, spuse el, trebuie să plecaţi. Îi vedeţi pe cei doi…

Se întoarse. Drumul era mărginit de un câmp imens de trestii de zahăr, în care s-ar fi putut ascunde o turmă de elefanţi… în momentul în care se pregătea să o ia la fugă, din câmp apărură alte două siluete.

Spaţiul dintre fabrică şi câmp era pustiu şi slab luminat. La acea oră târzie, nu se vedea nici măcar o pisică. Chiar şi zgomotul circulaţiei de pe Honoapilani Hiway se auzea slab. Cele patru gorile rămaseră nemişcate câteva clipe, apoi se îndreptară spre Malko.

Capitolul XV

Tânăra îi privea alternativ pe cei patru care se apropiau de Malko.

— Dumnezeule mare! murmură ea. Ce…

Malko o împinse mai departe de el.

— Plecaţi, spuse, plecaţi repede. Nu pe dumneavoastră vă vor. Nu mă puteţi ajuta.

Cei patru ucigaşi se îndreptau fără grabă spre el. Cu chipul deformat de frică, fata făcu câţiva paşi spre casa de unde ieşiseră. Una dintre gorile schiţă un gest spre ea, iar fata înţepeni, paralizată de groază. Enormul hawaian se apropie şi o izbi brutal peste faţă cu dosul palmei. Lisa strigă ascuţit şi se prăbuşi, fără să dea drumul pachetului cu marijuana. Ucigaşul se îndreptă spre Malko, fără să-i pese. Atacatorii nu păreau înarmaţi, dar fiind patru, îl puteau face foarte uşor arşice pe Malko. Acesta privi în jur, cântărind alternativele. Câmpul de trestie de zahăr era exclus. N-ar fi avut timp să ajungă acolo. Singura lui şansă, foarte slabă, era prin fabrica de zahăr. Dacă ajungea la clădiri, se putea ascunde, sau putea alerta pe cineva. Prin faţa ochilor îi trecu imaginea trupului mutilat al Dianei Hogg. Dacă rămânea pe loc, nu mai avea mult de trăit. Pe neaşteptate, se năpusti asupra celor care se interpuneau între maşină şi el.

Unul dintre cei doi era prea departe. Celălalt încercă să-l prindă. Malko simţi degetele încleştându-i braţul, dar se răsuci şi reuşi să scape. Ajunsese la cinci, şase metri de Ford. N-avea timp să urce şi să pornească. Cei doi ştiau, şi nu se grăbeau.

Lăsă baltă maşina şi o luă la goană spre platforma de încărcare. În spatele lor auzi un strigăt scurt. Adversarii se regrupaseră. Ajunse la platformă având cinci metri avans. La trei metri de sol se aliniau opt deschizături alimentate de o bandă rulantă care transporta zahărul din clădirea principală. O pasarelă de comandă înconjura clădirea, la doi metri de pământ. Malko o escaladă, în speranţa că s-ar putea căţăra pe banda rulantă, şi de acolo, să ajungă în fabrică. O mână îl apucă de gleznă şi trase. Agăţat de balustrada metalică, se întoarse şi îl pocni scurt cu piciorul pe cel care se agăţase de el. Cu nasul zdrobit, acesta scoase un strigăt înfundat şi îi dădu drumul.

Malko înaintă încă puţin şi ridică privirea. Speranţele i se prăbuşiră dintr-odată. Era imposibil să se agaţe de banda rulantă, lipsită de orice asperitate. Atacatorii îşi dădură şi ei seama de acest lucru. Fără o vorbă, se postară în jurul pasarelei. Cel lovit începu să escaladeze treptele metalice. O lucire scurtă îl avertiză pe Malko. Hawaianul ţinea în mână un brici. Zgomotul fabricii acoperea totul în jur. Mirosul dulceag al zahărului semăna cu cel al morţii. Încercă să se concentreze, căutând o modalitate de scăpare. Îi mai rămâneau doar câteva secunde de trăit. Luminat de proiectoarele galbene, ucigaşul se îndreptă spre el, blocând pasarela cu statura lui enormă. Un altul ocolise clădirea, şi îl pândea pe Malko de la capătul platformei. Ultimii doi erau pregătiţi să-l prindă din aer, dacă ar fi avut proasta inspiraţie să sară. Căutând din priviri o armă, remarcă mulţimea de leviere de deasupra lui. Fiecare comanda deschiderea unui buncăr. Ar fi trebuit blocate cu lacăte, dar cele din apropierea lui erau libere.

Malko îi privi pe cei doi care îl aşteptau jos, cu mâinile în şolduri, periculoşi ca nişte tauri înfuriaţi. Îşi adună puterile şi trase de primul levier. Acesta basculă foarte uşor şi o masă gălbuie ţâşni cu un zgomot surd din buncăr, prăbuşindu-se peste umerii primului ucigaş, aidoma unui val de nisipuri mişcătoare. În câteva clipe bărbatul dispăru sub o piramidă de zahăr pudră de trei metri înălţime, fără măcar să aibă timp să scoată un strigăt!

Cel cu briciul se repezi spre Malko. Clătinând puternic pasarela. Părea hotărât să-l înjunghie. Malko îl opri cu o lovitură de picior. Jos, ceilalţi alergau în ajutorul înecatului în zahăr. Scormoneau în masa mişcătoare care le acoperea prietenul. Agitând briciul, cel de pe pasarelă parcurse încă un metru, îndepărtându-l pe Malko de levierul salvator, şi silindu-l să se lipească de un perete metalic. Era încolţit. Între el şi ucigaş mai erau doi metri. Sigur pe el, acesta înainta fără grabă. Malko nu mai avea decât o şansă. Încălecă balustrada pasarelei. Cel cu briciul îşi strigă tovarăşii, care abandonară săpăturile în zahăr, şi veniră în fugă. Malko ridică braţul şi trase de levierul aflat deasupra capului. Cu acelaşi zgomot surd, zahărul se revărsă din buncăr. Cei doi de jos nu avură timp să se îndepărteze, şi primiră în plin şocul, dispărând sub avalanşă... în acelaşi moment, cel de pe pasarelă întinse braţul cu o mişcare rapidă.

Malko se lipi de balustrada metalică. Văzu lama apropiindu-se de el, dar nu putea face nimic. Simţi ceva ca un pumn în stomac şi auzi un zgomot metalic sec. Dezechilibrându-se, ucigaşul făcu să se clatine pasarela. Lama briciului lovise catarama metalică a curelei, zburând apoi pe balustradă! Nu mai aşteptă un al doilea atac. Escaladând parapetul, se aruncă de sus, în spaţiul de sub buncăre. Cei trei încercau să se degajeze din muntele de zahăr. Honoapilani Hiway era prea departe...

În fiecare moment se aştepta să audă în spatele lui o împuşcătură, dar ajunse la plantaţie fără nicio problemă şi se ascunse printre trestii, cu răsuflarea tăiată şi faţa zgâriată. După o sută de metri făcu la stânga, şi se opri să asculte. Nu-l urmărea nimeni.

O luă din nou la fugă, alergând paralel cu şoseaua, apoi făcu din nou un ocol. Trestiile erau atât de dese, încât ajunse la marginea plantaţiei fără să o vadă practic. Traversă dintr-un salt drumul, pătrunzând în plantaţia din faţă. Nu se opri până când nu auzi zgomotul circulaţiei de pe Honoapilani Hiway. Înaintă precaut, şi distinse firma unei pizzerii şi cea a băncii First Hawaian. Ajunsese la autostradă. Clădirea unde dormeau Chris Jones şi Milton Brabeck se afla la o jumătate de milă. Malko o porni la drum. Îl durea stomacul, în locul unde îl atinsese briciul şi tremura din toate încheieturile. Gânduri confuze i se învălmăşeau în minte. Russian Louis Siegel acţionase rapid şi brutal.

Când ajunse în dreptul clădirii verzui cu patru etaje, care adăpostea sediul CIA, era scăldat în sudoare, în ciuda brizei marine.

*
* *

De după uşă îl întâmpină ţeava pistolului lui Chris Jones.

— Eu sunt, spuse Malko. Treziţi-vă o dată!

— Măi să fie! Ce s-a întâmplat? zise gorila.

Uşa se deschise larg. Chris Jones purta doar un şort boxer alb cu dungi roz. Malko îl zări pe Milton întins pe pat, în aceeaşi ţinută, minus culoarea dungilor. Cei doi americani transpirau copios. Chris lăsă deoparte arma.

— Ce ciudat! spuse el. E mai cald noaptea decât ziua.

Afurisita asta de climatizare nu funcţionează... O să crăpăm! Nici dumneavoastră nu puteţi dormi?

— Nu ştiam că aveţi simţul umorului, spuse Malko. Gata, s-a terminat cu dormitul în noaptea asta.

În timp ce se îmbrăcau, le povesti despre agresiunea căreia îi căzuse victimă. Milton Brabeck surâse fericit.

— Tocmai bine, zise el, mai am o rezervă de gloanţe pentru elefanţi. Sunt foarte bune pentru asemenea animale.

— Uşor, spuse Malko, nu suntem încă în război. N-ar fi bine dacă Siegel ar trimite documentele la *Washington Post...*

— Ar fi o ocazie să-i mai scuturăm pe înfumuraţii de liberali, remarcă Chris Jones care nu prea avea la inimă presa. Când te gândeşti ce i-au făcut unuia ca Nixon! Dezgustător. Doar ca să-i facă pe plac unui negru de la ONU... Mai bine i-ar fi spălat creierul înainte.

— Fără rasisme, zise Malko.

— Nu e vorba de rasism, protestă Milton, e vorba de curăţenie. Rufele se spală în familie!

Erau gata îmbrăcaţi, burduşiţi de arme şi muniţii până peste cap. Încărcătoarele pocniră sec, şi Milton oftă:

— Îmi aduc aminte de Istanbul. Eram tineri şi frumoşi...

— Şi aproape la fel de proşti, completă Chris Jones.

Coborâră în garajul de la parter. Maşina era un cuptor.

Milton se urcă la volan. Apropiindu-se de rafinărie, Chris Jones îşi puse arma pe genunchi, dar nu era necesar. Ford-ul lui Malko rămăsese pe loc, iar în jur nu văzură pe nimeni, în afară de mormanele de zahăr, martore mute ale celor petrecute.

— Ce facem? întrebă Chris, cam dezamăgit.

— Ştiţi unde locuieşte Bob Meyer? întrebă Malko.

— Sigur, este singurul tip cu care avem dreptul să vorbim, răspunse Milton. Vreţi să-l trezim?

— Nu sunt sigur că doarme, zise Malko. E departe?

— Nu, explică Chris, în sudul oraşului, chiar după *Lahaina Hotel.* O căbănuţă simpatică.

Urmat de gorile, Malko se îndreptă spre maşină. I se părea imposibil ca cineva atât de bine informat asupra afacerilor necurate de pe insulă, să nu ştie că Siegel era unul dintre capii traficanţilor de marijuana.

Malko voia doar să-l întrebe de ce „uitase” să-i menţioneze acest lucru. Prezenţa lui Chris Jones şi a lui Milton Brabeck avea

să dea mai multă greutate întrebării.

*
* *

Cabana lui Bob Meyer, strivită parcă de silueta cu cinci etaje a hotelului Lahaina, era cufundată în întuneric. Drumul urmărea conturul plajei, şi zgomotul valurilor se auzea foarte clar. Chris Jones parcă maşina pe şosea şi opri motorul.

— E căsătorit? întrebă Malko.

Gorila clătină din cap.

— Nu ştiu nimic. Cu o mutră ca a lui, ar trebui să arate şi ea ca o maimuţă. Vreţi să vă însoţim?

— Nu. Spuse Malko, nu vreau să-l sperii de la început. Aşteptaţi-mă aici.

— O.K., zise Milton, strecurându-i în mână patul umed al unui pistol de calibrul 38. Strigaţi-ne dacă nu se poartă cum trebuie.

Malko traversă grădina frumos mirositoare. Apăsă pe butonul soneriei. Maşina agentului imobiliar era în faţa casei, deci acesta dormea. Nu-şi putea da seama dacă soneria funcţiona sau nu. Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată.

Nu-i mai rămânea decât să înconjoare casa prin grădină. Acolo avu mai mult succes. Găsi o uşă care dădea pe verandă. Malko intră într-o bucătărie invadată de mirosul de ananas. După dezordine, ghici că Meyer era celibatar. Deschise o altă uşă şi strigă:

— Bob Meyer?

Nimic. Agentul imobiliar avea un somn de plumb sau era beat mort. În spatele lui se auzi un foşnet, care îl făcu să se întoarcă brusc, cu inima în galop. Era doar o pisică neagră, care dispăru în noapte, miorlăind furioasă. Cu pistolul în mână, înaintă pe coridor, bâjbâind până găsi un comutator.

Holul se lumină. Cele două uşi spre coridor erau deschise. Una dădea într-un living pustiu, cealaltă într-o cameră. Malko făcu un pas, şi se opri.

Bob Meyer nu avea somnul greu, era mort. Întins pe un pat răvăşit, şi complet dezbrăcat. Rămăsese în poziţia în care îl surprinseseră asasinii: cu picioarele desfăcute şi cu mâna înfiptă în cearceaf. Spatele era o rană sângerândă.

Pe podea zăcea telefonul, cu receptorul scos din furcă, şi cu

firul înfăşurat de trei ori în jurul gâtului lui Bob Meyer. Fusese mai întâi sugrumat, apoi împuşcat.

Malko ieşi din cameră şi se duse la intrare. Descuie uşa şi strigă tare:

— Chris! Milton!

Cei doi apărură de după un copac şi pătrunseră în casă fără o vorbă. Malko îi conduse. Chris îşi puse arma în toc, în timp ce Milton inspecta din prudenţă toată casa. Chris Jones se aplecă asupra corpului, examinând spatele plin de sânge şi plimbându-şi degete pe răni. Ridică privirea şi spuse îngrozit:

— De necrezut! A primit douăzeci şi două de gloanţe. Au fost mai mulţi. Au folosit surdina, altfel trezeau tot cartierul.

— După părerea mea, au fost patru, spuse Malko, care terminase de scotocit camera fără să găsească nimic. Ucigaşii şi-au luat toate precauţiile.

— N-a fost omorât demult, remarcă Chris Jones. Încă nu s-a răcit.

Cei patru ucigaşi îl urmăriseră probabil pe Malko încă de când părăsise hotelul. Încheind apoi conturile cu agentul imobiliar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce au făcut asta? întrebă Chris Jones pe un ton lipsit de expresie.

— Pentru că Bob Meyer lucra şi pentru Companie, şi pentru Siegel, spuse Malko. A fost imprudent. Cei care îl plăteau nu se puteau înţelege între ei…

Malko ştia foarte bine cauza masacrului. Probabil că îi povestise lui Siegel despre prezenţa lui pe insulă, iar acesta simţise ameninţarea şi tăiase legăturile într-un mod sălbatic. Cu toate acestea, mozaicul operaţiunii Matador se îmbogăţise cu câteva piese valoroase.

— Ce facem? întrebă Chris Jones.

— Îi telefonăm lui David Wise. Spuse Malko. Am câteva lucruri să-i comunic. Telefonul dumneavoastră e sigur?

— S-ar părea, zise Milton, dar nu l-am instalat eu.

Ieşiră din casă. Lupta finală cu Siegel începuse.

Fără noroc şi sânge rece, Malko s-ar fi aflat în aceeaşi situaţie cu nefericitul agent imobiliar.

Uciderea acestuia era probabil ultimul avertisment pe care gangsterul îl dădea celor de la CIA. Înainte de a utiliza arma absolută: difuzarea documentelor. Munca lui Malko avea să fie menţinerea echilibrului stării de teroare, în aşteptarea obţinerii

unui avantaj.

Asta doar dacă Siegel îi dădea timp sau ocazie...

Capitolul XVI

Chris Jones termină verificarea branşamentelor. Deschise valiza „Secure Communication Control” şi formă numărul de la Langley, cerându-l pe David Wise. Privi cu atenţie mişcarea indicatoarelor pe cadrane, şi îi întinse receptorul lui Malko.

— Aveţi legătura cu domnul David Wise.

Graţie precauţiilor luate, convorbirea era bruiată automat. Aerul condiţionat tot nu funcţiona, iar ferestrele erau larg deschise spre Pacific. Ca aproape în fiecare zi, un vânt puternic sufla pe coasta de vest. Malko schimbă câteva vorbe banale cu şeful operaţiunilor şi intră în miezul problemei.

— Se pare că legătura dumneavoastră la Maui, Bob Meyer, este adevăratul vinovat de toate necazurile, îl anunţă Malko. Sau mai degrabă primul. Cred că el i-a pomenit lui Siegel de *Glomar Explorer.*

Acoperind zgomotul de fond al legăturii transcontinentale – David Wise se afla la Washington, la nouă mii de kilometri est – se auzi exclamaţia de neîncredere a acestuia.

— Imposibil!

— Din nefericire, aşa este, confirmă Malko.

Îi povesti pe scurt întâlnirea cu „onorabilul”, şi tot ceea ce urmase.

— Meyer locuia în Maui de ani de zile, conchise Malko. Pentru că nu mi-a pomenit de rolul lui Siegel, am înţeles că lucra pentru el...

— Neplăcut, recunoscu David Wise.

— Atacul împotriva mea a eşuat, iar Siegel ştia că îmi voi pune întrebări şi îl voi chestiona pe Meyer. Mi-a luat-o înainte.

Câteva clipe se auzi doar zgomotul de fond al comunicaţiei prin satelit, apoi vocea lui David Wise reluă:

— Ştiind la ce ne putem aştepta, ce intenţionaţi să faceţi în continuare? Cunoaşteţi riscurile…

— Le cunosc.

De pe terasa apartamentului, putea zări în depărtare silueta bizară a navei *Glomar Explorer.* La prima manevră greşită, izbucnea scandalul.

— Am totuşi o şansă, pe care vreau să o folosesc, spuse el. Nu uitaţi că dacă mi se întâmplă ceva, vreau să fiu îngropat la Arlington, ca orice spion merituos. Castelul meu îl donez Companiei, pentru formarea stagiarilor.

— Dragul meu Malko, replică sec americanul, nu vă apreciez umorul. Altceva serios mai aveţi să-mi spuneţi?

— Nimic.

— Foarte bine, sunaţi-mă din nou mâine. Noroc, spuse el şi închise.

Chris Jones şi Milton Brabeck, care urmăriseră conversaţia, clătinară din cap.

— Cel mai bine ar fi să ne înarmăm serios şi să le-o plătim ticăloşilor, zise Chris. Mi-aţi spus că Siegel locuieşte într-un colţişor destul de liniştit…

— Chris, spuse Malko, Siegel se aşteaptă să procedăm aşa, şi are o modalitate de a riposta…

— Cum adică? întrebă Milton nevinovat. Eu sunt analfabet.

— Înseamnă că indiferent dacă lovim noi primii, spuse Malko, el are posibilitatea să ne distrugă.

— Ah! ziseră gorilele în cor. Atunci nu lovim?

— Vom încerca totuşi, spuse Malko, dar nu pe faţă.

Scoase din portofel fotografia lui Mandy, superbă într-un bikini roşu, cu sânii obraznici şi gura lacomă.

— Acesta este calul meu troian, spuse el.

Chris Jones încruntă sprâncenele.

— Nu sunteţi prea drăguţ, zise el, fata nu prea arată a cal…

*
* *

Malko fixă binoclul pe un colţ al terenului de golf, în apropierea drumul spre clădirile în construcţie. La acea oră

matinală erau doar câţiva jucători, fiecare dotat cu câte un cart electric alb pentru crose, ca pe orice teren din America. Malko nu l-ar fi recunoscut pe Siegel dacă n-ar fi fost silueta masivă a unuia dintre cei patru ucigaşi.

Lângă Siegel se afla o femeie în şort: Mandy Brown.

Malko luă binoclul de la ochi şi se întoarse spre însoţitorii lui:

— Rămâneţi aici până la noi ordine. Oricum, sunteţi echipaţi să interveniţi...

— Mai e vorbă! zise Chris Jones.

Pe trepiedul de lângă el era montată o carabină Marlin 444, de mare viteză, prevăzută cu o lunetă puternică. Practic tot terenul de golf se afla în bătaia armei... Chris Jones luă trepiedul şi îl instală în faţa ferestrei deschise.

— Îmi doresc chiar ca ticălosul să facă un gest necugetat. Ar fi ultimul...

— Răbdare, Chris, spuse Malko. Amintiţi-vă ce v-am spus. E nevoie de fineţe.

Închise cu grijă uşa grea. Un vânt puternic mătura peninsula, gonindu-i pe miliardari. Stătea să plouă. Malko se urcă în maşină, îndreptându-se spre terenul de golf. Era emoţionat. Misiunea depindea exclusiv de ce avea să urmeze. Dacă se înşelase, putea lua avionul, înainte să fie făcut terci, fără niciun profit pentru CIA...

Rulând cu viteză scăzută; făcu ocolul terenului de golf pe drumul îngust, dominând zona împărţită în loturi de construcţie. Pe stânga, terenul ajungea deasupra drumului. Zări cartul alb. Opri şi coborî din maşină, escaladând taluzul. Priveliştea era fermecătoare.

Mandy Brown stătea întinsă pe iarbă. Îmbrăcată într-un şort alb foarte scurt, care îi punea în valoare picioarele lungi şi, bronzate, şi un tricou cu inscripţia B.I.P., care se mula ca o mănuşă pe pieptul generos.

Cu spatele la ea, Siegel balansa lent crosa, sub privirile bovine ale gărzii de corp. Nimeni nu-l observase pe Malko. Gangsterul lovi puternic mingea, trimiţând-o la o sută de metri distanţă.

În acel moment. Mandy Brown întoarse capul şi îl zări pe Malko. Chipul ei reflectă mai întâi surpriză, frică şi apoi o intensă curiozitate. Ridică ochii, învăluindu-l pe Malko într-o privire provocatoare, de femeie flămândă.

— Bravo! strigă Malko. Superbă lovitură!

Siegel se întoarse brusc, de parcă un stup întreg i-ar fi căzut pe ceafă. Rămase mut o fracţiune de secundă, apoi explodă.

— Nenorocitule! Ce cauţi aici?

Garda de corp reacţionă imediat, strecurându-şi mâna sub cămaşa hawaiană.

Malko zări patul unui revolver, dar rămase impasibil. Probabil că Chris stătea cu degetul pe trăgaciul carabinei. Siegel îşi opri ucigaşul cu un gest. Sprijinit în crosă, îl scrută pe intrus, cu un aer furios.

— Ce doriţi?

Cu un aer nevinovat, Malko se îndreptă spre el.

— Să stăm de vorbă, spuse el. Când ne-am întâlnit la Hawai Kai, mi-aţi spus că sunteţi dispus să mă angajaţi, în cazul când aş rămâne fără slujbă. Ei bine, s-a întâmplat, m-au pus pe liber, şi acum caut de lucru.

Siegel rămase interzis, întrebându-se dacă Malko îşi bate joc de el sau nu. O sclipire de interes se ivi în ochii negri. Avu impresia că Malko îşi bate joc de el şi trecu la atac:

— Nu v-a ajuns aseară? mormăi el, Aţi avut noroc. Data viitoare nu veţi mai scăpa. Spălaţi putina până nu mă supăr. Nu-mi face bine la inimă. Sfatul meu este să părăsiţi insula…

Malko nu se mişcă din loc, ţinând mâinile departe de corp, ca să nu existe nicio confuzie.

— Domnule Siegel, spuse el, aseară i-am recunoscut pe prietenii dumneavoastră, dar nu m-au putut împiedica să vin astăzi aici. Vreau neapărat să lucrez pentru dumneavoastră. Ceea ce faceţi mă interesează. (Adăugă surâzând.) Perspectiva de a mă afla în compania unei femei frumoase îmi va dubla plăcerea.

Crezu că Siegel avea să explodeze ca un balon. În ochii lui Mandy citi o imensă surpriză. Nici ea nu-şi credea urechilor. Siegel azvârli crosa şi se repezi cu pumnii strânşi la Malko. Acesta îşi imaginä degetul lui Chris pe trăgaciul carabinei Marlin. I se păru amuzant, ca un fel de asigurare pe viaţă. Gangsterul se opri la un metru de Malko.

— Încetaţi să mă mai prostiţi, zise el stăpânindu-se cu greu. Dacă aţi venit trimis de alţii, vă sfătuiesc să plecaţi, înainte să pun mâna pe telefon. Iar dacă credeţi că am să vă angajez, înseamnă că sunteţi mai prost decât bănuiam. Încetaţi cu

privirea aceea dezgustătoare spre Mandy, dacă nu vreţi să vă sparg mutra.

Se albise, abţinându-se cu greu să nu-l pocnească pe Malko. Acesta o privi pe Mandy. Văzându-i expresia de pe chip, se întrebă dacă nu era pe cale să juiseze.

— Mă simt întotdeauna mişcat când un gentleman apără onoarea unei doamne, spuse Malko. Mai ales când e atât de frumoasă ca domnişoara Mandy. Cu toate acestea, ar fi regretabil să vă daţi în spectacol. Nu suntem singuri.

Alţi jucători străbăteau terenul de golf, nu departe de ei.

Ridurile lui Siegel se adânciră şi mai tare. Îl scrută pe Malko.

— Vă credeţi şmecher, nu? bombăni el. Valea, nu mai am nimic de discutat cu dumneavoastră.

Înhăţă crosa şi căută în sac o altă minge. În acel moment, Malko zări ce era scris cu litere mici pe tricoul lui Mandy: Bună În Pat... Vrând să o flateze, întrebă:

— E adevărat ce scrie acolo?

Mandy surâse cam crispată.

— Oh, e doar o glumă! spuse ea.

Siegel văzu privirea lui Malko pironită pe inscripţie, şi în ochi i se aprinse o sclipire de nebunie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-l!

Docilă, Mandy începu să-şi ridice tricoul. Siegel scoase un răcnet de fiară:

— Opreşte-te!

Fata se supuse. Siegel se apropie de ea şi o pălmui din zbor, aruncând-o în iarbă.

— Dacă mai faci pe târfa, te ucid, bombăni el.

Malko simţi că era sincer. Avea o privire de nebun. Îl privi atent timp de o clipă. Ucigaşul de lângă el, nehotărât, cu mâna pe patul armei, aştepta. Mandy Brown se ridică dintr-un salt, şi spuse cu o voce ascuţită:

— M-am săturat de golful tău nenorocit! Mă duc să fac o baie.

— Îţi interzic să te mişti, paraşută ce eşti, urlă Siegel ajuns la limita urbanismului. Iar dacă nu-ţi acoperi cu ceva fundul, îţi jupoi pielea de pe fese.

Mandy îşi şterse lacrimile, smiorcăindu-se. Malko înţelese că nu putea merge mai departe. Dacă fata nu înghiţea momeala, putea să-şi schimbe meseria...

— Vă las să încheiaţi parcursul, spuse el conciliant. Regret că

nu ne-am înţeles. Dacă vă răzgândiţi, mă găsiţi la *Kapalua Bay Resort,* camera 707. Vă doresc o zi bună!

Ceea ce mormăi Siegel nu se putea reproduce. Îşi balansă crosa şi rată mingea, smulgând o brazdă de iarbă, cât să umple un camion. Nebun de furie, azvârli crosa şi se îndreptă spre cart. Malko nu mai avea decât să aştepte, evitând colţurile întunecoase.

*
* *

Chris Jones şi Milton Brabeck plecaseră deja la plajă, fericiţi ca nişte copii, vrând să profite de clubul miliardarilor, deşi muştele de nisip nu le dădeau pace. Malko ar fi vrut să-i însoţească, dar se hotărâse să nu se mişte din cameră până seara. Era aproape cinci, şi cu cât trecea timpul, cu atât se simţea mai nesigur de câştigarea pariului. Ca să mai piardă vremea, făcuse duş, îşi spălase părul, aplicându-i apoi o loţiune Jacques Bogart. Oricum, juca totul pe un singur număr, ca la ruletă. Ieşea sau nu ieşea. Deschise fereastra. Vântul era atât de puternic încât aproape nu auzi că cineva bătuse la uşă. Se duse să deschidă şi rămase încremenit.

În pragul uşii stătea Mandy Brown. Avea faţa umflată, şi o vânătaie enormă pe ochiul stâng... Purta un maiou scurt alb, peste un slip de baie şi nu avea nimic în picioare. Ochii negri sclipeau sălbatic.

Malko îi ţinu cu greu uşa deschisă, din cauza curentului, uimit totuşi că nu intra... Ea îl privi şi spuse cu o voce joasă şi tărăgănată:

— Înainte de a intra, vreau să vă previn de un lucru. Russian Louis a jurat că vă va cufunda de viu într-o cadă cu vitriol, în cazul în care veţi căuta să mă mai întâlniţi, şi o va face.

Malko se opinti să ţină uşa deschisă.

— Intraţi repede, zise el, staţi în curent.

Capitolul XVII

După ce Malko închise uşa, Mandy Brown se aşeză direct pe pat. Chipul tras îi dezvăluia tulburarea. Ceru un pahar cu suc de portocale, pe care îl bău dintr-o înghiţitură. Fericit că prima parte a planului funcţiona, Malko o studia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. V-a bătut?

Tânăra ridică fatalistă din umeri.

— Parcă înnebunise. Mi-a fost într-adevăr frică. Dacă rămân cu el, mă va ucide.

Vorbea cu o voce joasă, fără inflexiuni, de parcă doar ar fi constatat situaţia, privindu-şi unghiile lungi şi roşii.

— Cum aţi reuşit să veniţi aici? o întrebă Malko. E periculos…

— Dacă află, mă ucide, sau mă schilodeşte. M-a ameninţat de multe ori că mă stropeşte cu vitriol… (Buzele umflate schiţară o strâmbătură ironică.) L-am mituit pe Jim, garda mea de corp. I-am spus să stea pe plajă cât colind eu magazinele. Ştie că nu e adevărat, dar dacă Louis bănuie ceva, poate jura liniştit că n-are habar.

Malko nu o întrebă cu ce îl „mituise”. Trebuia să facă mutarea următoare.

— Ce doriţi de la mine? întrebă el.

Mandy Brown îi susţinu privirea.

— Să mă scăpaţi de Louis Siegel.

— N-aveţi nevoie de mine…

Ea clătină din cap.

— Ba da. Dacă are ocazia, mă va ucide. Ştiu cine sunteţi, şi pentru cine lucraţi. Sunt gata să vă ajut. E singura mea şansă să scap. Altfel rămân cu el până crapă, sau mă omoară el înainte…

— Deci, conchise Malko, vreţi să moară.

— Da.

Se lăsă din nou tăcerea, tulburată doar de rafalele de vânt.

— E o hotărâre gravă, remarcă Malko.

Chipul umflat al lui Mandy Brown căpătă o expresie zeflemitoare.

— Lăsaţi prostiile, izbucni ea. Merită să crape de zece ori.

Vântul Pacificului făcea să tremure geamurile.

— Există o problemă, sublinie Malko. Nu ne putem atinge de Louis Siegel, şi probabil ştiţi de ce...

Fruntea netedă a lui Mandy se încruntă din cauza efortului.

— De ce aş şti? întrebă ea temătoare.

— Nu mă credeţi idiot, o întrerupse sec Malko. Ştiu ce rol aţi jucat în această afacere. Cu dumneavoastră a păcătuit bietul Roy Stockton, nu-i aşa?

Ea nu răspunse.

— Cum aţi procedat? întrebă Malko. Vreau să mă conving că sunteţi sinceră.

Mandy Brown privi înfricoşată în jur.

— Nu cumva mă înregistraţi?

— Vă jur că nu, spuse Malko. Vreau doar adevărul.

Ea plecă privirea şi spuse fără tragere de inimă.

— Louis ştia de la Bob Meyer că se pregătea ceva important, şi că oficialii CIA erau foarte nervoşi. Tot el i-a semnalat prezenţa lui Roy Stockton pe vas.

— Cum l-aţi cunoscut?

Ea ridică evaziv din umeri.

— Oh! a fost uşor. M-am lăsat agăţată la Century City. Cred că mă plăcea mult. Ne vedeam din când în când, prin moteluri. M-a dus şi la el acasă o dată, când soţia lui era plecată, i-am spus că am nevoie de un serviciu...

— Ştiaţi că ţine documente în seif?

Ea ezită, apoi spuse simplu.

— Da, din ziua când m-a dus la el acasă. Era într-o vineri. Mi le-a arătat.

Malko o contempla, asemuind-o cu o cobră.

— Ştiţi ce a păţit Stockton? spuse el.

Mandy Brown ridică brusc privirea.

— Nu ştiam că asta au de gând, vă jur, strigă ea. Mi-au spus că doar îi vor omorî.

La ce bun să mai discute, îşi spuse Malko, tot nu-i mai învia pe nenorociţi.

— Louis Siegel ne-a dat aceste documente pentru cinci milioane de dolari.

— Cinci milioane! exclamă Mandy. Ticălosul! Mie mi-a spus că a luat pe ele cinci sute de mii, şi m-am ales cu un colier de trei mii...

— Nu numai că a pus mâna pe cinci milioane, zise Malko, dar a păstrat fotocopiile. Atâta timp cât nu le recuperăm, nu-i putem face nimic. Mă puteţi ajuta să le găsesc?

Mandy reflectă câteva clipe, apoi spuse:

— Cred că da. Am să fac tot posibilul, dar eu ce primesc în schimb?

— Pe Russian Louis, spuse Malko. Nu asta vreţi?

— Da, zise ea, dar cum pot să vă cred?

— Trebuie să mă credeţi pe cuvânt, spuse Malko. Nu există altă soluţie.

Ea îl fixă îndelung, ca şi când ar fi vrut să-i citească gândurile, apoi un surâs palid îi lumină trăsăturile deformate şi îi întinse mâna.

— O.K., ne-am înţeles.

Malko strânse mâna fină şi suplă.

— Ştiţi unde sunt fotocopiile?

— Mda, zise Mandy Brown, la unul dintre avocaţii lui, la Sydney Weiser. Nu are încredere decât în el. L-am auzit telefonându-i. Când e vorba de afaceri, nu se prea fereşte de mine…

Malko încercă să-i inspire puţină încredere.

— Mandy, spuse el. Ne-am înţeles. După ce recuperăm documentele, vă scap de Louis Siegel, dar cum luăm legătura?

Mandy Brown făcu bot.

— Nu e prea uşor. Poimâine mă duc la coafor, în Lahaina. Acolo sunt singură. Jim mă aşteaptă afară. Salonul este pe bulevardul Benjamin Franklin, la Lahaina Shopping Center. Mă puteţi suna acolo… Ce vreţi să ştiţi?

— N-am idee încă, spuse Malko. Dar cu siguranţă voi avea nevoie de dumneavoastră.

Ea se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Se apropie de el şi îl cuprinse pe după gât. Chiar umflat, chipul ei era fermecător. Îşi lipi corpul de Malko, cu o precizie care trăda o lungă obişnuinţă. Cu un gest brusc, Mandy îşi desfăcu bluza, care căzu pe podea, lăsând-o doar în slipul alb, contrastând cu pielea bronzată.

— O înţelegere trebuie sărbătorită, murmură ea.

Îşi strecură limba printre buzele lui Malko şi îşi scoase rapid slipul. Trăgându-şi partenerul spre pat, începu să-l sărute şi să-l

mângâie cu un entuziasm aparent. Malko se chinui să o pătrundă. Era mai mult o formalitate decât un gest de dragoste. Un soi de aconto... Probabil că Mandy avea un calculator în loc de cap, căci imediat ce Malko juisă, întinse mâna după slip.

Nu se îmbrăcă îndeajuns de repede ca Malko să nu observe petele maronii de pe spatele lui Mandy, aidoma unor arsuri de ţigară. Îşi trecu degetele peste ele.

— V-a ars?

Ea clătină râzând din cap.

— Nu, mă regulează ca nebunul, pe mochetă. Din cauza frecării... Face asta în fiecare zi, iar rănile n-au timp să se închidă.

Era deja gata îmbrăcată.

— De ce aveţi încredere în mine? întrebă deodată Malko.

Mandy ridică din umeri.

— Nu prea am de ales. Sunteţi primul tip curajos pe care l-am întâlnit de doi ani încoace. Când v-am văzut în salon, mi-am dat seama imediat. În plus, sunteţi nostim, zise ea foarte convinsă. Mi-ar plăcea să-mi refac viaţa cu dumneavoastră.

— N-aţi juisat, adineauri, remarcă Malko.

— Nu o fac niciodată, mărturisi Mandy simplu. Proştii nu se prind. Dumneavoastră aţi juisat? Atunci ce vă mai pasă?

Devenise agresivă, dar se calmă imediat. Sărutându-l, îi spuse:

— Aştept un telefon, la coafor. Să nu faceţi vreo gafă, Louis este foarte periculos. N-aş vrea să vă pierd...

O urmări urcându-se în lift, cu bluza fluturând în vânt. O cobră mică şi fermecătoare. Nu suflase o vorbă despre recolta de marijuana, probabil vrând să păstreze o carte în mânecă. Malko se gândi cu tristeţe că dorinţa de a scăpa de Siegel nu era în totalitate motivată de frică...

Din nefericire, nu-şi putea alege aliaţii.

Acum, rămânea să înceapă partea cea mai delicată a operaţiunii.

*
* *

Din întâmplare, Siegel se trezise bine dispus. Nu-i trebuiră decât două pahare cu vodcă, şi reuşi să se bărbierească. Se

simţea mai bine. Recolta de marijuana din „golf” era aproape strânsă. Cumpărătorii veniseră la *Kahala Hilton.* Totul era ca de obicei. Unul plătea cash, alţi doi prin virament la o bancă din Zürich. Totul se perfecta la telefon, în limbaj cifrat. Patru persoane, într-o conferinţă de cinci minute. Calculă profitul întregii operaţiuni. Schimbase cele cinci milioane de dolari de la CIA pe aproape patru milioane „curate”. Scăzând cheltuielile, îi mai rămâneau cam trei milioane de dolari, cât să finanţeze cumpărarea recoltei. În loc să împrumute banii tipilor din Las Vegas, cu zece la sută dobândă pe săptămână.

Putea să se retragă. Optase deja pentru o vilă superbă la Antibes, pe Coasta de Azur. Doar europenii mai ştiau să trăiască...

Îşi înfăşură un prosop peste şolduri şi deschise uşa camerei unde dormea Mandy. Tânăra era întinsă pe o parte, cu spatele spre el, complet dezvelită.

O contemplă îndelung, gândindu-se la ce avea să-i facă, apoi se întinse lângă ea, o pipăi uşor şi o pătrunse brusc. Mandy mormăi somnoroasă, apoi intră în joc. Transfigurat de senzaţia minunată a acestui viol consimţit, Siegel o apucă de şale şi începu să se mişte ritmic.

Când termină, încercă să se liniştească gândindu-se la ultimul proiect înainte de a se retrage: lichidarea agentului CIA. care venise să-l ameţească, făcându-şi numărul în faţa lui Mandy. Ticăloasa îl privise ca o adevărată îndrăgostită! Simţea că se îmbolnăveşte, şi începu să ţească un plan. Avea să-l invite ca să îngroape securea războiului, o veche metodă a Mafiei. Sărutul morţii. Era uşor apoi să-l aştepte pe drumul pustiu. Nimeni nu scăpa după o împuşcătură de la treizeci de metri. Totul ar fi trecut drept un accident...

Înveselit, începu să se mişte din nou în trupul lui Mandy, care spuse cu o voce sfârşită:

— Ce bine a fost iubitule! Îmi place să mă posezi aşa, ca o fiară...

Imaginea bărbatului cu ochi de aur, murind în urlete de groază, îl umplu pe Siegel de o imensă bucurie.

*

* *

David Wise era palid de oboseală. Decalajul orar îl dăduse peste cap. Washington-Hawaii de două ori în câteva zile, era prea mult. Malko văzu că făcea eforturi supraomeneşti ca să nu adoarmă în timp ce asculta. Oricum, nu era momentul... Şeful operaţiunilor luase notiţe tot timpul. Ridică privirea din carnet:

— Chiar credeţi că putem avea încredere în această fată, când e vorba de ceva atât de important?

Malko era sigur că asta avea să-l întrebe... Un funcţionar rămâne mereu un funcţionar. David Wise n-avea niciun chef să se alieze cu cea care era răspunzătoare de uciderea unuia dintre profesioniştii lui...

— Da, spuse Malko. Are toate motivele: frica şi dorinţa de câştig. Sunt sigur că vrea să pună mâna pe banii pe recoltă...

— Aceşti bani ar trebui confiscaţi, remarcă sentenţios Wise.

— Vreţi documentele, sau nu?

David Wise nu răspunse. Părea stânjenit. Malko avea nevoie de o groază de amănunte.

— V-aţi informat asupra lui Sydney Weiser?

Americanul surâse fără chef:

— Oh, n-a fost nevoie! FBI-ul are un dosar complet despre el. Este unul dintre avocaţii preferaţi ai Mafiei. A fost amestecat în dispariţia lui Jimmy Hoffa. Îmbătrâneşte şi cam abuzează de whisky şi de fetiţe. Are totuşi mâna lungă. Face o echipă bună cu Siegel, pentru că sunt din aceeaşi generaţie. Am verificat: în acest moment se află la Los Angeles, dar asta nu înseamnă că ştim cum putem recupera documentele.

— Compania îl poate şantaja cu ceva?

David Wise clătină din cap a negaţie.

— Nu împotriva lui Siegel. Ţine prea mult la pielea lui... Malko reflecta. Partida devenea extrem de periculoasă. Era sigur că urma o luptă psihologică între el şi avocat, doar dacă Mandy nu-i dădea vreun atu în plus. Mai era încă ceva.

— Cred că singura modalitate este să-l intimidăm, îi spuse lui Wise. Ori cedează, ori...

— ...suntem terminaţi, completă David Wise. Timpul ne presează. Dacă se află că CIA a şantajat un avocat, parcă văd ziarele...

— O.K., spuse Malko, să aşteptăm până mâine. Am nevoie de timp să pun cap la cap toate elementele.

*
* *

Se târau pe Lahaina Road, plină de maşini cu turişti, rulând cu douăzeci la oră. Malko fierbea. Avea să rateze întâlnirea cu Mandy Brown. În sfârşit, zări intrarea centrului comercial, şi coti, oprind în faţa clădirii poştei, unde se afla un telefon public.

— Domnişoara Mandy Brown?

— Un moment, spuse o voce de femeie.

Peste câteva clipe, auzi vocea suavă şi cam încordată a lui Mandy. Salonul de coafură se găsea la douăzeci de metri distanţă, lângă bancă.

— Eu sunt, spuse Malko.

— Ah! ce mă bucur, şopti Mandy.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Cum? spuse ea. Jim e în faţa uşii şi am bigudiuri în păr.

— Există o uşă în spate, vis-à-vis de *Amilio's,* spuse Malko. Nu va dura mult, cât despre bigudiuri, am mai văzut. Vă aştept în maşină. Pe curând.

Închise telefonul, ca să nu-i dea timp să se răzgândească, şi se întoarse la maşină, pe care o parcă la uşa din spate a salonului. Cu capul împodobit cu bigudiuri, şi purtând un halat roz, direct pe piele, apăru şi Mandy. Fata se strecură în maşina.

— Ei?

În ochii întunecaţi se putea citi teama.

— Îi cunoaşteţi pe cei care cumpără recolta lui Siegel? întrebă Malko.

Întrebarea părea să o deranjeze. Subiectul nu făcea parte din înţelegerea lor.

— Da, puţin, spuse ea, fără să se tulbure, de ce?

— Unde se află?

— La *Kahala Hilton,* în Honolulu.

— Sunt periculoşi?

Ea plecă privirea.

— Cred că da.

— Cum se face tranzacţia, şi când?

— Când, nu ştiu, zise Mandy. După ce Louis termină de recoltat. Iau avionul, vin la cină, şi aduc banii cu ei. Apoi ridică marfa, după ce fac rost de mijloace de transport. Preferă să o lase cât mai mult la Louis, pentru că ştiu că poliţia nu se

amestecă.

— Cu ce o transportă?

— Cu yachtul. Ancorează undeva în nord, şi transbordarea se face noaptea.

Malko reflecta.

— Înseamnă că marfa e plătită în avans. Apoi Siegel nu mai are nicio legătură cu cumpărătorii…

— Nu. Acum trebuie să mă întorc.

Malko deschise portiera.

— Plecaţi. Din acest moment lucrez pentru dumneavoastră. Ne întâlnim tot aici peste două zile, la aceeaşi oră. E indispensabil.

— Fac eu cumva, spuse ea, dar…

În ochi îi lucea panica. Malko realiză că era mai vulnerabilă decât părea. Fata rămase nemişcată lângă maşină.

— Dacă faceţi ce vă spun, nu veţi păţi nimic, şi totul se va sfârşi cu bine pentru dumneavoastră.

Ea îi trimise un sărut şi intră în grabă. Malko demară imediat. Numărătoarea inversă începuse. Trebuia să neutralizeze maşinăria infernală, fără să sară în aer împreună cu ea. Cel puţin, trebuia să încerce.

*
* *

Avionul începu să coboare spre Los Angeles.

Vecina lui Malko, o fată înaltă şi brunetă, cu ochi albaştri, se agitase timp de cinci ore, cât durase zborul. Plecaseră cu întârziere. Avea la dispoziţie mai puţin de o jumătate de oră ca să prindă legătura cu Parisul.

— Am să pierd zborul, am să pierd zborul… repeta ea la fiecare cinci minute.

Călătorea cu doi copii, dintre care unul foarte mic, şi cu doi câini… Foarte galant, Malko se oferi să o ajute pe culoarele interminabile ale aeroportului din Los Angeles. Nu se ştie niciodată. Un gest frumos este uneori răsplătit. Nu o putea lăsa să alerge un kilometru, târând după ea doi copii, doi câini şi un munte de bagaje…

În momentul în care uşa avionului se deschise, apăru un funcţionar de la Air France, care începu să urle: Domnişoară

Freeborn! Domnişoară Freeborn!

Era bruneta cu ochi albaştri.

— M-a trimis şeful de escală, explică el, ca să vă ajut la transbordare, pentru că avionul a întârziat.

Smulse autoritar plodul din mâna lui Malko, luă două valize în cealaltă mână, şi plecă în căutarea câinilor. Malko rămase pe loc, cam înciudat, spunându-şi că Air France îşi făcea bine datoria, mai ales că şeful de escală nu ştia cât de fermecătoare era domnişoara Freeborn. Ar fi plecat cu ea, în loc să rămână în California.

Cu ajutorul lui David Wise obţinuse un atu suplimentar ca şansele să fie de partea lui. Îi mai lipsea un element: cine era de fapt Sydney Weiser, avocatul lui Siegel, omul de care depindea reuşita planului.

Capitolul XVIII

Portarul de la *Bistrot* deschise fără grabă portierele Rolls-ului care oprise în faţa restaurantului. Pe Rodeo Drive, un Rolls era la fel de obişnuit ca o brichetă. Malko ieşi primul, urmat de Chris şi Milton. Chris avea în mână o servietă diplomat neagră. În restaurant era aproape întuneric. Malko ocoli barul şi se îndreptă spre scară. La o masă pe colţ, stătea un bărbat cu părul alb şi ochelari de miop, care făceau ochii albaştri să pară enormi. În faţa lui, pe masă, se afla un telefon mobil. Malko nu-l mai văzuse până atunci pe Sydney Weiser, dar îl recunoscu imediat. Avocatul se apropia de şaptezeci de ani, după mâinile ridate, dar avea încă privirea vie. Îi aruncă lui Malko o privire surprinsă şi indignată, atunci când acesta se aşeză în faţa lui. Chris Jones şi Milton Brabeck se postaseră la bar. Malko se aplecă peste masă şi spuse pe un ton scăzut.

— Domnule Weiser, sunt un prieten al lui Russian Louis Siegel. Vin din partea lui. Mă numesc Malko Linge.

Avocatul se destinse imediat.

— Încântat, spuse el cu căldură. Ce mai face Louis?

— E tot la Maui, spuse Malko. Mai are ceva treabă acolo.

În ciuda surâsului călduros, ochii lui Weiser erau reci ca gheaţa. În mod vizibil, nu-l putea „localiza” pe Malko, şi asta îl neliniştea. Chemă ospătarul şi îl întrebă pe Malko ce dorea. Acesta comandă un espresso.

— Lucrez de puţin timp cu domnul Siegel, spuse el. Acum sunt reprezentantul lui în Europa.

— Ah! perfect, zise Sydney Weiser, surâzând în continuare. Cine sunt prietenii dumneavoastră? spuse el arătându-i din priviri pe Chris şi pe Milton.

— Călătoresc cu mine, spuse Malko fără să intre în amănunte.

— Cu ce vă pot ajuta?

Acum se hotăra totul. Malko nici nu clipi.

— Domnul Siegel m-a însărcinat să vă transmit un mesaj, spuse el. Trebuie să-mi daţi anumite documente pe care vi le-a încredinţat.

Ochii lui Weiser se înceţoşară. Degetele zbârcite se jucau cu o bucăţică de zahăr.

— Documente… Ce documente? întrebă el pe un ton foarte natural.

Malko îi surâse încurajator.

— Vă înţeleg reticenţa. Domnul Siegel mi-a spus doar să vă duc la birou. Vă va telefona pentru instrucţiuni. E ceva destul de urgent.

Uşurarea avocatului fu vizibilă, şi surâse din nou.

— În acest caz, să mergem. Am o întâlnire la MGM în curând.

La un semn discret al avocatului, apăru un ospătar cu nota de plată. Semnă, lăsând bacşiş o hârtie de zece dolari. Cei patru ieşiră din restaurant. Chris şi Milton aduseră maşina. Malko deschise portiera, şi Sydney Weiser se urcă în faţă.

— Am auzit că vă place să mergeţi pe jos, spuse Malko, dar vă rog să faceţi o excepţie…

Coborâră pe Wilshire Boulevard, fără să schimbe o vorbă până când ajunseră în faţa clădirii ultraelegante în care se afla biroul avocatului. Acesta fu cam tulburat când gorilele intrară şi ele în urma lui Malko, şi se instalară pe canapea. Malko închise uşa şi întrebă:

— Putem vorbi aici?

— Despre ce? zise Weiser.

Prin fereastra imensă se zărea silueta unghiulară şi învechită

a hotelului *Beverly Wilshire.* Un mic tablou de Utrillo împodobea peretele din spatele biroului.

— Despre acele documente, zise Malko. Le aveţi aici, nu-i aşa?

Sydney Weiser măsură din priviri şi se aşeză la birou. Atitudinea lui se răcise considerabil. Apăsă pe butonul interfonului, şi spuse unei secretare nevăzute:

— Vă rog să-l sunaţi pe domnul Siegel la reşedinţa lui din Maui. E urgent. Ridică privirea spre Malko, şi spuse:

— Nu discut niciodată afaceri cu un client fără un acord formal. Vă rog să vă repetaţi numele.

— Malko, Malko Linge.

Avocatul dădu din cap, notând ceva într-un carnet.

— Vorbiţi perfect engleza. Sunteţi…

Sună telefonul. Inima lui Malko bătea nebuneşte. Până atunci, situaţia evoluase conform planului. Simţea prezenţa atentă a gorilelor în spatele lui. Văzu braţul lui Sydney Weiser întinzându-se şi apăsând pe butonul de comunicaţie. Se auzi vocea secretarei:

— Aveţi legătura cu domnul Siegel.

În momentul în care Weiser duse receptorul la ureche, Malko întinse mâna şi întrerupse comunicaţia. Se auzi un „clic”, urmat de un ton de ocupat. Sydney Weiser rămase nemişcat. Doar chipul tras şi ochii duri ca agatele îi trădau tulburarea.

— Ticălos…

— Vă rog, zise Malko suav. Nu ajungem nicăieri cu injurii.

Se ridică şi smulse receptorul din mâna lui Weiser şi îl puse pe birou.

Mâna avocatului se întinse spre telefon, cu intenţia de a cere reluarea comunicaţiei.

Chris Jones interveni cu o rapiditate neaşteptată pentru o persoană de dimensiunile lui. Ţeava albăstruie a pistolului Magnum 357 se înfipse în gâtul zbârcit al avocatului, în acelaşi timp în care Chris ridica piedica armei.

Sydney Weiser puse mâna pe masă. Părea prăbuşit. Privi pieziş revolverul, dar nu se mişcă.

— Voi închide telefonul, explică Malko pe un ton calm. Când secretara vă va face din nou legătura, spuneţi-i lui Louis Siegel că s-a întrerupt din greşeală. Nu îi pomeniţi de noi, spuneţi-i doar că doriţi să aflaţi ce mai face. Dacă aud un cuvânt

nepotrivit, prietenul meu nu va ezita să vă împuşte.

Luă receptorul şi îl puse în furcă, apăsând pe speaker. Sydney Weiser se îndepărtă de birou, urmărit de ţeava pistolului. Avocatul avea o viaţă destul de agitată ca să nu recunoască un pericol real, şi să nu se teamă de rana făcută de glonţul unui Magnum 357 tras de aproape…

— Cine sunteţi? întrebă el. Ce doriţi?

Malko nu avu timp să răspundă, pentru că sună telefonul, încordarea dură câteva fracţiuni de secundă. Ţeava pistolului se înfipse mai adânc în gâtul zbârcit. Vocea secretarei fu înlocuită cu cea a lui Russian Louis Siegel:

— Syd! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Louis, nimic, zise Weiser, devenit brusc foarte volubil. S-a întrerupt legătura. Proasta de secretară. Nu mai poţi găsi niciuna capabilă. Voiam doar să ştiu dacă te întorci pe coastă, pentru că trebuie să plec pentru o săptămână la Montreal. Mă poţi găsi la Hotel *Meridien*, cel mai bun la ora actuală, în plin centru şi foarte confortabil. Ceva foarte franţuzesc.

— Nu vin curând, zise vocea lui Louis Siegel.

— O.K., răspunse Weiser. Mă caută cineva pe cealaltă linie. Te mai sun diseară, să mai pălăvrăgim… Vom fi mai liniştiţi.

— O.K., Syd. Mi-ar face plăcere. Aici e totul în regulă. Ai grijă.

Sydney Weiser închise telefonul, privindu-l fix pe Malko.

— Ce doriţi?

— Vă voi face o ofertă interesantă, spuse Malko. Vă dau un milion de dolari, pe care îi am la mine, în schimbul documentelor pe care vi le-a încredinţat Siegel, şi care se află în spatele acelui Utrillo.

Din fericire, FBI-ul avea un dosar complet despre avocat.

Sydney clătină alene din cap.

— Sunteţi nebun!

Malko se aplecă peste birou.

— Domnule Weiser, spuse el. Vă amintiţi de Jimmy Hoffa? Într-o zi a dispărut, şi nimeni n-a mai auzit nimic despre el. Era clientul dumneavoastră, nu? Dacă refuzaţi să colaboraţi, veţi păţi acelaşi lucru. Veţi ieşi cu noi din acest birou şi restul va fi tăcere. Cealaltă soluţie mi se pare mai… agreabilă.

Milton Brabeck se apropie, puse diplomatul pe birou, şi îl deschise. Teancurile de bancnote luceau în soare. Sydney

Weiser nu reuşi să-şi ascundă interesul.

— Ascultaţi, dacă Louis...

— Louis Siegel e terminat, îl întrerupse Malko pe un ton sec. E ca şi mort. Nu veţi mai auzi niciodată de el... Nu vă temeţi, oricum nu aveţi de ales.

Sydney Weiser oftă înăbuşit, privind amortizorul revolverului. Puteau foarte bine să-l împuşte şi să plece liniştiţi din birou... Ochii albaştri priviră pieziş milionul de dolari.

— Ce vreţi să faceţi cu documentele?

— Nu e problema dumneavoastră, zise Malko. Cel mai bine ar fi să uitaţi de vizita noastră.

— Şi Russian Louis?

— V-am spus că nu vă va mai plictisi niciodată.

În birou se lăsă din nou tăcerea. Sydney Weiser reflectă, cu privirea lăsată. Pălise. Pe frunte îi apăruseră picături de sudoare. Malko simţi că era momentul pentru asaltul final.

— Domnule Weiser, spuse el, sunteţi responsabil de moartea multora. Pentru mine, viaţa dumneavoastră nu valorează prea mult. Vreau să ştiţi asta.

Chris Jones îi întări spusele:

— Sunteţi un gunoi. Douăzeci şi şase din clienţii dumneavoastră sunt pe fundul oceanului, cu cizme din ciment. Stupid, nu? Săracul Jimmy Hoffa, tăiat cu fierăstrăul mecanic şi îmbăiat în acid...

Chipul avocatului se albi brusc. Era un amănunt pe care nimeni nu-l cunoştea, în sfârşit, aproape nimeni...

— O.K., zise el moale, accept.

Se ridică, ocoli biroul şi se apropie de perete, dând la o parte tabloul. Lipit cu spatele de un dulap, Milton Brabeck îl supraveghea. Clinchetul mecanismului de deschidere a seifului părea exasperant de lent. În sfârşit. Weiser deschise uşa, şi îşi strecură mâna în interior şi se întoarse spre Malko.

În mână nu ţinea plicul cu documente, ci o armă automată.

— Nemernicule, zise el. Cu chipul schimonosit de furie şi de frică.

*
* *

Malko văzu privirea goală a avocatului, şi ţeava neagră

îndreptată spre el. Din spatele lui se auzi un pocnet surd, iar Sydney Weiser făcu un salt în spate, parcă lovit de un pumn invizibil.

Braţul lui mai rămase întins o fracţiune de secundă. Malko putea vedea muşchii contractându-se. Creierul încă încerca să dea comandă degetului să apese pe trăgaci. Milton îl lovi pe avocat peste încheietură. Arma căzu pe mocheta groasă, şi Weiser se prăbuşi lângă birou. Gaura din frunte începea să sângereze. Din creier nu mai rămăsese mare lucru. Avea ceafa praf.

— Hârtiile, repede, spuse Malko.

Împuşcătura înfundată nu făcuse aproape deloc zgomot, dar cadavrul avocatului era stânjenitor. Malko se repezi la seif. Dădu mai întâi peste teancuri de bancnote. O avere. Găsi apoi documente. Le puse pe toate pe birou şi le examină rapid. Chiar dedesubt găsi un plic cafeniu închis. Pe el erau scrise cu creionul două cuvinte: Louis Siegel.

Malko îl deschise şi scoase un teanc de fotocopii. Le examină rapid, verificând dacă erau documentele CIA. Weiser nu murise degeaba. Spera doar că Siegel făcuse doar un singur set de fotocopii după hârtiile furate... Chris Jones devenea nervos.

— Să plecăm, spuse el, dacă intră secretara, ne pune toată poliţia în cap.

Malko închise seiful, deschise uşa şi inspectă coridorul. Nimeni, în afară de secretara instalată la intrare, ocupată în acel moment cu un telefon. În treacăt, îi surâse amabil şi ea îi răspunse la fel. Ajunseră pe palier, şi Malko apăsă pe butonul liftului. Ajunşi pe Wilshire Boulevard, tăiară toată circulaţia şi se îndreptară spre Century City. Când ajunseră la Little Santa Monica, auziră sirena unei maşini de poliţie. Chris Jones clătină din cap.

— Nu cred că poliţiştii vor găsi mare lucru...

*
* *

Malko privi camera video îndreptată spre el şi îşi spuse numele. Uşa se deschise imediat, şi intră în sasul blindat, urmat de cele două gorile. După ce uşa exterioară se închise, cea

interioară se deschise cu un zgomot sec, lăsându-i să pătrundă în holul cu multe uşi. Un alt zgomot, şi peretele glisă. Apăru David Wise, într-un costum cenuşiu cu cămaşă roz. O cută adâncă îi brăzda fruntea.

— Ei?

Fără un cuvânt, Malko îi întinse plicul. Wise îl deschise şi scoase documentele. Le cercetă în tăcere, şi pe măsură ce citea, trăsăturile i se destindeau. Ridică ochii spre Malko.

— Nu mai sunt şi alte copii?

— Cred că nu. Se aflau în seiful lui Sydney Weiser.

— Şi el?

— Are anumite probleme de ordin fizic.

— Cum aşa?

Malko îi explică. David Wise asculta fără să-l privească, aparent indiferent. Când Malko tăcu, îl întrebă pe un ton egal:

— Nu există nimic care ar putea implica CIA?

— Din câte ştiu, nu, spuse Malko. Chiar dacă discuţia a fost înregistrată fără ştirea noastră – ceea ce e posibil – anchetatorii vor crede că a fost vorba de o răfuială între două grupări din cadrul Crimei Organizate. Faptul că Weiser a fost împuşcat, le va întări convingerea.

— Rămâne Rolls-ul... Ne vom ocupa însă de el, spuse David Wise. A fost închiriat pe numele unui mort. Nu pot ajunge până la noi.

David Wise se întoarse spre Chris Jones...

— Domnule Jones, vă rog să-mi daţi arma.

Chris Jones scoase din toc pistolul cu care îl ucisese pe avocat, şi îl puse pe birou. David Wise îl examină câteva clipe, apoi îl aruncă într-un sertar. Când ridică privirea, ochii îi surâdeau pentru prima oară.

— Această armă va ajunge la Langley, în muzeu, spuse el. E cam imprudent, dar ţin la asta. Bravo!

Vocea îi vibra de emoţie. Se duse la bar şi destupă o sticlă de Moet et Chardon. Dopul făcu aproape acelaşi zgomot ca glonţul care îl ucisese pe avocatul Mafiei. Şeful operaţiunilor umplu trei pahare, şi îi întinse unul lui Malko.

— Aţi făcut o treabă extraordinară! spuse el. Felicitări. Păcat că nu vă pot mulţumi oficial.

Malko se gândi la cele cincizeci şi două de stele care împodobeau unul dintre pereţii de la Langley: agenţii morţi în

serviciu comandat. Chiar şi medaliile prezidenţiale erau remise în secret, şi nu puteau fi purtate. CIA era un tărâm al misterelor.

Îl revedea pe Weiser prăbuşindu-se sub lovitură şi murind instantaneu. Cu toate că era obişnuit cu violenţa, fusese un şoc pentru el. Se simţea epuizat. David Wise luă o brichetă de birou şi dădu foc documentelor. După ce termină îl privi pe Malko.

— Mai rămâne Louis Siegel.

— Se pare că trebuie să mă ocup eu de el, spuse Malko.

În sinea lui, sperase să scape de o asemenea misiune, dar interlocutorul lui îl privea foarte atent. Înţelese că nu se putea sustrage. Partida era prea importantă.

— Când pleacă în larg *Glomar Explorer* întrebă el.

— Voi da ordin să fie chemaţi cei în permisie, spuse David Wise. E o chestiune de două zile, dar există o condiţie absolut necesară…

— Ştiu, spuse Malko. Mâine mă întâlnesc cu Mandy Brown la salonul de coafură. Când vreţi să plec spre Maui?

David Wise făcu o pauză scurtă înainte de a răspunde.

— Cât mai repede posibil. Aveţi vreun plan?

— Da, spuse Malko, dar voi avea nevoie de ajutor din exterior.

— Orice doriţi, zise americanul. Plecaţi de îndată ce puteţi. Avionul vă stă la dispoziţie. Ca să fiu sincer, n-aş vrea să mai întârziaţi pe aici. Oricând poate apărea o coincidenţă.

— Foarte bine. Spuse Malko. Voi pleca astă seară.

Capitolul XIX

Russian Louis Siegel închise telefonul cu un gest atât de violent, încât aparatul căzu pe podea. Furia îl sufoca. Traversă în goană camera, răsturnând un fotoliu, şi năvăli pe verandă. Mandy Brown stătea întinsă pe un şezlong, cu ochii ascunşi în

spatele ochelarilor negri, şi purtând doar un slip vişiniu.

Siegel se proţăpi în faţa ei.

— L-au ciuruit pe Syd, spuse el pe un ton pierit.

Mandy ridică privirea, bucuroasă că ochelarii. Îl împiedică să-i vadă ochii.

— Dumnezeule! Cine…

— Doar tu ştiai de documente, zise Russian Louis, plin de subînţeles.

O smulse de pe şezlong, atât de brutal că îi căzură ochelarii.

Mandy urlă:

— Louis! Ai înnebunit!

— Ticăloaso!

O pălmui cu putere. Mandy izbucni în lacrimi şi se agăţă de balustrada din lemn, strigând ascuţit:

— Louis, opreşte-te!

Strângând din dinţi, Russian Louis îşi înfipte mâna în gâtul lui Mandy.

— Tu l-ai trimis acolo, spuse el. Mărturiseşte. Tipul ăla blond, care ţi-a plăcut atât…

Îngrozită, Mandy încercă să vorbească.

— Opreşte-te, Louis, ai o privire de nebun. Ce…

— Syd a fost omorât de trei tipi, la el în birou. L-au căutat la *Bistrot.*

Mandy de abia se ţinea pe picioare. În starea în care se afla, Siegel era în stare să o omoare. Încercă să pară cât mai sinceră:

— Iubitule, ce vrei să spui?

Russian Louis o strânse mai tare de gât.

— Tu i-ai spus blondului că Syd avea documentele… Ca să le recupereze şi să mă lichideze. Vrei să scapi de mine.

Aiurită de luciditatea amantului, Mandy gemu cu o voce sugrumată:

— Louis, ce nebunie să crezi aşa ceva! N-am avut de a face cu el, poţi să-l întrebi…

— Idioato, zise Siegel. Eşti în stare să spui orice.

Îi eliberă gâtul, pentru că începuse să aibă crampe. Furia oarbă se transforma într-o mânie rece. Era aproape sigur că Mandy îl trădase. Dacă ar fi fost alta în locul ei, era moartă până atunci. Ideea de a nu o mai avea îl făcea să sufere. Rămase pe loc, fără să ştie cum să procedeze şi urându-se pentru asta.

Mandy Brown simţi că mai avea o şansă. Îl încolăci cu braţele

pe după gât, frecându-se cu neruşinare de el.

— Te iubesc, îi murmură la ureche. Ştii bine că nu pot trăi fără tine.

Erau cuvintele pe care îi plăcea să le audă. Furia i se topi brusc. Mandy îşi dădu seama după faptul că nu mai era atât de încordat. Îi mângâie urechea cu limba, făcându-l să tresară şi să se retragă uşor.

— Opreşte-te, ticăloaso!

Mandy nu-i dădu ascultare, strecurându-i mâna în pantalon. Putea vedea gărzile de corp supraveghind drumuL Trebuia să-l calmeze pe Louis, şi să-i adoarmă bănuielile. Îngenunche, lipindu-l cu spatele de balustradă. Siegel mormăi, încercă să o respingă, apoi cedă.

Mandy îşi folosea toată tehnica. Cu mişcări experte, îl conducea spre plăcere, murmurând din când în când obscenităţi. Russian Louis gemu răguşit, atrăgând atenţia gorilelor. Fu nevoit să-şi muşte pumnul ca să nu urle.

Sclavă supusă şi docilă, Mandy rămase câteva clipe în genunchi, apoi se ridică şi îl sărută.

— Ador gustul tău, murmură ea. N-ai să mă părăseşti niciodată, nu-i aşa?

Cu mintea golită din cauza plăcerii, Siegel nu mai ştia pe ce lume se află. Cu un gest maşinal, o mângâie pe Mandy pe păr. Ticăloasa ştia cum să-l ia. Bănuielile îl încolţiră din nou, dar trupul suplu lipit de el îl împiedica să gândească. Mandy ridică spre el o privire neliniştită.

— Au luat documentele? Cei care…

Fără tragere de inimă, Siegel încercă să o liniştească.

— S-ar părea că nu. Seiful nu a fost deschis. Nimeni nu cunoaşte combinaţia. Compania îl va deschide mâine. Syd era un tip de treabă. A preferat să se sinucidă…

— Trebuie să-i trimiţi o coroană frumoasă, îl sfătui Mandy, mereu practică. Dacă vrei, mă pot ocupa eu de asta… Când mă duc la coafor.

— Mda, zise Russian Louis.

Chiar dacă Mandy era o ticăloasă, mai putea profita de ea, aruncând-o apoi la rechini când se plictisea. Trebuia să mai verifice ceva.

— Adu-mi binoclul, spuse el.

Ea alergă în casă. Siegel i-l smulse din mâini, şi îl îndreptă

spre ocean. Îi trebuiră câteva minute ca să zărească silueta vasului *Glomar Explorer,* pierdută în ceaţă. Luă binoclul de la ochi, uşurat că CIA nu marcase niciun punct. Cât timp nava stătea pe loc, putea fi liniştit. Trebuia să recupereze cu orice preţ documentele, ca să-şi păstreze avantajul, şi să o supravegheze îndeaproape pe Mandy.

*
* *

În ciuda climatizării date la maximum, Malko se sufoca în maşina parcată la soare. Mandy ar fi trebuit să fie acolo de o jumătate de oră. Sunase o dată la salon, dar nu mai îndrăznea să repete gestul. Ce se întâmplase? Dacă nu lua legătura cu ea, planul lui era dat peste cap.

Zări pe fugă limuzina neagră a lui Siegel trecând pe lângă el. Din cauza geamurilor fumurii, nu-şi putu da seama cine era înăuntru. Vehiculul se opri în faţa salonului de coafură şi Mandy, însoţită de Jim, paznicul ei, intră grăbită.

La trecerea maşinii Malko se culcă pe banchetă. Deschise portiera şi se îndreptă spre telefon. Mandy fu chemată imediat:

— Bănuieşte ceva! zise ea cu o voce isterică.

— Ce anume? zise Malko, îngheţând.

— Că am vorbit despre Syd... răspunse tânăra. Era gata să mă ucidă astăzi. Se pare că n-aţi luat documentele.

Malko îi simţi descurajarea, trebuia să joace ultima carte.

— Ba da, spuse el. Totul a decurs conform planului.

Tăcere lungă, la celălalt capăt al firului. Malko putea auzi conversaţiile purtate în salon. Apoi Mandy spuse pe un ton foarte scăzut:

— Ce veţi face în continuare?

— Când se întâlneşte cu cumpărătorii?

— Astă seară, zise Mandy. Vin la el acasă. De asta m-am dus la coafor.

— Când are loc livrarea?

— Mâine. Louis m-a anunţat că mergem la golf. Nu vrea să fie de faţă, în caz că cineva trădează.

— Şi apoi?

— Nu ştiu... Ar trebui să plecăm, cred, dar după povestea cu

Syd…

Brusc, începu să vorbească mai precipitat.

— Atenţie, şopti, ea, cred că ascultă. Trebuie să închid.

Malko n-avu timp să răspundă. Ieşi din cabină, şiroind de sudoare. Nu-şi putea permite nicio manevră greşită. Se întoarse în maşină.

— Trebuie să convocăm Brigada antidrog, spuse el, şi pe şeful agenţiei din Oahu, la o întâlnire astă seară. Am nevoie şi de ajutorul departamentului arme speciale…

Îi explică succint lui Chris ce urmărea. Gorila râse cu lacrimi. Se uită la ceas.

— Dacă sun acum la departamentul tehnic, spuse el, mâine dimineaţă aveţi tot ce vă trebuie. E bine?

— În regulă, spuse Malko.

*
* *

Şeful Brigăzii antidrog, un bărbat cărunt şi scund, într-un costum în carouri, ascultase impasibil explicaţiile lui Malko.

— De ce vreţi să aşteptaţi până mâine? întrebă el. Dacă acţionăm astă seară, îi săltăm pe toţi.

— Nu sunt de acord, spuse Malko. Vă ofer pe tavă mai multe tone de marijuana. Mulţumiţi-vă cu asta.

Şeful agenţiei spuse pe un ton prudent:

— Domnul Linge are autorizaţia celor mai înalte foruri ale Companiei. E vorba despre o problemă de siguranţă naţională.

Resemnat, cel de la Brigada antidrog ridică din umeri.

— O.K., O.K.

Malko surâse rece.

— Nu vreau exces de zel, spuse el. Ne întâlnim mâine dimineaţă la hotel.

Celălalt se ridică.

— O.K., zise el. Mâine dimineaţă la nouă.

Ieşi, trântind uşa. Malko se întoarse spre şeful agenţiei:

— Sunteţi sigur că nu va face prostii?

— Absolut, spuse celălalt.

— Telefonul lui Siegel e ascultat?

— Da.

— Ceva interesant?

— A sunat la Braniff, rezervând două locuri pe numele lui, spre Los Angeles. Are o legătură cu Miami peste şase ore. De acolo se îndreaptă spre Fort de France, în Antilele Franceze.

— Asta e tot?

— Nu, a mai sunat la *Kahala Hilton,* invitând trei tipi la cină. Unii din Sindicat, cunoscuţi drept traficanţi notorii de droguri. Toţi sunt din California.

Malko se simţi înviorat. Mandy îşi respecta cuvântul.

— Foarte bine, spuse el, până mâine nu mai avem nimic de făcut.

Chris Jones se ridică bine dispus de pe scaun.

— Mă duc să dau o raită prin Lahaina. Am văzut un magazin pe Front Street, unde vând diamante cu şaizeci de dolari caratul. Se pare că sunt aidoma celor veritabile... E aniversarea prietenei mele...

Malko surâse.

— La şaizeci de dolari, nu prea cred că sunt veritabile...

— Posibil, zise Chris, dar guvernul nu mă plăteşte destul. Va trebui să se mulţumească şi cu aşa ceva.

*
* *

Cei trei bărbaţi de pe terasa unde era instalat bufetul, întoarseră privirea ca unul. Mandy era foarte aranjată. Încălţată în nişte papuci înalţi, împodobiţi cu vizon alb, purta un costum de baie întreg, aproape transparent, pe sub o tunică despicată până la coapse, care îi dezvelea picioarele la fiecare pas. Ar fi provocat un infarct chiar şi unui orb. Lui Siegel îi ieşiseră aproape ochii din cap.

Russian Louis se îndreptă spre invitaţi, le strânse mâna, apoi făcu prezentările.

— Mandy, ei sunt Jack Dragna. Bugsy Mose, şi Chuck Barr.

Îi strânseră mâna lui Mandy, privindu-i fix coapsele. Tânăra se răsuci pe călcâie, şi începu să servească băuturile. Nu ştia ce avea de gând Malko, şi asta o îngrijora. Unul dintre invitaţi pusese pe podea un diplomat mare şi negru, pe care nu-l scăpa din ochi. Mandy ştia că Jack Dragna era şeful pentru coasta de vest, din partea Sindicatului.

Cina decurgea în linişte. Foarte repede, Mandy se plictisi de

moarte. Era prea neliniştită ca să facă eforturi de seducţie.

După ce băură cafeaua, Russian Louis o luă pe după talie, scoţând-o uşurel din cameră.

— Avem de vorbit, spuse el. Aşteaptă-mă pe terasă.

Absenţa lui Siegel dură douăzeci de minute. Când apăru din nou, ţinea în mână diplomatul, şi surâdea încântat.

— Hai la culcare, spuse el.

Ea se supuse. Imediat ce intră în dormitor, Siegel aruncă servieta pe pat şi o deschise. Lui Mandy i se umeziră ochii de emoţie la vederea teancurilor de bancnote groase de cinci centimetri. Russian Louis o privea cu coada ochiului.

— Nu-i rău, nu?

— Toţi sunt ai tăi?

Siegel se umflă în pene.

— Mai am o groază. Gata cu viaţa grea. Mâine plecăm.

Lui Mandy i se strânse inima.

— Unde, iubitule? gunguri ea.

— Mai întâi la Los Angeles. Trebuie să recuperez documentele de la Syd, apoi mergem într-un loc de vis: hotelul *Meridien* din Saint Francois, în Guadelupa. A fost construit chiar pe plajă, iar mâncarea e franţuzească.

— Minunat, zise slab Mandy, dar nu au fost cicloane acolo?

— Ciclonul a trecut pe lângă insulă, zise Russian Louis. Am telefonat la hotel. Totul e în regulă. Au chiar şi un teren de golf în spate. Ţie ştiu că nu-ţi place baia în ocean, dar te poţi scălda în piscină. E plin de cocotieri de jur-împrejur.

Parcă în joacă, Siegel îşi apucă de gât amanta, şi strânse uşor.

— Până la plecarea noastră, porumbiţo, nu ieşi din casă... Joe şi Jim te vor păzi împreună cu banii, cât timp joc golf mâine dimineaţă. Ceilalţi vor veni pe la unsprezece. Rămâi la tine în cameră. Avionul pleacă la trei.

Mandy surâdea mecanic, gândind că totul se dusese de râpă. Ajunsă la *Meridien,* viaţa îşi relua cursul, şi n-avea să scape de Russian Louis decât moartă.

*

* *

Malko urmărea cu binoclul Rover-ul care tocmai ieşise din garaj. Elicopterul Pazei de Coastă îl lăsase pe un platou stâncos

la cinci sute de metri nord de casa lui Siegel, în compania a doi agenţi ai Brigăzii antidrog, înarmaţi cu mitraliere. Trei elicoptere se roteau deasupra Pacificului, ţipând în permanenţă legătura prin radio. În plantaţia de trestie de zahăr erau ascunse nişte camioane pline de soldaţi, gata de acţiune. Silueta albă a lui Siegel apăru, ieşind din casă. Se urcă în Rover, care demară imediat, condus de unul dintre ucigaşi. Casa părea pustie. Binoclul urmări maşina care o luă pe şoseaua 34, îndreptându-se spre Kapalua.

Malko o aşteptă să dispară, apoi scoase aparatul de radio emisie.

— Îi dăm drumul, anunţă el.

Alergă spre maşina prevăzută cu o antenă lungă, care staţiona puţin mai departe. Aceasta demară într-un nor de praf. Cinci minute mai târziu, opri în faţa unui hambar de lângă casă. Elicopterul Pazei de Coastă era deja acolo. Din hangar apăru unul dintre ucigaşi, cu o puşcă în mână, dar se opri brusc la vederea mitralierelor îndreptate spre el.

Poliţiştii apăreau din toate părţile. Unul dintre elicoptere aterizase pe munte, în spatele casei. Camioanele îşi făcură şi ele apariţia.

Al doilea ucigaş încercă să iasă din hangar şi să fugă spre munte. Un sergent al pazei de Coastă se luă după el, trăgând o rafală de mitralieră în aer. Urmăritul se întinse imediat la pământ, fără să mai opună rezistentă. Locul era atât de pustiu, încât nici măcar o salvă de tun n-ar fi atras atenţia. Malko văzu apărând din casă silueta înaltă a lui Chris Jones.

— Telefoanele sunt neutralizate, anunţă el. Ce facem acum?

— Veniţi cu mine, spuse Malko.

Şeful Brigăzii antidrog se îndreptă spre el. Transpirase copios, dar nu mai putea de bucurie.

— Formidabil! zise el. Cea mai mare captură de până acum. Sunt cel puţin zece tone!

Malko se uită la ceas.

— Totul trebuie încărcat într-o oră. În special, nu comunicaţi nimic prin radio. Camioanele dumneavoastră vor ocoli insula, fără să treacă prin Lahaina.

— Când putem informa presa?

— Când vă voi spune eu.

Celălalt se îndepărtă fără să insiste. Oamenii lui cărau deja

baloturile enorme de marijuana. Escortat de Chris şi de Milton. Malko se îndreptă spre casă. Mandy îl aştepta în hol.

Îşi strânsese părul la spate într-o coadă, şi părea de şaisprezece ani. Pentru prima oară în viaţa ei, se îmbrăcase modest, într-o rochie albă, aproape virginală.

— A plecat acum douăzeci de minute, spuse ea. Ceilalţi vin la ora unsprezece. Ce se petrece? Am auzit focuri de armă…

În ciuda aparenţelor, era înfricoşată.. Malko o linişti cu un surâs.

— Totul e în regulă.

— Unde sunt Jim şi…

— În siguranţă, spuse Malko. După părerea mea, vor ieşi din circulaţie pentru vreo zece ani, chiar dacă au avocaţi buni.

Chris Jones se depărtase ostentativ. Malko privi servieta diplomat de lângă tânără.

— Sunteţi gata?

— Da, dar…

— Milton vă va însoţi în avionul spre Honolulu. Şi vă va instala la *Kahala Hilton.* Va fi în permanenţă cu dumneavoastră, spuse el. Dacă nu vă mişcaţi din cameră, nu riscaţi nimic.

— Voi face tot ce îmi spuneţi.

O conduse la maşină, Milton era la volan. În zgomotul asurzitor al elicopterelor, Mandy schiţă un surâs slab.

— Nu mă lăsaţi baltă…

Malko ştia la ce se referea. Trânti portiera, şi maşina porni imediat. O urmări îndepărtându-se spre sud, apoi se întoarse să supravegheze operaţiunea. Unul câte unul, camioanele plecau. Malko vizită rapid casa, fără să găsească nimic interesant, apoi aşteptă, instalat într-un balansoar, terminarea încărcării. Primul elicopter decolă într-un fâsâit mătăsos, urmat de celelalte două. Bărbaţii în kaki se urcară în camioane, şi se lăsă din nou liniştea. În afara hangarului golit, operaţiunea nu lăsase nicio urmă.

Şeful Brigăzii antidrog, cu cămaşa lipită de corp din cauza transpiraţiei, se apropie de Malko.

— Gata, anunţă el, am lăsat doar câteva baloturi în faţa uşii, aşa cum aţi cerut.

— Plecaţi spre nord, spuse Malko. Vă voi contacta după masă. Până atunci, instruiţi-vă oamenii. Vă fac responsabil de orice indiscreţie, şi ştiţi ce înseamnă asta…

Îşi strânseră îndelung mâinile. După ce dispăru, Chris Jones,

cu o valijoară în mână, se apropie de Malko.

— Sunt gata, spuse el.

— Să-i dăm drumul, zise Malko.

Gorila se îndreptă spre hangarul care adăpostise recolta verde. Se întoarse peste douăzeci de minute, transpirat tot, cu mâinile murdare, dar vizibil încântat.

— Gata, spuse el. Primul care intră în hangar, se transformă în foc de artificii.

— Sper că n-aţi exagerat, spuse Malko, şi că nu aruncăm în aer toată insula…

— Fiţi liniştit, zise gorila. Vom putea chiar să numărăm bucăţile mai mari.

— Bun, spuse Malko, mi-aţi adus sacul de golf?

— Da, zise gorila, pufnind în râs.

— Atunci, e momentul s-o ştergem!

Se urcară în ultima maşină. Malko se uită înapoi. Totul era liniştit, nimeni nu putea bănui nimic. Pe creasta unde era gata să fie ucis, Malko îi ceru lui Chris să oprească. Luă binoclul şi inspectă oceanul. Inima începu să-i bată cu putere. O vedetă rapidă se apropia de coastă, îndreptându-se spre un golf mărginind şoseaua. Mandy nu minţise.

Îşi continuară drumul. După trei mile, fură nevoiţi să tragă pe dreapta, pentru a evita un mic convoi. O limuzină neagră, urmată de două camioane acoperite cu prelate, care se îndreptau spre nord. Malko se întoarse spre Chris.

— Să ne grăbim, altfel nu mai am timp să închei traseul de golf.

*
* *

Russian Louis Siegel se afla lângă gaura numărul unu. La marginea terenului. În apropierea magazinului unde se vindeau articole de golf. Chris parcă maşina şi opri motorul.

— Acum ce fac?

— Nu mă scăpaţi din ochi, spuse Malko.

Gorila scoase din toc o carabină cu lunetă şi o puse pe genunchi. Lângă Siegel se afla ultimul dintre ucigaşi, cu un

binoclu atârnat de gât. Malko scoase din maşină sacul cu crose, îl puse pe umăr şi se îndreptă calm spre Russian Louis.

Acesta îl observă când se afla la douăzeci de metri de el. Tocmai lovise mingea, şi îi urmărea traiectoria. Fu gata să scape crosa din mână. Malko îl auzi înjurând, în ciuda distanţei…

— Nenorocitule!

Malko îi făcu vesel semn cu mâna.

— Ce mai faceţi?

Siegel îl privea apropiindu-se, simţind cum îl apucă furia. Garda de corp îşi descheiase bluzonul, dând la iveală patul unui pistol enorm, strecurat la brâu.

— Ce căutaţi aici? strigă Siegel. V-aţi săturat de viaţă?

— Vreau să lovim împreună câteva mingi, dacă îmi permiteţi, spuse suav Malko. Şi mie îmi place golful. Toţi suntem membrii unei mari frăţii, nu-i aşa?

— Frăţie, pe naiba, urlă Russian Louis. Am să vă împuşc aşa cum aţi făcut cu bietul Syd.

Ca şi când nu l-ar fi auzit, Malko scoase din sac o minge de golf, pe care o aşeză cu grijă, pregătindu-se să lovească. Scoase o crosă numărul 6. Siegel se apropie ameninţător de el.

— N-aţi auzit?

— Un minut, zise Malko. Luaţi binoclul şi priviţi oceanul, spre Molokai.

Russian Louis smulse binoclul de la gâtul gărzii de corp şi, cu inima strânsă, îl îndreptă spre locul unde se afla de mai multe săptămâni *Glomar Explorer.* Înţepeni ca o statuie, nevenindu-i să creadă.

— A plecat azi dimineaţă, spuse Malko.

Siegel mormăi ceva neinteligibil. Malko profită de moment şi îi spuse politicos:

— Am deschis totuşi seiful, zise el. Nu mai aveţi niciun fel de documente.

Vorbind, se îndepărtase de gangster, agitând crosa de golf. Cu un gest brusc, Siegel dădu cu binoclul de pământ.

— Nenorocitule, bolborosi el, am să-ţi sparg mutra, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac pe lumea asta.

Se întoarse spre garda de corp.

— Hana, dă-mi arma…

Gorila duse mâna la brâu, chiar în momentul în care Malko lovi mingea. Aceasta zbură orizontal, lovindu-l pe Hana drept în

piept. Se auzi o explozie îngrozitoare, şi ucigaşul se volatiliză într-un nor portocaliu. Ceea ce mai rămăsese din el se prăbuşi pe peluză, într-o baltă de sânge. Revolverul dispăruse în explozie... Siegel îşi privea stupefiat angajatul care agoniza. Se lăsă din nou tăcerea.

— După cum aţi văzut, zise suav Malko, nu era vorba despre o minge adevărată, ci de un proiectil de M.79, decorat în mod artistic de specialiştii noştri...

Gangsterul era prea aiurit ca să-i răspundă. Malko întoarse capul, auzind un zgomot de motor. Limuzina lungă cu care se întâlniseră pe drum gonea cu toată viteza spre ei...

Malko îi surâse lui Russian Louis Siegel.

— Am uitat să vă spun un lucru: cumpărătorii dumneavoastră au avut o surpriză neplăcută. N-au găsit recolta verde, ci o capcană care i-a scuturat zdravăn. Cred că au venit să vă ceară explicaţii...

Siegel scoase un strigăt gâtuit şi începu să alerge, în momentul în care limuzina ajunse în dreptul lor. Luă un avans de treizeci de metri, până când maşina întoarse şi o porni după el. În treacăt, Malko zări chipurile supărate a trei bărbaţi. Îşi luă sacul de golf şi se îndreptă spre magazin. În mai puţin de un minut, limuzina îl ajunse pe Siegel. Din ea ţâşniră doi bărbaţi.

Capitolul XX

Între cei doi şi Russian Louis avu loc o scurtă discuţie. În ciuda distanţei, Malko îl putea vedea că neagă vehement. Nu era de mirare că îl bănuiau. Nimeni n-ar fi crezut că Brigada antidrog are obiceiul să mineze antrepozitele...

Unul dintre bărbaţi scoase o armă şi o îndreptă spre Siegel. Acesta se întoarse brusc şi începu să alerge, urmărit de proiectile. Cei doi îşi goliră fără grabă încărcătoarele. Russian Louis Siegel se împletici, căzând în iarba grasă. Unul dintre asasini se apropie şi îi trase un glonţ în ceafă. Maşina înaintă

până în dreptul cadavrului, şi cei doi se urcară în ea.

Şoferul ambală motorul, şi două dintre roţi trecură peste ceea ce mai rămăsese din Russian Louis Siegel. Apoi maşina întoarse, şi hurducăindu-se pe iarbă ajunse la şosea, dispărând înspre Lahaina.

Când Malko ajunse la propria lui maşină, limuzina era departe. Chris Jones surâse sinistru.

— Nu e frumos să strici un asemenea teren de golf, zise el.

— Aşa s-a sfârşit un vis frumos, răspunse Malko. Cred că mica noastră capcană n-a fost apreciată de cumpărătorii lui Siegel.

— Cu toate acestea, am făcut treabă bună, zise mândru Chris Jones. La fel şi cu mingea dumneavoastră de golf... Se arma prin lovirea cu crosa, explodând la primul şoc.

*
* *

Glomar Explorer se îndrepta spre nordest, cu o viteză de treizeci şi patru de noduri. Invizibilă, o escadrilă de Phantom veghea asupra lui. În patru ore avea să ajungă la locul unde se afla submarinul rusesc. Dacă totul decurgea normal, patru zile mai târziu Golf II avea să se odihnească în bazin.

O briză proaspătă adia pe balconul apartamentului, situat deasupra bazinului cu delfini de la *Kahala Hilton.* Aplecată peste balustradă, Mandy Brown bătea din palme ca o fetiţă.

— Oh! priviţi! spuse ea, e ora de masă.

Un funcţionar al hotelului arunca peşti delfinilor, atracţia numărul unu de la *Kahala Hilton.* Luna plină, ajutată de un proiector, făcea să scânteieze spuma valurilor ce se loveau de recifuri. Într-una dintre camerele apartamentului, Chris Jones şi Milton Brabeck îl păzeau pe Malko, mâncând sandviciuri. Acesta ieşise din baie, proaspăt parfumat cu apa de colonie favorită, Jaques Bogart. Cu o oră înainte, fusese sunat de la Washington de amiralul Turner, directorul CIA, care în cuvinte voalate, în ciuda bruiajului de securitate, îl felicitase pe Malko pentru eliminarea lui Russian Louis Siegel. Operaţia Matador începuse în sfârşit. *Honolulu Times* bătuse monedă pe fabuloasa captură de marijuana, însoţind articolele cu o groază de fotografii. Uciderea lui Russian Louis Siegel şi a gărzii sale de corp era prezentată în pagina a patra, fiind atribuită unei reglări de

conturi în sânul Mafiei. Nicio vorbă despre Malko sau despre CIA…

Îmbrăcată într-o rochie neagră şi machiată foarte puternic, Mandy era teribil de apetisantă. Cu un gest brusc, îl îmbrăţişă pe Malko, sărutându-l cu foc.

— Niciodată n-am fost atât de fericită, spuse ea.

— Mâine plecaţi, răspunse Malko.

Fata plecă privirea.

— Da. Întâi la New York, apoi la Saint François, la hotelul Meridien. Se pare că e un loc superb. Nu vreţi să veniţi cu mine?

Malko clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu pot.

Mandy aprinse televizorul şi se întinse pe pat, dezvelindu-şi coapsa fusiformă. Voia parcă să-l recompenseze pe Malko. Acesta nu se grăbea. Mandy era ca un calculator, şi lui nu-i plăcea să facă dragoste cu o maşină.

— Ce s-a întâmplat cu banii de droguri? întrebă el. I-aţi luat?

Mandy se schimbă la faţă. Instinctiv, trăsăturile i se înăspriră, şi fixă cu privirea servieta de pe masă. Malko surâse şi îi puse mâna pe coapsă.

— Nu vă temeţi. Nu eram sigur.

Ea înghiţi în sec şi întrebă:

— Vreţi jumătate?

Malko clătină din cap.

— Nu.

— De ce? Vreţi tot? zise ea neliniştită.

În voce i se ghicea disperarea.

— Nu vreau nimic, spuse el. Faceţi ce vreţi cu ei…

Lui Mandy nu-i veni să creadă.

— Nu glumiţi? întrebă ea temătoare.

— Deloc, spuse Malko, dar m-ar amuza să-i văd.

Mandy sări din pat, luă servieta şi o deschise, împrăştiind banii pe pat, cu un râs ca de copil. În ochi îi lucea o undă de nebunie, şi râdea nestăpânită.

Se aruncă pe pat, rostogolindu-se pe bancnote, de parcă erau blănuri preţioase, şi îşi umplu mâinile cu bani.

Malko se întinse lângă ea şi o sărută. Fără să dea drumul banilor, ea îi răspunse la îmbrăţişare. Malko simţi că o doreşte foarte tare. O mângâie, şi Mandy se lăsă penetrată, cuprinzându-l cu braţele şi suspinând extaziată.

— Malko! Oh! Malko!

Uitând să mai gâfâie ca altădată, îl strângea cu toate puterile, murmurându-i numele. Un freamăt violent îi scutură trupul. Scoase un geamăt înfundat, apoi urlă cât o ţinu gura. Malko nu se mai putu abţine, şi juisă în acelaşi moment.

Scăldată în sudoare, Mandy rămase nemişcată, cu ochii închişi, fără să-l elibereze pe Malko din strânsoare. Se linişti uşor, şi murmură:

— Doamne, am juisat. E pentru prima oară.

Malko nu răspunse. Era o premieră. Mandy se ridică şi se duse la baie, cu bancnotele de o sută de dolari încă lipite de piele. Din mers, se întoarse spre Malko, spunându-i tulburată:

— Vezi ce mi-ai făcut? Tu eşti primul bărbat care...

Malko se simţea prea bine ca să se formalizeze... O privi pe Mandy, încercănată şi fericită că avusese primul ei orgasm.

— Te sfătuiesc să te plimbi întotdeauna cu banii la tine... Sunt sigur că senzaţia se va repeta.

Cu siguranţă că fusese cel mai scump orgasm din lume: trei milioane de dolari.